CAPITOLUL 1

- Laura... ? îmi aud numele înfundat. Pe bune? Iar ai adormit la ora mea? Se pare că istoria te cam plictisește, uh?

E vocea iritata a profesorului. Îmi ridic capul amețită și mă uit la acesta. E îmbrăcat cu o cămașă puțin șifonată, scoasă din cureaua maronie a blugilor săi mulați. Cravata albastră în dungi albe îi stă perfect, completând vestimentația, iar părul îi este ciufulit. Are mâinile în piept, puțin nervos după privire. Mă înroșesc și îmi bag capul înapoi în bancă.

- Îmi cer scuze Dere-adică domnule Tysson. S-a întâmplat să nu pot adormi toată seara trecută, așa că ora ta-a dumneavoastră... fiind prima oră, am adormit. Nu se va mai întampla, îi răspund repede.

- Hmm...

Acesta îmi aruncă o privire amuzată apoi se întoarce la predat.

Profesorul meu. Prietenul cel mai bun al unchiului meu, precum și vecinul meu. Părinții mei au fost nevoiți să plece în Germania, cu serviciul, pe mine lăsându-mă în grija fratelui mamei. Ma înțeleg de minune cu el, îmi este ca un tată. Însă, singura problemă a apărut atunci când m-am îndrăgostit de *el,* de profesor, de Derek Tysson.

* * *

Se aude clopoțelul.

- Și asta a fost lecția pentru astăzi. Data viitoare dăm test.

Toți ne ridicăm sa ieșim din clasă, dar când să trec și eu de pragul ușii simt o mână pe umărul meu, oprindu-mă să mai înaintez.

-Mai stai puțin.

Inima îmi tresare, simtind cum obrajii deja încep să prindp culoare.

Nu e de bine. Singură cu el...

Acesta se așează la catedră și își sprinjină capul în palme.

- Nu îmi place că ești așa aeriană. Ce se îmtâmplă cu tine Laura? Erai mult mai vioaie acum o săptămână, când a început liceul.

Daca ți-aș spune că e din cauza ta...

- Nimic, răspund sec în timp ce mă joc cu un fermoarul hanoracului meu.

Acesta zâmbește dezvăluid gropițele sale. Se lasă pe spătarul scaunul și își încrucișează mâinile la piept.

- Laura, spune și oftează. Te cunosc de prea mult timp ca să știu că atunci când spui "Nimic" defapt nimic nu e în regulă.

Mă uit la acesta lung fara să îi zic ceva apoi ies din clasă.

- Laura... stai... se aude vocea lui dar o ignor.

* * *

Ziua trece repede, nerealizând când s-au terminat toate orele. Am reușit să îl evit toată ziua pe Derek, dar asta se va sfârși când va trebui sa merg acasă, și, bineînțeles că el mă duce.

Se aude claxonul mașinii lui Derek.

*A ajuns deja....?*mă gândesc mușcându-mă de buză, în timp ce îmi iau "La revedere" de la prieteni.

Urc pe locul din față a mașinii lui.

- Hei... îl salut timidă.

- Bună Laura, spune acesta zambind. Am vorbit cu unchiul tău,continuă. În seara asta dormi la mine. El este plecat din oraș până mâine. Va veni și Stacy pentru prânz.

Când am auzit numele *ei* am simțit fiori de gelozie. E iubita lui. E împreună cu ea de câteva luni. Știu că nu am șanse cu Derek, dar pur și simplu nu pot să nu simt ceva pentru el. Mi-a intrat în minte și nu îl mai pot scoate. Mă abțin să nu arăt că mă simt afectată și forțez un zâmbet.

- Mă bucur...de abia...aștept, și înghit în sec.

Pe tot parcursul drumului nu a mai zis niciunul dintre noi nimic, doar motorul mașinii și muzica făcea ca liniștea dintre noi să fie mai puțin ciudată.

- Azi voi găti, spune Derek în timp ce parchează mașina în fața casei sale.

- Serios? De abia aștept să te critic, spun cu un rânjet malefic pe buze, închizând portiera după mine.

Acesta râde apoi zice:

- De parcă tu ai găti mai bine decât mine.

Mă opresc în dreptul ușii de la intrarea din casă și ridic o sprânceană.

-Punem pariu că așa este? zic amuzată.

Derek rânjește la rândul său și dă aprobator din cap. Chicotesc și intrăm înăuntru. Îmi las geanta lângă piciorul canapelei din camera de zi și merg direct spre bucătărie.

- Așa deci... ce ne pregătești azi bucătăreaso? îl aud pe Derek după aproximativ 10 minute.

Mă intorc către el și îl observ stând sprijinit de cadrul ușii,cu mâinile încrucișate la piept. S-a schimbat de haine, acum purtând un tricou alb mulat și niște pantaloni largi de trening. La vederea acestuia roșesc. Îmi întorc capul imediat cum simt că încep să roșesc și murmur:

- Surpriză...

Nu zice nimic, deși știu că ar vrea să insiste.

Se aude soneria de la ușă și tresărim amândoi.

Asta trebuie sa fie...

- Stacy! îmi completează Derel gândul și se duce să îi deschidă ușa.

- Iubiree! îi aud vocea subțire.

Îmi dau ochii peste când realizez că tocmai s-au sărutat și mă apuc să curăț cartofii.

Stacy, aproape la fel de înaltă precum Derek, roșcată, ochii căprui, ten bronzat și un corp... mult prea perfect. E o fată de treabă și poate chiar o prietenă de încredere, dar faptul că este tocmai iubita *lui* nu pot să o sufar... știu, sunt egoistă iar teoria mea sună aiurea dar pur și simplu nu pot să am alte sentimente față de ea.

- Oh, Lauraa! țipă ea când intră pe ușa bucătăriei și mă ia in brațe.

Forțez un zâmbet și rămân țeapănă în îmbrățișarea ei, simțind cum inima îmi stă în gât.

- Ce faci aici? Mâncare? și zâmbește șiret.

- Mh-hm, dau din cap aprobator.

- Bun, atunci te las să îți termini treaba, și mă mângâie pe spate apoi iese din bucătărie, trăgând ușa după ea.

..... *nu m-ar fii deranjat puțin ajutor... totuși....*

*** * ***

- Arată delicios! spune Stacy atunci când pun tava cu friptura de curcan în sos alb pe masă.

Alături de acea tavă pun și vasul de yena în care am pregătit cartofii copții, apoi pun câte o porție pentru fiecare. Înainte să gustăm ce am gătit ciocnim un pahar cu vin alb.

- Wow... Laura chiar te pricepi! Foarte bun! spune Stacy.

- Ai avut dreptate, spune și Derek. Gătești mai bine ca mine, și îmi aruncă un rânjet care m-a făcut să roșesc.

- Firește! Ți-am zis doar, zic mandra și scot limba la el.

Așa s-a dus prânzul, încet încet și după-amiaza precum și seara.

23:50

Stacy plecase de mult. Am rămas doar eu cu Derek. Stăm pe canapeaua din camera de zi. La televizor am pus un film acum ceva timp, dar eu am adormit de la începutul lui.

-Laura? se aude o șoaptă în urechea mea.

Tresar și îl văd pe el la o distanță foarte mică de mine. Ca de obicei incep sa rosesc.

-D....da? mă balbai adormită.

Mă ridic în capul oaselor și îl privesc cum se îndreaptă către geam, îl deschide și își aprinde țigara.

-Mâine ai școală uh? mă întreabă încet uitându-se absent pe geam.

Mă încrunt neînțelegând la ce se referă.

-
Să nu adormi iar la ore, spune ăi îmi face cu ochiul rânjind.

- Bineinteles ca nu o voi face....din nou... îi răspund oftând.

Pff nici eu nu cred ce zic.

Se uită la mine cu privirea de "da, da sigur", stinge țigara și o lasă în scrumieră. Vine spre mine și mă învelește mai bine.

- Culcă-te acum. Deja e prea târziu, și mă sărută pe frunte.

Iese din încăpere iar eu îmi las capul să cadă pe pernă.

Nu ai idee ce-mi faci, Derek. Pentru tine sunt ca o soră dar tu pentru mine ești ca...

Oftez si încerc să adorm, deși știu că în zadar. Pentru a mia seară stau și mă tot gândesc la *el.*

De ce ești atât de perfect? De ce mă gândesc la tine, când știu că nu te pot avea? De ce... te iubesc?

Simt cum câteva lacrimi îmi cad încet pe obraz. După o zi întreagă de zâmbete și râsete false în sfârșit pot să fiu eu...

CAPITOLUL 2

Se aude claxonul pentru a doua oară. Alerg să ies din casă. Sunt în întârziere... *ca de obicei.* Deschid uşa maşinii şi îl văd pe Derek bătând nerăbdător cu palma pe volan.

-
- Lau-

Scuze! Îl întrerup rapid. Scuze... nu mi-am găsit... um... nişte jeanşi şi... şovăiesc puțin încercând să acopăr motivul că nu am putut să mă mai trezesc deorece - bineînțeles - m-am culcat prea târziu seara trecută.

Oftează şi porneşte de pe loc.

~

Ajungem în fața liceului, iar înainte să cobor din maşină mă trage de mâna blând şi spune cu o privire îngrijorată:

- Pe bune, Laura, ai grijă de tine. Încearcă să nu mai adormi la ore şi fii mai atentă, apoi zâmbeşte arătându-şi adorabilele gropițe.

Fără să mai zic ceva închid portiera maşinii şi nu pleacă până nu mă vede că intru în liceu.

La ce se referă? Ce ii pasă oricum...? ma gândesc roşind.

Astăzi are zi liberă, ceea ce înseamnă ca îşi va petrece ziua cu... Stacy. O lacrimă incontrolabilă îmi aluncă pe obraz, dar îi şterg urmele chiar când aud că cineva mă salută.

- Hei, Laura.

Mă întorc, iar în spatele meu era Helen, prietena mea cea mai bună. Alături de ea e Jacob, iubitul ei şi prietenul meu din copilărie, şi Trevor, coleg cu mine încă din generală.

- Hei, zic forțând un zâmbet.

- Ce faci? Mă întreabă Trevor cu un zâmbet larg pe buze.

-
Ezit să răspund, gândindu-ma la ce simt.

Sufăr din cauza lui.

Bine, zic şi înghit în sec. Mergem în clasă? continui încercând să le evit privirea celor trei.

Fără să le mai aştept răspunsul pornesc înaintea lor. Helen vine lângă mine şi mă trage aproape de ea, în timp ce băieții încep să vorbească între ei, la un metru în spatele nostru.

- Laura...

- Ce e? Întreb puțin aeriană.

Îmi trage capul ca să mă poată privi în ochi şi zice:

- Iar ai stat trează până târziu... şi ai plâns?

Dau să îmi smucesc bărbia din strânsoare ei dar îşi înfige degetele si mai tare în ea, făcându-mă să scrâneşnesc din dinți.

- Nu îmi mai ignora întrebările. Ştii foarte bine că mă irită când faci asta.

Oftez şi şoptesc cât de încet pot:

- Da. Uite Helen... ştiu că nu înțelegi şi că ți se pare aiurea toată treaba *asta*, dar chiar şi dacă ar fii însurat tot nu mi-aş putea lua gândul de la el. E... ca un drog pentru mine...dacă nu îl văd simt că înnebunesc, ca acum.

- Laura... oftează şi mă îmbrațişează. Ce ai mai vorbit cu el? Nu ai reuşit să... nu ştiu... te mai apropii de el?

-
- Păi... înainte să cobor din maşina lui m-a prins de mână şi mi-a atras atenția să fiu mai atentă la ore sau ceva de genul.

Helen zâmbeşte iar eu mă încrunt confuză.

- El nu a avut un mod mai bun de a-ți spun să ai grijă de tine, căci el nu e aici să te supravegheze.

Chiar la asta se referea...?

Neştiind ce să îi răspund nu mai zic nimic şi intrăm în clasă.

Mă urăsc... îmi urăsc sentimentele!

*** * ***

Orele au trecut chinuitor de încet. Faptul că Derek nu a fost azi în şcoală şi că nu l-am văzut deloc m-a făcut să mă simt... *singură*.

- Unde te grăbeşti, Laura? Îl aud pe Trevor în spatele meu.

Dacă stau să mă gândesc, nu aveam chef sa merg acasă, deci nu stiu de ce grăbeam pasul.

- Nicăieri.

- Păi, vrei să mergem să ieşim undeva? Afară e frumos, îmi spune în timp ce ieşim din liceu.

- Hmmm, ai dreptate, de ce nu? Îi zic după ce privesc timp de câteva clipe cerul.

Trevor îmi zâmbeşte şi mă trage de mână către staţia de autobuz.

Îmi scot repede telefonul să-i trimit un mesaj lui Derek.

Către Derek: *Să nu vii azi să mă iei. Merg cu Trevor în oraş :>*

După niciun minut primesc răspunsul.

De la Derek: *Bine puştoaico. Vezi ce faci! :**

Bosumflată îmi bag telefonul la loc în buzunar. Nu ştiu de ce, parcă îmi doream să fie mai insistent şi să mă întrebe unde şi de ce merg. Oftez silenţios şi intru în vorbă cu Trevor, încercand sa ascult sfatul lui Helen: *să mă detaşez puţin de* ***el.***

- Şi ai vreo idee unde mergem sau doar o plimbare? Întreb eu.

Trevor se uita la mine şi îmi zâmbeşte larg.

- Am o idee în minte.

CAPITOLUL 3

-Wow! Trevor, locul ăsta e uimitor! Cum l-ai găsit?

M-a adus într-o pădure, la o cascada. Chiar nu ma aşteptam. Mă aşez pe o piatră, la un metru distanță de râul în care se varsă cascada, iar Trevor alături de mine. Îmi sprijin capul pe umărul lui, el aşezându-şi mâna pe creştetul meu mângâindu-mă blând.

- Ieri ma plimbam cu Zeus prin preajma, cand mi-a scăpat din lesa şi a fugit in locul asta. Cred că susurul apei l-a atras.

Inspir adânc aerul curat şi îmi închid ochii, limpezindu-mi mintea. Numai sunetul cascadei şi cântecul păsărilor se aude, câteodată şi foşnetul agitat al ierbii. Am fost foarte stresată în ultimul timp, iar această recreare chiar îmi trebuia.

- Trevor... şoptesc. Mulțumesc. Mulțumesc că eşti alături de mine.

Acesta tresare uşor la auzul vocii mele, dar apoi se relaxează.

- Doar pentru asta sunt prietenii, nu Laura? Îmi răspunde pe un ton blând şi îmi săruta fruntea.

Zâmbesc şi simt cum câțiva fioi îmi cutreieră şira spinării. Uneori îmi pare rău că nu simt pentru el nimic mai mult decât simpatie, spre deosebire de *el*, unde sentimentele pentru el sunt puternice...

* * *

Mergem pe o potecă, ducând spre oraş. Liniştea dintre noi este sparta de întrebarea lui Trevor:

- Şi, acum când ajungi acasă... ce faci?ma întreabă cu un rânjet timid.

- Ummm... păi probabil o să îmi deschid o punga cu chipsuri şi o să bag un maraton de seriale... răspund pe un ton sarcastic şi dau din umeri. Tu?

Trevor râde apoi deschide gura să zică ceva, dar dupa câteva secunde o închide la loc, roşind. Mă încrunt confuză apoi zâmbesc amuzată de expresia sa caraghioasa.

- Ce s-a întâmplat?

- Voiam să învăț o piesă nouă la chitară şi având în vedere că nu faci nimic important mă gândeam să te invit la mine.

Nu stiu ce sa zic. Nu vreau să îi dau speranțe...deşi ştie că nu îl plac. Nu credeam că se va ajunge aici...

sună telefonul

Derek...

-Trevor... scuze trebuie să răspund...

Spun îndepărtându-mă încet cu câțiva paşi de acesta şi acceptând apelul.

- Alo? Bună.

- *Bună, Laura! Ce faci?*

- Mbine... mă îndreptam spre casa.

- *Ai treabă acum? Aş cam avea nevoie de ajutorul tău.*

Inima mi-a tresarit la auzul cerintei lui. Mă uit în stânga mea cu coada ochiul la Trevor - care doar admira natura - şi îmi întorc înapoi privirea spre înainte.

- N-Nu am t-treabă! Îi răspund bâlbâit.

- *Perfect! Putem să ne vedem într-o jumătate de oră în faţa casei mele? Sau e prea devreme... ?*

- Ah nu nu, e înregulă...

- *Bun! Iţi explic cum stă treaba când ne vedem.*

- O-ok, pa!

- Cine era? Mă întreabă Trevor după ce observă că îmi bag telefonul înapoi în buzunar.

- Derek...

- Aha... Şi ce vroia?

- A zis că e ceva urgent şi trebuie să mă văd cu el. S-ar putea să nu pot ajunge la tine, Trevor.

Fac o scurtă pauza şi oftez băgându-mi mâinile în buzunar.

- Îmi pare rău, continui.

Expresia lui Trevor se schimbă într-una dezamăgită.

-E... ok. Nu e... nicio problemă, spune încercând să nu pară afectat, dar eu ştiu că este.

Chiar îmi pare rău...

* * *

- Hei Derek! Îl salut intrând în maşina lui. Care-i treaba? Il intreb cu un zambet larg.

- Bună Laura! Mă salută la rândul lui şi îmi sărută obrajii, piela făcându-mi de găină la contactul buzelor lui cu ea.

Parfumul lui...

- Uite ce e: peste două săptămâni eu şi Stacy împlinim şase luni...

Oh...deja nu sună bine... mă gândesc şi mă abțin să nu îmi dau ochii peste cap.

- ... şi simt că relația noastră face avansuri. Vreau să mă ajuți să îi aleg un inel de logodnă, continuă el.

-CEE?! Mă ia gura pe dinainte şi înghit în sec când îi văd sprâncele încruntându-se, confuz. Adică... umm... este minunat, Derek! continui cu un zâmbet crispat pe buze.

Nu nu nu nu nu... sper că e o glumă, nu? E o glumă...nu?? NU?!

CAPITOLUL 4

Ma holbez la el socata pastrand zambetul acela crispat. Ochii lui caprui ciocolatii ma privesc fericiti, in timp ce eu mor pe dinauntru. Mi se ia cheful de tot. Vreau sa plang, dar stiu ca voi arata ca o ciudata. Se pare ca totusi o lacrima a reusit sa isi faca loc pe obrazul meu.

Din expresia vesela al lui se transforma intr-una ingrijorata. Imi cuprinde barbia cu palma sa si se apropie de fata mea holbandu-se in ochii mei albastrii si stergandu-mi lacrima. Pupilele mi se dilata, pentru cateva secunde tinandu-mi respiratia.

- Laura? Esti bine?

- ...da.

- De ce... plangi? Ai ochii rosii.

- Nu... plang... adica plang... dar de fericire! raspund punand accent pe "fericire" si mimand un zambet larg dar fals... ca de obicei.

- Deci ma ajuti?

- ...da... soptesc.

Porneste masina si ne intreptam catre mall...

* * *

"Ce?! Cum adica se marita?" se aude vocea ascutita a lui Helen. "*Laura? Mai esti pe fir?"* ma intreaba observand ca nu raspund.

Inchid telefon fara sa ii mai zic ceva prieteni mele. Arunc telefonul cat colo. Ma ghemui in patul din camera mea si imi bag castile MP3-ului meu in urechi, ascultand piesa *Jaymes Young-Northern Lights[am pus piesa la inceputul capitolului]*. Acum, lasand deoparte toate zambetele si cuvintele false, pot fii in sfarsit eu. Incep sa plang in hohote, strangandu-mi genunchii la piept. Durerea ce am rodit-o in toti acesti ani, fara ca nimeni sa stie, ma distrugea psihic. Si totusi, de ce nu am renuntat la *el*?

De ce?! De ce il las sa imi faca asta? De ce?! Sufar, desi neg ca asta fac. Oare voi putea trece peste? El este prima mea iubire si il voi uita foarte greu... il cunosc inca din generala si spre deosebire de altcineva, pe Derek chiar il iubesc. Ma urasc. Singura mi-am facut asta, dar pana la urma nu iti poti alege de cine te indragostesti...

Am adormit cu gandul la el si cu perna uda de lacrimi. Nu stiu ce sa fac, cum sa il scot din minte.

* * *

Am stat o saptamana in casa, fara sa mai merg la scoala. Unchiul meu m-a crezut cand i-am spus ca ma simt rau, asa ca am ramas acasa. Nu vroiam sa mai dau ochii cu Derek, desi stiam ca era inevitabil. Mi-am inchis si telefonul pentru a evita apelurile si mesajele de la prieteni. Nu vroiam sa vad pe nimeni sau sa vorbesc cu cineva...desi, este iar inevitabil.

Se aude soneria iar eu nu am niciun chef sa ma ridic din pat... insa sunt singura acasa si sunt nevoita, avand in vedere ca unchiul meu este plecat la servici. Cobor lenes scarile si ma sprijin cu corpul de usa, privind prin vizor plictisita.

Ah... sunt cei trei muschetari...

Spun referindu-ma la Helen, Trevor si Jacob.

Imi trag nasul si imi sterg lacrimile, apoi iau o gura mare de aer si descui usa.

Deschid gura sa spun ceva dar simt o presiune mare pe corpul meu.

- Dumnezeule! Laura!! Esti bine?! ii aud vocea lui Helen care se aruncase deja in bratele mele si am cazut amandoua pe podea.

- D-da... spun gafaind din cauza greutatii in surplus.

- Buna baieti... spun in timp ce ma ridic de pe jos si imi scutur hainele.

- Hei Laura, spune Trevor cu o voce blanda si o privire ingrijorata.

- Buna, imi raspunde si Jacob putin mai calm decat restul.

- Ma simt ok... cred... ii raspund lui Helen, dar spunand "cred" mai mult pentru mine.

Ii poftesc inauntru, iar acestia se fac comozi Jacob ducandu-se in bucatarie, Trevor dand drumul la televizor iar Helen tarandu-ma dupa ea in camera mea, la etaj.

- Spune-mi ce s-a intamplat! imi zice ea asezandu-ma fortat in pat si trantind usa.

- Adica...? soptesc cu capul in pamant.

- Adica?! Nu ai raspuns la nici un apel sau mesaj de o saptamana, nu ai mai trecut pe la scoala DELOC, si tu intrebi "Adica"?! Hai Laura, te credeam in stare de mai multe.

Imi trag nasul si imi ridic privirea.

- Oh doamne, Laura! Tu te-ai mai uitat in oglinda macar?

- Nu...raspund ragusita.

-Ce e cu tine? ma intreaba din nou Helen pe un tin mai bland, lasandu-se pe vine si plasandu-si palmele pe genunchii mei.

Niste crestaturi imi apar pe frunte iar coltul gurii mi se stramba, un alt rand de la lacrimi simtind ca vin.

- Ma doare...soptesc pe acelasi ton ragusit si imi pun mana stanga in dreptul inimii.

Imi sprijin capul de umarul lui Helen si printre hohote de plans zic:

- Nu stiu ce sa fac! Nu imi mai iese din cap! Se casatoreste, Helen! Omul pe care l-am iubit si inca il iubesc mai mult decat orice se casatoreste iar eu sunt... devastata! Uita-te la mine! Nici nu am curajul sa mai dau ochii cu el, pentru ca stiu ca nu voi mai putea forta un alt zambet!

Helen ma strange tare in brate, si incercand sa ma consoleze imi spune:

- Of of Laura...intr-un final vei uita de el, nu? Nu poti sa plangi dupa el toata viata. In iubire suferi. Cand suferinta se termina vei uita de ea si vei trece la nivelul urmator. Vei invata din experienta.

- Helen... nu imi da lectii de iubire cand relatia ta cu Jacob e perfecta! spun printre suspine, iesind incet din stransoare ei. Tot ce imi spui tu imi afirma ca eu si Dereknu vom avea nici un viitor. Sa stii ca nu ma ajuti deloc, continui cu o voce tremurata.

- Nu spune asta despre mine si Jacob... iar asta este adevarul Laura. Trebuie sa inveti sa il accepti.

Oftez lung si o aprob din cap. Are dreptate.

Imi suflu din nou nasul si imi sterg lacrimile. Ma duc la baie si imi dau cu apa rece pe fata, imi pieptan parul si mi-l prind intr-o coada de cal, apoi ii spun lui Helen hotarata:

- Hai la baieti.

Helen uimita de schimbarea mea brusca de temperament ramane inca in genunchi cu ochii mari si gura deschisa.

Descui usa camerei mele si il dreptul tocului sta sprijinit de perete Trevor, cu mainile incrucisate la piept si incruntat.

Oh nu...mai mult ca sigur a auzit conversatia mea cu Helen...

-Trevor?ii spun numele incet.

Acesta isi indreapta spatele si se pune in dreptul meu. Isi apropie fata de a mea, atat de aproape incat ii puteam simtii respiratia.

-Laura, esti indragostita de Derek?

Tonul sau parea atat de bland si linistitor, dar privirea spunea altceva.

Inghit in sec fara sa ii raspund.

Acesta pufneste in dispret, si cu pasi apasati coboara scarile. Peste cateva clipa aud niste injuraturi si usa de la intrare trantita.

Helen se uita la mine panicata apoi imi spune:

-Ma duc dupa el!

Si pleaca.

Cobor incet sarile si ma inghesui langa Jacob,care se uita absent la televizor, pe fotoliu. Ma ghemui la pieptul lui, auzindu-i bataile ritmatice ale inimii .

-Jacob, am nevoie de cineva. Nu te supara ca stau aici, ii spun incet ragusita.

Acesta ma cuprinde in bratele sale si zice:

-E ok. Nu ma supar.

Pe Jacob il cunosc de dinainte sa o cunosc pe Helen. El a fost cel pe care il sunam la ore tarzii, doar pentru ca nu aveam somn. El imi stia toate secretele, pana si ca eram indragostita de Derek. El mi-a fost un prieten foarte bun, iar cand Helen a aparut in peisaj automat s-a indepartat de mine din cauza geloziei ei.

-Mi-ai lipsit, spune acesta si ma sarut usor pe frunte.

Sunt obosita, asa ca nu mai am puterea sa ii mai zic ceva. Adorm in bratele lui, exact ca in *vremurile vechi.*

CAPITOLUL 5

Deschid ochii si ma uit buimaca in jur. Ma aflu in camera mea, in pat.

E intuneric, ceea ce inseamna ca e inca noapte. Ma ridic in capul

oaselor si observ ca cineva este intins langa mine. *J...Jacob?*

Sta la margina patului. Ma apropii de el si observ ca doarme. Se pare ca el m-a adus pana in camera mea si a adormit langa mine... dragut... totusi mi-as fii dorit sa fie... Derek in locul lui.

Imi sucesc corpul in asa fel incat imi lipesc spatele de al acestuia. Imi place sa simt prezenta altei persoane alaturi de mine.

Ma ustura ochii ingrozitor...

Imi inchid ochii abtinandu-ma sa mai plang. Sunt satula de lacrimi. Nu mai pot. Vreau sa ma odihnesc.

Caldura ce venea dinspre corpul lui Jacob ma linistii, reusind sa adorm imediat. In sfarsit, dupa atatea nopti nedormite, am reusit sa adorm.

JACOB

Dupa un timp am observat ca Laura a adormit. Chiar cand am ridicat-o in bratele mele a intrat unchiul ei in casa.

-Buna Jacob, imi sopteste acesta mirat. Ce faci?

-Am venit sa o vizitez pe nepoata ta, ii raspund tot in soapta.

Mijeste ochii uitandu-se cand la ea cand la mine.

-Bine, hai du-o in camera.

Apoi ma bate usor pe umar, parasind incaperea spre bucatarie.

Am urcat pasind usor scarile si am intrat in camera ei.

Oh, locul asta...atatea amintiri...

Nu am mai intrat in camera ei de un an sau chiar mai mult. Am asezat-o cu grija pe patul ei langa perete si am invelit-o. M-am intins langa ea, zicand ca mai stau inca cinci minute. Am inchis ochii, simtind cum ma ia somnul incet incet...

08:12

Ma trezesc si observ ca ma aflu inca la Laura.

Mh... se pare ca am adormit aici...

Ma ridic din pat si pentru cateva clipe ma uit la aceasta. Sta incolacita in patura ca un vierme, ghemuita cu fruntea lipita de perete. Chicotesc la vederea acestei pozitii apoi ii scriu un bilet si il las pe noptiera de la capul patului.

Cobor usor scarile pana in bucatarie, de unde imi iau telefonul, cheile de la apartament si pachetul de tigari. Cum ies din casa ei imi aprind o tigara si cad pe ganduri, in drum spre blocul meu.

Tin minte ca eu cu Laura eram cei mai buni prieteni. Dormeam unul la altul in fiecare seara, iar parintii nostrii mergeau mereu impreuna la petreceri. Relatia noastra s-a racit odata cu inceperea liceului, cand parintii ei au plecat din tara si a aparut... Derek, Helen si reintalnirea cu Trevor. Ma indragostisem de Laura, dar stiam ca pe buzele ei era scris alt

nume. Am renuntat cu greu la sentimentele mele pentru ea si m-am focusat pe Helen. Suntem impreuna de doi ani, de prin clasa a 10-a. Iubirea noastra este mai mult... simpatie. Nu cred ca mai simte ceva pentru mine, ceea ce ma intristeaza. Am inceput sa ne certam din ce in ce mai mult, chiar daca ceilalti nu vad cat de prost merge relatia noastra. Presimt un sfarsit in curand, mai ales cand cred ca lui Helen ii place de Trevor. Ah si acest Trevor... nu il inteleg. Se da pe langa Laura si vrea sa ii para inocent, cand de fapt este un playboy. Sper ca Laura sa realizeze asta in curand si sa nu aiba nici un interes pentru ea. Cat despre Derek... nu am ce sa ii comentez. Pare tipul perfect...

Gandurile imi sunt intrerupte de tonul apelului telefonil. Imi scot telefon din buzunar in timp ce arunc ciotul de tigara. Pe ecran scria "Helen". Oftez si raspund.

-*Buna iubito,*zic incet.

-*Nu ma lua cu d-astea Jacob!*tipa ea.

E un inceput bun...

-Ce vrei sa spui? ii raspund pe un ton calm, in timp ce imi descuiam usa apatamentului.

-Aaa deci o iei pe ocolite?! Unde ai fost aseara? De ce nu ai raspuns la telefon si nici la usa? Am stat o jumtate de ora in fata apartamentului tau ca sa imi deschizi! Ai ramas la Laura ai?

-Iar incepi? Pur si simplu am adormit la ea! raspund iritat.

-Da da, sigur! Intr-o ora sunt la tine! Trebuie sa vorbim! continua.

Si imi inchide telefonul in nas.

...

CAPITOLUL 6

LAURA

"Sună-mă când te trezești! -
Jacob"

Mă ridic din pat și primul lucru pe care îl fac este să mă uit la ceas.

12:47

Cât de mult am dormit...

Ma ridic ametita din pat si imi caut telefonul. Il gasesc pe birou sub un morman de carti si foi, creioane si pachete de servetele goale. Mă așez ușor pe scaun și îmi bag in final mobilul la incarcat dupa atatea zile. Astept cateva minute sa mi se deschida si apoi imi apare mare pe ecranul sau:

41 de apeluri nepreluate și 27 de mesaje.

Ce naiba?! excalm cu voce tare, incruntandu-ma.

Știam că Helen era o fire mai sufocanta, dar nici chiar așa. Mă uit prin lista cu apelurile nepreluate si văd numele *lui*. Simt cum câțiva fiori îmi străbat corpul. M-a sunat de 3 ori. Odată luni, miercuri și vineri, adică ieri. Am și un mesaj de la el trimis tot de ieri seară: "*Laura...răspunde. Mă îngrijorezi.*
Ești bine? Will mi-a spus că abia ai ieșit din cameră. Așa grav te-ai simțit? Ai fost la vreun doctor?...Te rog răspunde când îmi vezi mesajul...: "*

Iar am starea aceea de euforie. Faptul că s-a gândit la mine mă face fericită. Asta cred că este cea mai fericită zi din ultimele săptămâni.

Cu un zambet pe buze apelez numărul lui Jacob, decizând ca întâi sa văd ce vrea el.

-*Alo*? se aude vocea răgușită si groasă a lui Jacob. *Bună Laura.*

-Hei Jacob! Ce faci?spun în timp ce mă ridic de pe scaunul de la birou si mă așez pe marginea patului.

- *Bine. Voiam sa vorbim ceva.*

- In legatura cu ce?

- ...

-Jacob? Ce s-a întâmplat? insist observând că ezită sa spună.

Oftează.

- *Uite Laura...tocmai m-am despărțit de Helen. Mă simt...nici nu am cuvinte să exprim ce simt!* continuă cu o voce gravă. *Vin la tine in 15 minute. Să te îmbraci frumos.*

-

Nici nu apuc să îmi termin fraza că telefonul îmi este închis în nas.

...?

Salt din pat puțin mai energică decât zilele trecute și îmi caut niște haine potrivite pentru vremea însorită de afară, gândindu-mă la Helen si Jacob. Sinceră să fiu, Helen a părut ușor surprinsă când am menționat ieri de relația ei cu acesta. Când am spus că relația lor este perfectă mi-a spus să nu mă compar cu ei, pentru că nu este chiar așa, vorbe ce m-au lăsat confuză.

După vreo 10 minute de căutat si probat anumite haine am sfârșit prin a purta niște blugi deschiși rupți și scurți, și un tricou subțire roz pal cu semnul păcii pe el. Mă încalț cu converșii, imi dau cu un gloss foarte deschis pe buze și cobor spre living. Rămân panicată când îi văd ăe canapeaua din sufragerie pe Derek și unchiul meu, discutând.

- Laura! exclamă Derek la vederea mea.

Colțul gurii sale se ascuiește într-un zâmbet apoi mă ia în brațe, simțind cum sângele îmi clocotește în vene la contactul corpului meu cu al lui. Îl îmbrățișez si eu la rândul meu, profitând de moment. Îmbrățișarea a durat mai mult decât mă așteptam. Presupun că deja sunt toată roșie la față.

- Cum te simți? mă întreabă unchiul meu venind spre mine și analizându-mi fața.

-Oh... um mă simt... bine, răspund bâlbâidu-mă.

Nu știu cum să îi răspund mai exact. Adică cu siguranță nu pot să îi zic" A păi știi tu, mă simt devastată de faptul că prietenul tă cel mai bun se căsătorește, deoarece haha sunt îndrăgostită de el. "

Sunetul soneriei ne întrerupe conversația. Ușurată de acest fapt .nici nu stau pe gânduri și pornesc grăbita spre ușă.

- Bună Jacob!

Îmi zâmbește slab și mă îmbrățișează.

- Mă bucur că ești așa senină în dimineața asta.

- Faptul că ieri ați venit toți trei aici mi-a ridicat moralul.

Bun așa. hai să mergem atunci.

Aprob din cap și mă întorc către unchiul meu.

- Unchiule, eu ies să mă plimb puțin cu Jacob.

- Mă bucur să vă că mai ieși din casă și că te simți mult mai bine. Distracție plăcută și... Jacob ai grijă de Laura. Nu ai vrea să pățească ceva pentru că apoi ai de-aface cu mine, spune Will cu un zâmbet șiret apoi îi face cu ochiul.

Jacob înghite în sec și da afirmativ din cap. Apoi ieșim din casă, simțindu-i privirea arzătoare a lui Derek asupra noastră.

CAPITOLUL 7

- Deci? Ce s-a intamplat intre tine si Helen? Intreb in timp ce ne plimbam pe aleea pustie a parcului.

Acesta ofteaza si ranjeste slab.

-

- Chiar nu stiu... am crezut ca... ca ma iubea la fel de mult precum si eu o iubeam. Se pare ca... m-am inselat. Chestia este ca de jumatate de an incoace nu era zi in care sa nu ne certam. Nu ne mai intelegeam. Azi ea a pus punct relatiei. Poate a fost si vina...

Imi raspunde, spunand ultima propozitie mai mult in soapta.

-Oh Jacob... imi pare atat de rau pentru tine...

Sincer le admiram relatia celor doi. Parea atat de "pura", perfecta... incepusem sa devin putin geloasa. Se pare ca defapt am inteles gresit,lasandu-ma pacalita de aparente.

- Oricum... putem te rog sa schimbam subiectul? Nu am vrut sa ne intalnim ca sa discutam despre mine. Am vrut sa te scot din starea ta. Laura, spune acesta oprindu-se in fata mea si apropiidu-se de fata mea ducandu-si bland mana pe obrazul meu. Ma doare inima cand te vad asa trista. Ma doare cand te vad in durere, plangand. Te-am lasat in pace din clasa a 10-a, inca de cand m-am combinat cu Helen si ai zis ca iti vei rezolva problema intre tine si Derek. Ca nu o sa mai plangi vreodata dupa el. De cand l-ai cunoscut tot asa esti si nu te-ai tinut de cuvant. Laura, au trecut 4 ani... 4 ani de cand te tii dupa el. Cat ai de gand sa mai continui?

Imi musc buza abtinandu-ma sa nu plang. Deja ma inrosesc la fata si simt cum fierb pe dinauntru. Imi cobor privirea in pamant.

- Jacob... am mai discutat asta si inainte. Ai promis ca nu te bagi in treaba asta. Acum de ce o faci? E... treaba mea pe cine iubesc. Nu eu l-am ales, ci inima mea.

Cu ochii umezi imi ridic privirea si ii privesc tinta ochii verzi ai acestuia.

Il iubesc, Jacob. Dupa atatia ani in care am suferit dupa el tot nu pot renunta! Tu nu poti intelege asta si niciodata nu o vei face!

Sprancenele acestuia i se unesc intr-o incruntatura si isi trece limba peste buze umezindu-le, clar e ceva ce il supara. Se apropie si mai mult de corpul meu, simtindu-i respiratia calda. Ma dau cativa pasi mai in spate, incercand sa ma indepartez de acesta, dar ma prinde bland cu ambele maine de incheieturi.

- Jacob... ce incerci sa faci? Ma sperii...spun confuza.

- Laura, nu pot sa te las cum nici tu nu il poti lasa pe profesor. Aici avem o problema. In tot acest timp am negat, dar se pare ca am fost si inca sunt indragostit de tine. Iti inteleg situatia chiar foarte bine.

- Ce ai zis?soptesc socata. E-e-esti intra-gostit de m-mine? continui balbaita privindu-l in ochi.

-

Acesta ofteaza si cu o privire dureroasa spune:

- Da...dar din pacate tu nu...

Imi da drumul si ma priveste dezamagit, apoi se intoarce cu spatele la mine. - Niciodata nu ai realizat asta. Am incercat sa imi ascund durerea prin relatia cu Helen, iar ea a observat ca "o foloseam" pentru asta si astfel au aparut certurile... cateodata nu ne convine adevarul si ne repetam minciunile in minte pana incepem sa le credem. Nu credeam ca voi ajunge sa fac asta.

Fara sa mai zica ceva se indreapta spre iesirea din parc. Inainte sa dispara din peisaj zice:

- Ah apropo, sa nu ma suni, deloc, punand accent pe ultimul cuvant.

Ma asez tulburata pe cea mai apropiata banca. Sunt socata. Amintiri, sentimente, vorbe...mi se amesteca toate in minte.

Jacob? Chiar asta simteai? De ce nu si zis nimic pana acum?

O lacrima amara mi se scurge pe obraz. Eu sunt ranita, si ca sa fie si mai rau ii ranesc si pe cei din jur in mod inconstient. Acum sunt complet pierduta. Acum am nevoie de Helen, dar ea nu are cum sa ma ajute. Am nevoie de mama, dar ea este plecata. Am nevoie de matusa, dar nu mai tin legatura cu ea de ani buni. Am nevoie de cineva cu care pot vorbi, sa imi usurez greutatea de pe suflet, dar nu. Ea devine din ce in ce mai grea, pana simt ca explodeaza. Imi ingrop capul in palme si dau frau liber lacrimilor. Iar plang. M-am saturat. Oare va veni ziua cand toata suferinta va fii data uitarii?

Laura...?aud o voce.

Imi ridic brusc capul suspinand si stergandu-mi lacrimile, recunoscand glasul.

- Ce faci aici? il intreb si observ ca ezita sa imi raspunda. Derek?

Ofteaza si isi da ochii peste cap.

-Derek, cumva ne-ai urmarit?

Tot nu raspunde.

- De ce...? Derek, raspunde-mi!

-

Se aseaza pe banca si se scarpina dupa ceafa incruntat.

CAPITOLUL 8

Oh doamne...daca a auzit ce am vorbit cu Jacob?

Ma gandesc panicata.

- Nu, nu te-am urmarit. Tocmai mergeam cu masina spre mall mea cand vam observat pe tine si pe prietenul tau certandu-va. Ma gandeam sa nu intervin dar cand am vazut ca a plecat si ai inceput sa plangi m-am ingrijorat si am coborat. Scuze daca ai interpretat altfel.

Rasuflu usurata.

- Nu...spun incet. Tu ai interpretat altfel dar nu mai conteaza. Poti sa ma duci acasa, te rog?continui inca suspinand.

- Desigur.

Mergem incet spre iesire din parc, unde isi are Derek parcata masina.

- Si..? Era iubitul tau? ma intreaba ranjind acesta.

De ce il intereseaza?

Nu...este un prieten vechi.

- Si atunci... despre ce era vorba? Erai destul de afectata atunci cand a plecat.

Oftez tragand de timp pentru a ma gandi repede la o scuza.

- Chestia e ca... erm... stii tu... m-am certat cu el din cauza... unui motiv personal.

-Aha... spune putin confuz, in timp ce isi scoate cheia de la audi-ul lui din buzunar. Si... tu chiar ai chef sa mergi acasa? ma intreaba deschizandu-mi portiera, pastrandu-si ranjetul pe buze.

De fapt chiar da...

-

- Nu.

Ce?? Ba vreau acasa...

Se indreapta spre scaunul soferului si cum inchide usa ma privindu-ma in ochi. Simt cum inima incepe sa accelereze si obrajii mi se inrosesc.

- Vrei sa te distrezi? Stiu un parc de distractii foarte tare prin zona, deschis de curand.

Ma invita...e o intalnire? Nu, normal ca nu. Ai uitat? Are o viitoare logodnica. Ma ia drept sora lui. Nu accepta, e o prostie.

In ciuda constiintei mele destepte, refuz sa fac dupa ea asa ca accept oferta profesorului.

- Desigur, zic si zambesc dezvaluindu-mi gropitele.

Moment de o secunde acesta are o privire mirata apoi zice zambind la randul lui:

- Ma bucur ca ti-ai revenit, Laura. Mi-era dor de zambetul ala dulce al tau.

Isi musca buza in timp ce isi intoarce capul spre bord. Strange volanul cu ambele maini apoi porneste motorul. Daca nu ma insel varful urechilor i sau inrosit.

Poate avea si astfel de reactii cand se rusinezea? Ce dragut... Stacy esti asa norocoasa...

* * *

Tot drumul spre parc am vorbi si am glumit cu acesta. Ziua a avut un inceput prost, dar continuarea ei avea sa fie cu siguranta mai buna, mai ales alaturi de cel pe care il iubesc. Pe moment dau uitarii faptul ca acesta este cu 8 ani mai mare decat mine si ca are o viitoare logodnica, bucurandu-ma de fiecare clipa petrecuta alaturi de el, de fiecare privire, zambet, atingere.

- In ce ai de gand sa te dai mai intai? ma intreaba acesta in timp ce ma ajuta sa cobor din masina.

Ma ia de brat si cu pasi grabiti ne indreptam spre parc. Arata entuziasmat, precum si eu sunt. Cu un zambet larg si putin malefic pe buze ii raspund:

- In cel mai periculos lucru de pe aici.

Acesta imi arunca o privire satisfacut de raspunsul meu si ne indreptam spre "Ciocanul"(A/N:sper ca ati auzit macar odata despre el pentru ca nu stiu cum sa va explic...xD).

Ne cumparam bilete, ne asezam in locurile noastre, si deodata simt o strangere puternica de mana chiar inainte sa pornim.

-... Laura... ma priveste grav Derek. Mi-e...mi-e frica de inaltimi... am uitat sa aduc vorba de asta mai devreme.

Incep sa rad amuzata de privirea acestuia si zic:

- Nu se va intampla nimic, te asigur! Sunt aici, cu tine.

Derek incearca sa imi schiteze un zambet, observant deja cateva picaturi de transipiratie coborand incet pe fruntea lui.

- Atunci... nu am de ce sa imi fac griji.

Si mai largeste usor stransoarea.

* * *

Ziua a decurs foarte bine. Dupa ce ne-am dat in "Ciocanul" ne-am plimbat cu trenuletul, ne-am dat in carusel, in masinute busitoare si multe altele. A fost o zi distractiva, relaxanta si cea mai grozava zi din ultimul an. Nu stiu cum am ajuns atat de apropiati eu si Derek, dar sincera sa fiu nu ma deranjeaza.

-

Vrei sa gusti?ma intreaba Derek, referindu-se la milkshake-ul de vanilie abia cumparat.

- Neah... prefer capsunile, zic in timp ce iau paiul milkshake-ului meu intre dinti si sorb zgomotos.

Deja se inserase, insemnand ca e trecut de ora 21. Acum ne plimbam pe aleea mai bine zis a carnavalului.

Acesta ranjeste si spune:

- Bine, dar eu tot veau sa gust din al tau.

Rad si ii raspund:

- Haha asta sa o crezi tu, si imi duc paharul la piept, acoperindu-l cu mainile.

- Ei....haide Laura...cine ti l-a cumparat?

-Ntz!

Se apropie de mine si incerca sa imi desfaca mainile incrucisate la piept.

- Te rog? si face o fata de caine plouat.

- Nup, zic intorcandu-ma cu spatele la el.

Pe neasteptate imi cuprinde corpul cu bratele sale si ma strange la pieptul tau. Tresar si simt cum un nod imi sta in gat. Isi rezeama barbia pe umarul meu, gadilandu-mi gatul cu respiratia sa calda. Pielea mi se face de gaina, simtind contactul pielii lui pe a mea.O liniste deplina s-a asternut intre noi. Nici greierii nu se mai auzeam iar timpul parca s-a oprit. Imi auzeam bataile inimii... ah ba nu... nu erau ale mele. Dar daca nu, atunci a cui inima batein halul asta? Derek? Ii pot auzii si respiratia devenindu-i din ce in ce mai greoaie pe secunda ce trecea.

- Derek... spun foindu-ma in stransoarea sa. Iti dau din milkshake... numai da-mi drumul.

Simt cum explodez pe dinauntru, si la cum se simte pieptul lui Derek nu sunt singura care simte asta.

Ce inseamna acest lucru? Cumva si el simte ceva pentru mine?

-

Pfff...porcarii. Nu are cum. Are o viitoare logodnica, da? Aha...atunci de ce nu e cu ea acum? Ia mai taci...

Nu Laura...mai stai putin, imi sopteste dandu-mi cativa fiori, stranganduma mai tare si mai aproape de pieptul sau, adancindu-si capul in curbura dintre umarul si gatul meu.

CAPITOLUL 9

- Derek... spun simtindu-ma deja inconfortabila.

Acesta ofteaza si imi da drumul incet.

Ce a fost asta?

Ma intorc cu fata catre el si sta la numai cativa centrimetri de fata mea, holbandu-se in ochii mei. Simt cum ma incordez atunci cand acesta isi indreapta spatele si imi ia usor paharul cu milkshake din maini. Soarbe putin din el apoi mi-l inapoiaza silentios. Se intoarce fara sa mai zica ceva. Isi baga capul in pamant incepand sa se joace absent cu paiul. Cu pasi inceti se indreapta spre aleea principala a carnavalului care duce spre parcare.

Tresar si o iau dupa el inca confuza si cu 10 mii de noduri in gat.

- Derek, il strig cand ajung in fata acestuia. Derek... uita-te la mine. Derek!

Gem enervata.

- Derek, nu ma mai ignora, si ma aplec astfel incat sa ii pot vedea fata.

Il prind de barbie incercand sa ii ridic capul si sa il intreb spre lumina, astfel putand sa ii observ moaca. E toata rosie si sta cu buzele stranse. Imediat se smuceste cu spatele la mine si incepe sa mearga in directia opusa. Zici ca e un copil mic.

- Ce ar fii sa uitam de faza de mai devreme? propune el.

Ce?

- N...nu inteleg. De ce ai facut aia?

Ofteaza si se intoarce cu fata catre mine, nereusind sa mentina contactul vizual mai mult de cateva secunde.

-

- Nu e...uh...Degeaba.

Huh? spun in timp ce pe fata imi apar riduri de la incruntaturi.
Degeaba?

- Stii tu... eu doar... se balbaie. Eu... um... eu doar... ugh... verificam ceva, spune intr-un final oftand si umezindu-si buzele cu limba apoi.

Verifica...ceva? Ce naiba...

Fara sa mai zic nimic ma incrunt si mai confuza la el. Ma apuca de brat si ma trage dupa el spre iesirea din parc.

-Hai acasa, zice sec.

Aprob printr-un murmurat si abia reusesc sa tin pasul cu mersul acestuia apasat si rapid.

In momentul asta te urasc, Derek. Te urasc pentru fluturii din stomac, fiorii si pielea de gaina pe care mi-i provoci. Te urasc pentru sentimentele care mi le provoci. Te urasc pentru ca zi de zi ma faci s ama indragostesc din ce in ce mai tare de tine, de parca as fii in cadere intr-o gaura fara

fund. Ma gandesc ducandu-mi mana la piept, simtind cum inima inca imi pompeaza sangele mai repede decat de obicei.

* * *

Seara trecuta nici nu am putut sa dorm. Gandul mi-a stat numai la profesor. Intamplarea de aseara si cuvintele spuse de acesta mi se derulau din nou si din nou, de fiecare data retraind aceleasi sentimente.

- Il urasc...soptesc pentru a mia oara.

Ba nu...esti moarta dupa el.

- Il urasc! tip in gura mare, ridicandu-ma nervoasa din pat.

Ma incrunt apoi ma indrept catre baie unde primul lucru pe care il fac este sa ma privesc in oglinda.

Parul blond imi este ciufulit, albul ce imi inconjura irisul albastru acum fiind patat cu pete rosii de la micile vase de sange sparte. Tenul albicios imi scoate in evidenta pistruii, obraji imbujorati si buzele rosiatice. Ma simt ametita. Probabil chiar am racit si am febra, avand in vedere ca imi simt fata cum arde.

-

Poate ca ieri seara am fost prea subtire imbracata...ma gandesc.

Imi spal dintii si fata apoi imi trec odata mana prin par pentru a indeparta toate suvitele care imi acopera fata si deschid usa camerei buimaca. Cobor incet scarile si observ ca unchiul meu nu era acasa. Ma trantesc pe canapea si incep sa butonez televizorul, fiind prea lenesa pentru a ma indrepta acum spre bucatarie sa imi pregatesc ăă micul dejun cred? Ezit putin uitandu-ma la ceas care indica ora 11:27, nestiind daca practic voi manca de mic dejun sau de pranz.

se aude soneria

Incerc sa ignor zgomotul, sperand ca persoana de afara sa creada a nu e nimeni acasa si sa renunte, dar nu, ea suna incontinuu. Oftez si ma ridic cu greu de pe canapea. Imi scarpin ceafa si in timp ce deschid usa casc.

- Buna dimineata, Lo, se aude vocea lui Helen.

- Hei, neata!spun inca somnoroasa si imi imbratisez prietena.

Se pare ca e singura. Poate numai un hanorac turcoaza de la Hollister si niste colanti, in cap avand o sapca cu Vans si in picioare niste incaltari tot de la Vans negre.

Ma asez pe canapea. Intre timp, ea se duce pana in bucatarie si intorcandu-se cu o farfurie pe care se aflau cateva croassante cu unt si

niste pateuri, sub brat tinand o sticla cu fresh de portocale. Pune farfuria pe masa si spune:

- Serveste-te. Stiu ca ti-e foame, si imi face cu ochiul.

Zambesc satisfacuta si incep sa musc din croassant.

- Nu vreau, mersi, spune ea dupa ce ii fac semn sa manance. Am mancat pe drum.

Pare tensionata. Se joaca cu cheia de la casa ei, umezindu-si buzele cu limba. Isi dezlipeste buzele cu zgomot si spune:

- Stii...eu si Jacob ne-am despartit.

Incerc sa par trista, realizand ca daca ii spun ca deja stiam chiar de la Jacob se va supara.

- Ce? Cum? Cand?intreb incruntandu-ma, defapt chiar curioasa sa aflu toata povestea.

- Pai, vezi tu... am fost cu Jacob la inceput pentru ca ma indragostisem de el... stii? Dar sentimentele parca s-au evaporat incet, fiind cu el doar...asa. Am inceput sa ne certam in mare parte din cauza ca - inghite in sec incercand sa isi ascunda o lacrima si sa isi fereasca privirea - inca te iubea pe tine.

Simt cum o bucata dintr-un pateu cu branza imi sta in gat, chiar daca eu stiam deja ce simte Jacob pentru mine. Sincer inca ma socheaza confesiunea lui de ieri

- Cum te simti acum? o intreb inainte sa iau o gura din freshul de portocale.

- Uhm...trista. Mi-as fii dorit ca relatia noastra sa mearga... imi spune Helen.

O iau in brate si oftez. Stiu cum se simte... eu simt asa zi de zi.

Dupa ce am reusit sa o mai consolez ii povestescde ziua de ei - bineinetels fara partea cu Jacob.

- Oh doamne, ce dragut! chitaie Helen. Si..??? Ti-a mai zis ceva?

- Umm telefonul nu mi l-am verificat si oricum abia a inceput ziua. Poate-

se aude din nou soneria

Gem enervata si cu pasi apasati ma indrept spre usa. Fara sa ma uit prin vizor deschid usa. Raman impietrita cand il vad pe Derek, imbracat doar intr-un halat cu un prosop intr-o mana si cealalta tinuta in parul sau ud.(de mentionat ca ei sunt vecini, stau gard in gard) Pe fata are schitat un zambet rusinat.

-Hei Laura... um... la mine au oprit apa calda pentru ca am intarziat cu plata... crezi ca... uh... as putea sa iti imprumut baia?

Oh doamne... cat de... cat de... perfect! imi musc obrazul pe interior holbandu-ma la particica de piept ce era descoperita de halat. Imi ridic privirea spre ochii caprui ai acestuia si simt cum ma inrosesc.

- Desigur, murmur zambind si ii fac loc sa treaca.

- Multumesc mult! Trebuie sa ma intalnesc cu Stacy in doua ore si stii cum e... se supara daca intarzii.

Imi face cu ochiul si imi atinge usor crestetul capului, apoi se indrealta catre baia unchiului meu.

-Oh, hei Helen!

Simt fiori de gelozie cum imi strabat corpul gandidu-ma ca se intalneste cu Stacy. Ma trantesc pe canapea in poalele lui Helen, mai teista decat aceasta parea ca este. Oftez lung si imi inchid ochii, land o lacrima fierbinte sa se scurga pe obrazul meu. Parca ziua de ei nici nu si-o mai aminteste. Ma trateaza de parca nu a existat, cu indiferenta. Cum poate sa fie asa? Chiar nu realizeaza cat de mult il iubesc... nu? Imi vine sa imi smulg tot parul din cap de nervi.

CAPITOLUL 10

A trecut si ziua de duminica. Cu ajutorul lui Helen am uitat de profesor si toata ziua am fost ocupata cu seriale, diferite jocuri, gatit. Se pare ca unchiul meu era plecat in afaceri in afara orasului si s-a intors tarziu.

De asemenea, si saptamana noua a trecut repede. Eu si Derek nu am vorbit asa de des, iar in mare parte tot despre ce vorbeam era legat de scoala. Fiecare zi ce trecea era mai aproape de ziua in care Derek o va cere pe Stacy de logodna. Eram trista, dar negam asta, reusind sa nu ma las distrasa si sa incerc sa fiu mai fericita. Intre mine si Trevor s-au rezolvat problemele, iar se pare ca Helen si Jacob nu isi mai vorbesc. De asemenea, si eu abia am schimbat cateva vorbe cu acesta, ignorandu-ma in cele mai multe cazuri.

- Laura! se aude vocea subtire a lui Helen.

- Da? spun si ma opresc in dreptul portii scolii.

- Vii la mall sa ne alegem niste tinute pentru petrecerea de maine seara?

-Sunt cam obosita... incercand sa o fac sa renunte la ideea de a o insoti, dar cum sa renunte ea.

Ma trage de brat spre statia de autobuz si spune chicotind:

- Nu te las sa iti petreci dupa-amiaza de vineri stand incuiata in camera si cu ochii in laptop.

- Dar eu...incep sa zic dar ma opresc realizand ca degeaba incerc sa o fac sa isi schimbe planurile.

Cum am ajuns la mall am mers intai sa manacam. Eu am preferat o salata spre deosebire de Helen, care si-a luat doua meniuri mari de burgeri cu cartofi, la un moment dat rugandu-ma sa o ajut.

Ne-am plimbat prin toate magazinele, eu punandu-mi ochii deja pe cateva rochii dragute.

- Si? Pana la urma a cui petrecere e?intreb razand.

Helen imi arunca o privire de "Pe bune?".

- Ei... hai Laura... toata saptamana am vorbit despre petrecerea asta si nu ai retinut nimic?

Uhm...nu ma interesa oare?

- Ma rog... e majoratul Juliei, continua razand.

Julia e cea mai populara fata a liceului nostru. E tot in clasa a 12-a. A castigat miss boboc si mai multe concursuri de frumusete. Este frumoasa, indradevar, iar faptul ca este populara nu este un lucru ce i-a influentat comportamentul. Este chiar de treaba, desteapta, si, lucrul cel mai important, nu e o curva. A invitat toate clasele de a 12-a si a 11-a la majoratul ei, plus niste prieteni etc... cred ca s-au strans vreo o suta de persoane, daca nu chiar mai mult. Ce-i drept chiar are unde sa incapa toti căci vila in care locuieste zici ca e un conac si poate adapostii vreo doua-trei familii pe putin.

In final imi cumpar o rochie stramta neagra ce imi vine pana in genunchi, cu spatele gol si maneci 3 sferturi, fiind acoperita cu dantela neagra toata suprafata materialului rochii. Adaugat la tinuta niste pantofi cu toc de 7

centimetri tot negri si termin cu niste accesorii argintii. Spre deosebire de mine, Helen prefera sa fie mai colorata alegand o rochie galbena cu decolteu, niste sandale cu toc de vreo 10-15cm, aurii, si accesorii tot aurii.

Dupa ce terminam cumparaturile decidem sa sa mergem la un film, avand in vedete ca era doar putin trecut de ora 20.

* * *

00:03

Intru in casa obosita si il salut pe unchiul meu care, spre surprinderea mea, nu dormea. E pe canapea, in bratele lui stand o bruneta.

- Buna Will!

- Hei Laura, se ridica acesta si ma ia in brate. Ea este Cassie.

- Nu stiam ca ai prietena, ii soptesc chicotind la ureche.

- Ei nah, sunt cu ea de vreo luna, imi raspunde amuzat.

- Ei bine, imi pare bine de cunostinta Cassie, ii zambesc in timp ce dau mana cu aceasta. Eu va las. Sunt obosita si ma dor picioarele. Ne vedem maine!

- Noapte buna Lo, imi spune unchiul meu si urc scarile cate doua.

Ajung in camera, merg la baie apoi ma schimb in pijamale si ma arunc in pat. Sincer eram entuziasmata de ziua de maine. Nu am mai fost de mult la o petrecere. Zambesc gandindu-ma la cat m-am distrat astazi, fara ca el sa imi tulbure mintile. Oftez si ma intorc pe o parte. Poate ar trebuii sa renunt la el. Poate ar trebuie sa o ascult mai des pe Helen. Inchid ochii imbratisand strans o perna. Poate ar trebuii sa renunt la el...poate...

CAPITOLUL 11

DEREK

《Uneori ne ascundem sentimentele pentru a ne proteja, dar nu ne dam seama ca ne ranim pe interior. Am tinut la Laura inca de cand am cunoscuto. Aceasta avea 14 ani. O fire zambareata, energica, fericita si glumeata. Ii eram profesor si eram incantat de activitatea ei la ora, precum si timpul petrecut cu ea acasa, cu Will.

Anii au trecut iar Laura a inceput sa se schimbe, sa se maturizeze. Din chipul ei vesel si insorit s-a transformat intr-unul trist, izolat si plin de zambete false. Acest lucru nu mi-a facut placere sa il observ, deoarece stiam ca ceva e inneregula cu ea, dar stiam ca niciodata nu imi va raspunde la intrebarea "De ce?" .

Chiar si asa, cand stau in preajma ei ma simt bine, in largul meu. Energia ce o emana este una pozitiva, una care ma ajuta sa zambesc cand ma simt demoralizat. Ma face sa rad cand sunt stresat, si sa plang de fericire cand sufar.

Cand am invitat-o la carnaval ma simteam stresat deoarece nu ma bagase in seama aproape intreaga saptamana. Eram stresat din cauza logodirii mele cu Stacy. Bineinteles, imbratisarea ei mi-a trezit niste amintiri si sentimentele pe care le regret... acum doi ani m-am indragostit de ea. Ciudat, eu avand pe atunci 23, sa ma indragostesc de eleva, respectiv nepoata celui mai bun prieten al meu in varsta de 14 ani. Aiurea... cred. Da... cu siguranta trebuia sa uit aceea perioada. Cu siguranta trebuia sa imi tin mai bine inchise amintirile.

Dar... trebuie sa trec mai departe, trebuie sa trec peste trecut si sa ma gandesc la viitor. 》

Mai trag un fum din tigara apoi o sting in scrumiera. Aerul racaros de dimineata imi gadila pielea. Intru in casa de pe balconul stramt si ma asez pe marginea patului holbandu-ma la inelui ce trebuia sa il dau astazi lui Stacy. A fost ales de Laura. Are cele mai bune gusturi in orice. Chiar ma intreb de ce nu are prieten.

Imi ridic coltul drept al gurii intr-o strambatura apoi ma indrept catre bucatarie cu gandul de a-mi prepara micul dejun. In seara asta aveam sa o cer de logodna pe Stacy.

LAURA

- Ce parere ai de nuanta asta?ma intreaba Helen.

Are de gand sa imi faca unghiile. Am refuzat-o dar nu am avut de ales dupa ce m-a sacait la cap o ora intreaga sa mi le faca.

-Nu. Nu vreau ceva inchis. Hmmm, poate ceva precum galbenul asta?

-Uh uh! E exact ca rochia mea! O sa ne potrivim.

Imi face cu ochiul si incepem sa radem.

Stam pe covor din camera mea. Helen a decis sa isi aduca tot dulapul cu machiaje la mine acasa, adica, de ce nu?

- Cassie? Tu ce parere ai? o intreb eu pe prietena uchiului meu.

A fost de acord sa ne acompanieze. Am facut cunostinta cu ea si ne-am impacat chiar foarte bine. E de treaba si putin copilaroasa, in ciuda faptului ca are 27 de ani(A/N:Will are 30 de ani).

- Eu zic ca e foarte draguta culoare, ma sustine ea cu un zambet dulce.

Ranjesc satisfacuta apoi ma uit la ceas.

16:34

Mai sunt 4 ore si trebuie sa plecam.

* * *

- Helen... locul asta e uimitor! zic in timp ce intram pe usa casei Juliei.

Cu un zambet larg pe buze spune:

- Oh da draga mea! Uita-te la toti tipii astia! Oh doamne sunt in rai, tipul ala nu are tricou!

Incep sa rad si o impung incet cu pumnul in umar.

- Esti singura acum huh? Ai iesit la agatat? tip incat sa ma auda deoarece muzica bubuia in toate colturile casei.

Aceasta ranjeste pervers si da aproabtor din cap.

- Ar trebuie sa incerci si tu, imi zice apoi ma bate usor pe spate si pleaca spre bar.

Poate ar trebui...

Inghit in sec si ma indrept timida spre bufetul cu gustari.

- Hei, se aude o voce in stanga mea.

Imi ridic privirea si observ un baiat inalt, brunet si ochii albastrii.
Zambetul sau ma face sa zambesc la randul meu.

-Buna, raspund timida.

-Vrei sa bei ceva?se ofera el.

Imi amintesc de ce a spus Helen, asa ca dau din cap acceptand. Ma prinde de brat bland si ma trage incet dupa el prin multime. Nu pot nega, chiar arata bine. Helen a avut dreptate cand a zis ca vor fii numai baieti sexy aici.

-Si cum te cheama?ma intreaba acesta in timp ce ne asezam la bar.

-Laura, ii raspund rosind.

-Frumos nume. Eu sunt Oliver, incantat de cunostinta.

Imi zice apoi da mana cu mine. Palma sa era asa moale si calda, incat am simtit cum mi se face pielea de gaina la atingerea lui.

-Ce bei?ma intreaba acesta cand barmanul ajunge in dreptul nostru.

-Un Bloody Mary, ii spun la ureche incat sa auda.

- Un Bloody Mary si un Mojito, se intoarce catre barma si comanda zambind.

Deschid gura sa zic ceva dar un bazait imi distrage atentia. Venea dinspre plicul meu. Telefonul...

-Stai doua secunde... ii zic lui Oliver.

Il deschid si vad ca am primit un mesaj de la...Derek.

E ora 23:54. Ce vrea?

Deschid mesajul si raman blocata pentru cateva clipe.

De la Derek: Trebuie sa ne vedem acum, te rog. Carciuma lui Whokey, la bar.

Inghit in sec.

Ce sa fac? Nu pot sa il las pe Oliver...pare un tip de treaba, dar totusi vreau sa ma vad cu Derek.

- Oliver... ii spun acestuia. Imi cer scuze ca te las dar trebuie sa plec.

In ochii acestuia am putut observa dezamagire.

- Si bautura... ? ma intreaba cu o voce de copil mic.

- O bei tu, spun razand.

- Ok...dar poti macar sa imi dai numarul tau de telefon?

Ranjesc la acesta poi scot o bucata de hartie din plic si cu creionul de ochi ii notez numarul meu.

Dupa ce il dau ma imbratiseaza si ma saruta pe obraz. Niste fiori mi-au petrecut corpul atunci cand buzele sale reci mi-au atins pielea fierbinte, apoi plec.

Carciuma lui Whookey era la numai cateva strazi departare de casa Juliei.

Intru in aceasta si ma indrept catre bar. Il observ pe Derek, singur. e imbracat intr-o camasa cu nasturii deschisi pana la jumatatea pieptului, parul ciufulit, cravata era pusa alaturi de paharele de shot goale si cele doua pachete de tigari tot goale. Intr-o mana tine o alta tigara pe care

tocmai o duce la gura, iar cu cealalta pana se joaca cu inelul de logodna a lui Stacy.

Nu mai inteleg nimic. Nu trebuia sa fie cu ea acum? De ce sta singur si bea?

Ma asez langa el si tresar la aparitia mea. Imi arunca o privire apoi mai ia un fum. In jurul ochilor rosii e umflat si obrajii sunt mai rosii ca racul. E beat.

-Laura...spune oarecum usurat.

Se incrunta si se apleaca spre mine atingandu-mi obrajii cu mana in care tine tigara. Incepe sa rada isteric si zice:

-Eu si Stacy...

CAPITOLUL 12

- Eu si Stacy... incepe acesta dar ramane cu gura deschisa.

- Ce? spun curioasa dar si confuza.

Acesta se incrunta si mai ia un shot. Se stramba de la taria bauturii apoi zambeste larg, cu o fata de tembel.

- S-a terminat intre noi.

Fata lui ascunde suferinta, dar ochii nu. Poate ca nu isi da seama, dar imi pot da seama de durerea lui. Privirea lui este una trista, dar zambetul sau nu pare.

Oare asa ma vad si ceilalti cand incerc sa imi ascund tristetea din suflet...?

Clipesc greu incercand sa procesez cuvintele sale.

"S-a terminat intre noi."

- N-nu inteleg... ma incrunt.

Isi sprijina fruntea pe umarul meu.

- Ahhh... asa mica si inocenta... ce sa intelegi.

Apoi rade.

- Esti beat, ii spun rece in timp ce il departez de mine.

Ma ridic de pe scaun si ii cer barmanului sa faca nota.

- H-hei! C-ce faci? se balbaie acesta. N-nu am ter-terminat inca!

- Oh ba da Derek.

Murmura ceva apoi scoate niste bani din portofelul sau. Isi baga inelul in buzunarul blugilor apoi se ridica cu greu de pe scaun. Il ajut sa mearga spre iesire in timp ce chem un taxi.

-D... Derek, spun icnind. Nu te mai lasa asa pe mine. Esti greu.

Acesta isi ridica privirea si o intalneste pe a mea. Isi ridica palma si imi atinge obrajii, provocandu-mi pielea de gaina si cativa fiori la atingerea palmei sale pe obrajii mei reci. A doua oara in aceasta noaptea cand simt asta.

-Ce?spun observand ca sta cu gura deschisa dar nu zice nimic.

Se aude un claxon si tresar.

Taxiul.

* * *

Il asez pe canapea pe Derek apoi il invelesc. Ma indrept catre iesirea din casa si spun:

- Noapte bun-

Simt o mana ce ma apuca puternic si ma trage catre el. Ma dezechilibrez din cauza tocurilor si cad peste Derek. Acest icneste apoi chicoteste. Incerc sa ma ridic dar ceva ma retine. Mainile sale sunt in jurul taliei mele si ma tine strans.

- Der-

- Laura... nu ma parasi si tu... ma intrerupe acesta.

Ce?

Deschid gura sa intreb, dar nici un sunet nu iese.

Se holbeaza in ochii mei fara sa zica altceva.

Spune ceva... ma enerveaza cand nu o faci.

Isi ingroapa capul in parul meu si il simt ca zambeste.

Vreau sa ma ridic, dar nu pot. Am asteptat acest moment de 4 ani ani. Am asteptat sa il simt asa aproape de 4 ani, iar acum ca s-a intamplat, chiar daca stiu ca e beat, nu pot sa ma ridic. Ceva imi opreste muschii sa mai functioneze.

Raman nemiscata si incordata, simtitnd cum inima imi bate intr-un mod nefiresc...ah...stai...din nou nu e a mea. E a lui. Sa fie un vis? Ii simt respiratia grea, ii simt pieptul cum se ridica la fiecare bataie a inimii, ii simt stransoarea. Nu, totul e real. Dar de ce? Nu mai inteleg nimic. Cred ca e din cauza bauturii...nu? Derek, esti ciudat. Cand te trezesti ai veni mai bine cu niste explicatii clare si bine intemeiate ca altfel...

Inchid ochii pentru cateva secunde. Fumul de tigara din carciuma imi provoaca usturimi. Fara sa imi dau seama corpul meu se relaxeaza usor usor, iar pleoapele imi devin din ce in ce mai grele. Nu...nu pot sa adorm. Nu aici. Trebuie sa ma duc acasa...trebuie....

CAPITOLUL 13

O sarut apasat pe buze, in timp ce fiorii imi petrec sira spinarii. Ii mangai bland umarul, simtind cum pielea i se face de gaina. Zambesc apoi continui sa o sarut umed de-a lungul maxilarului, spre gat. Ii simt respiratia cum i se ingreuneaza si scapa un icnet. Incerc sa imi ascund un alt ranjet si imi strecor incet mainile pe sub tricoul ei, desenand usor cercuri pe pieptul ei, auzind un geamat infundat din partea ei. Ranjesc satisfacut de senzatiile pe care i le pot provoca. Ma intorc la buzele ei si de data asta o sarut pasional.
Aceasta isi incolaceste bratele dupa gatul meu si picioarele dupa talie mea. Zambeste pe buzele mele si imi sopteste cu glasul ei firav:

"Derek-"

Un fosnait ma trezeste la realitate. Clipesc des si ii vad fata Laurei cum sta nas in nas cu a mea. Are ochii deschisi, dar nu spune nimic. Ma holbez in albastrul rece al ochilor, neputand sa imi dau seama ce gandeste. Are cateva dare de machiaj intins. Ma incrunt incercand sa realizez ce s-a intamplat aseara. Aceasta isi intre deschide gura dar nici un sunet nu iese. Ma holbez la buzele ei timp de cateva clipe, apoi imi musc buza incercand sa imi calmez tentatiile. Simt cum un gol in stomac mi se formeaza, cativa fiori imi cutremura corpul si palmele incep sa ma manance. Bautura, sigur e de la bautura. Ma ridic in capul oaselor foarte ametit. Dar pe bune acum....cat de mult am baut aseara??

-Laura... incep eu.

Aceasta se ridica usor de langa mine si se aseaza pe fotoliul din fata mea descaltandu-se. Probabil ca nu a mai avut timp nici sa iti dea pantofii jos...
Simt cum in locul in care corpul ei era lipit de mine se raceste.

-Imi... cer scuze ca te-am deranjat ieri... banui ca era o petrecere pe cinste... continui nepierdand-o din priviri.

Roseste apoi imi zambeste dulce:

-Nu e nimic, Derek... dar vreau sa imi spui ce s-a intamplat intre tine si Stacy, si o incruntatura i se formeaza usor pe fata.

Oftez si ma scarpin dupa ceafa.

-Da... ai dreptate... ai nevoie de niste explicatii...

Ma caut prin buzunarele pantalonilor pana gasesc inelul si incep sa ma joc cu el.

-Stacy m-a inselat, spun sec. Will a vazut-o, iar ea a aprobat ca e adevarat. A spus ca relatia dintre noi nu va merge niciodata. Ca nu ma iubeste si ca nu o merit.

Ca merit ceva mai bun...Poate a fost prea repede miscarea asta. Poate ca eram prea orb ca sa ii observ adevaratele sentimente... poate sunt un naiv...

Ma scarpin dupa ceafa din nou.

-Dar sa nu iti para rau. Viata merge mai departe...continui chiar daca pe fata ei mu era nici un semn ca ii parea rau.

Poate ca ii pasa mai putin decat banuiam. Pana la urma, de ce s-ar uita ea la mine? Are multi baieti de varsta ei care o doresc, asa ca de ce imi fac aluzii cu-

Imi scutur capul incercand sa fac ca toate gandurile sa imi dispara. Ma ridic si imi trec mana prin par. Se ridica si Laura si ma ocoleste, indreptandu-se catre usa. Ma uit la ea analizand-o din cap pana in piciore.

Abia acum observ cat de... sexy arata.

Imi musc din nou buza apoi ii zic:

-Poate ar trebuii sa porti mai des rochii sau fuste.

Tresare si scapa un pantof din mana. Se intoarce catre mine cu fata rosie si se incrunta. Isi ia stangace pantoful de pe jos si inainte sa inchida usa murmura un "Pa".

Oh doamne... ce e in capul meu?! Ce e cu mine? Si mai ales, cum am putut sa o visez pe Laura? Facand ceva nu tocmai decent....Asta nu sunt eu.

CAPITOLUL 14

LAURA

Uneori ma intreb ce gandeste Derek. Nu pare chiar asa afectat de toata treaba asta cu Stacy. Sunt complet confuza...

Ma gandesc in timp ce ma arunc in patul meu. De abia asteptam sa imi dau jos rochia aceea stramta. Nici nu stiu cum am adormit in ea. Aud un bipait si tresar, apoi realizez ca e telefonul meu. Am primit un mesaj.

De la numar necunoscut:Heii!

Nu cunosc numarul...nu raspund. Imi relaxez capul pe perna cand dupa un minut un alt bipait ma deranjeaza. Murmur ceva apoi deschid un alt mesaj.

De la numar necunoscut:Oh...probabil nu stii cine sunt. Ne-am intalnit aseara la petrecere. Sunt Oliver.

Catre Oliver:Pai zii asa :)) Buna Oliver.

De la Oliver:Nu am realizat, scuze xD Ce faci? :)

Catre Oliver:Bine...vroiam sa mai lenevesc putin. Apropo, imi cer scuze pentru aseara! :(A intervenit o problema si a trebuit sa merg neaparat. Un prieten s-a imbatat si a trebuit sa ma duc sa il iau si sa il aduc acasa

De la Oliver:Ei, nu e nimic. Dar, ca sa te iert complet ai venii la un suc daca te-as invita?

Un zambet larg mi se formeaza pe buze si scot un chitait.

Urmareste idee pe care ti-a spus-o Helen:Sa incerc sa ma gandesc si la alti baieti decat la profesor.

Catre Oliver:Daca asta e necesar pentru a ma ierta complet....accept ;)

De la Oliver:Azi, la parcul central in doua ore?

12:21

Catrw Oliver:Okay :) vorbim atunci

De la Oliver:Bine :3

Ma intorc pe o parte zambind.

Helen m-ar felicita in momentul asta.

Incep sa rad de una singura si imi aduc genunchii la piept.

Oh...era sa uit. Am dormit lipita de Derek! Sincera sa fiu, in ultimele cateva luni nu am dormit mai bine decat am dormit aseara. M-am simtit bine ieri....alaturi de el. E asa adorabil cand doarme...nu m-am putut

abtine sa nu ma holbez la el timp de un sfert de ora. Ranjesc apoi ma ridic din pat. Cobor in bucatarie unde o vad pe Cassie.

-Hei! Buna Cassie!o salut si o imbratisez.

Aceasta se intoarce catre mine si ma imbratiseaza la randul sau cu grija sa nu ma murdareasca.

-Hei Laura!

-De ce gatesti?intreb chicotind.

Vroiam sa stiu motivul, chiar daca aveam frigiderul gol dar asta e partea a doua.

-Ah pai i-am promis lui Will inca de cand ne-am cunoscut ca ii fac o ciorba cum n-a mai mancat in viata lui.

-Si ce a zis?

-Nu m-a crezut! Asa ca, cat timp e plecat gatesc ciorba asta.

Chicotesc din nou. Will e incapatanat ce-i drept, si nu crede un lucru pana nu-l il vede cu ochii lui. Cand eram mai mica nu m-a crezut ca mi-am fisurat un os pana nu m-a dus la doctor.

-Si vrei sa te ajut cu ceva? Eu plec in doua ore deci am timp.

-Ei na! Acasa ce crezi ca statea cineva sa ma ajute? Nu am nevoie, mersi oricum scumpete.

Ranjesc apoi spun luandu-mi un mar si o sticla cu apa:

-Bine Cassie, cum vrei tu. Daca ai nevoie de ceva ma strigi, si ies din bucatarie.

Presimt ca eu si Cassie vom avea o relatie foarte buna. Musc din mar si ma arunc pe canapea, luandu-mi laptopul in brate. Imi deschid facebook-ul si vad 4 mesaje de la Jacob. Pentru cateva momente ma blochez, dar decid sa le ignor.

Ma intreb de ce vrea sa vorbim...poate m-a vazut ieri la petrecere? Hm cine stie. Oricat de curioasa oi fii tot nu am sa ii deschid mesajele.

* * *

Am ales sa imi iau o rochie inflorata ce imi vine pana la genunchi si o geaca de blugi scurta cu maneci 3 sferturi. In picioare mi-am luat nelipsitii conversi(A/N:sunt fana Converse don't judge xD) si o gentuta mica.

-Buna Oliver, il salut pe acesta care ma astepta pe banca de la intrarea din parc.

Acesta se ridica cu un zambet larg pe buze. Arunca o privire rapida asupra mea apoi ma ia in brate si imi saruta obrazul deja fierbinte.

-Hei.

Vocea lui e atat de blanda chiar daca e foarte putin ragusita.

-Am uitat sa iti zic...spune acesta.

Ma incrunt usor.

-Am luat bilete la un film. Daca nu vrei sa mergem e ok....scuze ca nu te-am anuntat!

Oftez usurata apoi zambesc.

-Nu, e okay Oliver! Mergem.

Zambeste la randul sau si ma conduce spre masina lui....masina, lui?!

-Cati ani ai?il intreb cat de politicos posibil.

-19 ani. De ce? Tu cat ai?

Privirea lui devine usor speriata.

-18...adica fac 18 pe 13 noiembrie, intr-o luna.

-Ahh...ofteaza usurat apoi imi zambeste din nou. Atunci hai sa mergem.

Si imi deschide portiera masinii, ajutandu-ma sa intru.

Gentleman...

* * *

Ajungem la mall si inainte sa intram la film am decis ca mai avem timp asa ca am mancat. Eu am preferat ca de obicei o salata, iar el si-a cumparat un sandwich. Ne-am mai plimbat prin cateva magazine cu haine si intr-un final eram in fata cinema-ului, gata sa intram in sala, cand o ameteala cumplita mi-a cuprins tot corpul.

-Oliver....am soptit foarte slab si am incercat sa ma sprijin pe el.

M-am clatinat de cateva ori si am cazut, contactul cu podeaua facandu-ma sa scransnesc din dinti. Am incercat sa ma ridic dar corpul imi era amortit. Singurul lucru pe care mi-l mai amintesc este ca Oliver imi striga repetat numele.

M-am simtit de parca ma innecam.

CAPITOLUL 15

Ma trezesc si ma uit ametita in jurul meu. Ma incrunt si imi duc mana la cap, incercand sa imi amintesc ceva.

Unde ma alfu? La spital? Ce caut la spital?

Il vad pe Derek langa mine. Doarme.

Ce face el aici?

Ultima amintire pe care o am este la mall, cu Oliver.

Ce s-a intamplat?!

Nu am prea mult ragaz ca usa camerei de spital este deschisa brusc(Derek tresare cu un icnet) si apare Helen, disperata si cu lacrimi in ochi. In spatele ei sunt Trevor si....Jacob.

Fuck.

-Dumnezeule! Laura, esti bine?se aude vocea ascutita a lui Helen.

Nu raspund si raman incruntata. Ma imbratiseaza si ma saruta umed pe obraz, facandu-ma sa imi sterg locul unde buzele ei au facut contact cu pielea mea.

-D-da....cred, ma balbai.

Se aseaza in pat langa mine si incepe sa imi puna tot felul de intrebari, dar mintea imi este dusa in alta lume. Imi relaxez capul pe perna tare si imi inchid ochii. Ma simt foarte slabita, un gol un stomac imi da stare de voma si am un impresia ca ma arde pielea.

Helen observand ca nu o bag in seama sa opreste din vorbit si se ridica incet de langa mine.

-Laura? Vrei sa te lasam in pace?imi sopteste la ureche.

Nu ii raspund, dar asta ii da de inteles ca da. Aud pasi si niste susoteli, apoi usa este inchisa. Oftez lung si imi acoper fata cu mainile.

-Nu mai inteleg nimic. Sunt prea confuza....soptesc foarte incet.

Aud doi pasi apoi simt ca cineva se aseaza langa mine. Tresar speriata.

Credeam ca au plecat toti.

Imi descopar fata si ma uit la persoana respectiva.

-Derek...credeam ca ai plecat.

Un mic ranjet se formeaza in coltul buzelor sale.

-Cum sa plec si sa te las aici singura?

Imi saruta bland fruntea cu buzele sale reci. Pielea mi se face de gaina si pentru cateva clipe imi tin respiratia. Imi ia o mana si mi-o tine intre palmele sale.

-Azi, dupa amiaza asta vei fii externata, imi spune acesta dupa un moment de liniste.

De ce se holbeaza asa la mine? Incep sa ma simt mult prea intimidata. Pun pariu ca fata mea e deja rosie ca un rac...

-Ah...unde e Oliver?intreb dupa alte momente de liniste.

Derek inghite in sec si raspunde plictisit:

-Nu stiu.

Ma incrunt de raspunsul lui apoi imi ridic privirea spre tavan ganditoare.

-

Cum am ajuns aici?intreb.

-Pai vezi tu, tipul asta....(face o pauza pentru a-si aminti numele)

-Oliver.

-Asa....Oilver...(ranjeste)m-a sunat de pe telefonul tau si mi-a spus situatia. Am venit si te-am adus la spital.

-Aha...si de cat timp stau aici?

-Pai...de vreo doua zile.

Fac ochii mari si imi casc putin gura.

-Doua zile?!

Privirea i se indreapta catre mana mea si incepe sa se joace cu degetele mele. Inima incepe sa imi bata si mai tare.

-

Da. Doctorul a zis ca nu ai mancat regulat si imunitatea ti-a scazut.

Oh...ultima oara cand am mancat o masa sanatoasa a fost acum o luna...

-Unde e unchiul meu?zic coborandu-mi si eu privirea catre degetele mele.

-A fost aici inainte cu jumatate de ora sa te trezesti. Era gata sa ii sune pe parintii tai sa ii anunte...

Am avut probleme cu mancatul inca de cand eram mica, dar parintii mei stiau mereu cum sa imi sporeasca pofta de mancare. Uneori imi e dor de ei, dar m-am obisnuit si asa.

-Si tu? De cat timp stai aici?il intreb, simtind cum niste fiori ma petrec atunci cand privirile ni se intalnesc.

Deschide gura dar nu se aude nici un sunet. Daca stau sa il studiez mai bine observ ca parul ii este foarte ciufulit, nebarbierit, ochii putin umflati si vocea ii e putin ragusita. Nu-mi spune ca sta aici de doua zile....

-Derek?

-

Nu conteaza, apoi isi fixeaza privirea pe geam.

-

* * *

DEREK

Fata asta o sa cedeze la un moment dar daca continua sa nu manance.

Ma gandesc nervos.

Ma indrept spre casa impreuna cu Laura, care a atipit deja. Afara ploua si sunt 10 grade la ora 18. Azi dimineata erau 24 de grade.

Ce naiba se schimba vremea asa de brusc?

Arunc o privire catre Laura. Asa pura, inocenta.

Cum poate cineva ca ea sa ma faca sa uit de tot si sa ma ingrijoreze atat de tare?

Imi musc buza interioara si bat nerabdator cu degetele pe volan, asteptand sa se faca verde la semafor.

O singura privirea de-a ei e de-ajuns sa ma calmeze...nu e posibil ca o persoana sa ma faca sa ma simt asa. Sau....poate fii adevarat ca in tot acest timp am negat ca simt ceva pentru ea? Ceva mai puternic decat prietene. E oare posibil ca relatia cu Stacy sa fi fost doar o masca care acoperea aceste sentimente? Pentru ca acum imi curg prin vene si nu stiu ce sa fac. Ma simt agitat in preajma ei dar incerc sa ma controlez. Ma tenteaza sa o sarut chiar acum, exact ca in visul meu...dar nu pot. Iubirea noastra ar fii interzisa si nici nu stiu ce simte ea fata de mine.

Semaforul e verde si accelerez grabindu-ma acasa.

Si cine naiba e Oilver, Oliber ala?!

CAPITOLUL 16

LAURA

-Da, sunt bine acum. Multumesc. Ok. Pa!

Inchid convorbirea cu Oliver care m-a sunat imediat cum am ajuns acasa. Unchiul mi-a pus o mie de intrebari, la un moment dat am inceput sa ii raspund sec, incat sa isi dea seama ca nu aveam chef deloc sa vorbesc cu nimeni, apoi m-a indopat cu mancare.

Ma trantesc in pat oftand, si incerc sa adorm, dar in secunda urmatoare se aude o ciocanitura in usa camerei mele. Oftez lung si ma scarpind dupa ceafa, apoi cu greu ma ridic din pat.

-Da?zic plictisita in timp ce deschid usa.

E Cassie.

-Laura, e cineva la usa care vrea sa vorbeasca cu tine.

Oliver? Dar tocmai am vorbit cu el, iar lui Helen i-am spus ca ne vedem maine la liceu. Cine poate fii?

Imi iau un hanorac peste maieul pe care il purtam si imi aranjez pantalonii scurti apoi cobor scarile cate doua.

Oh...deci el era...

In fata usii sta Jacob. Simt cum un nod mi se formeaza in stomac si ma indrept catre el cu pasi inceti. Dupa ce mi-a facut acea confesiune ma simt ciudat sa mai vorbesc cu el. Il stiu de o viata si faptul ca simte asta pentru mine...

-Hei Laura...spune el cu un zambet.

Intinde mana sa imi atinga umarul dar instinctiv ma feresc.

-Buna...zic slab.

-Cum esti?intreaba ingrijorat, ridicandu-mi barbia si fortandu-ma sa il privesc in ochi.

-Bine, mormai printre dinti.

Ofteaza si ma trage de mana spre camera mea.

-Stai! Ce faci? E casa mea...poate nu vreau sa intri in ea, ii soptesc ik timp ce urcam scarile.

-Corectie:e casa unchiului tau iar el mi-a dat permisiunea sa intru, si imi face cu ochiul.

Intram in camera mea si incuie usa. Ma aseaza pe pe pat si el se pune pe vine in fata mea. Isi pune ambele maini pe genunchii mei si spune: - Laura...ce ar fii sa uitam discutia de acum o saptamana? Nu cred ca merita sa iti amintesti...nu ar fii trebuit sa iti spun. Adevarul e ca relatia cu Helen m-a ajutat sa uit de tine. Mi-am dat seama ca defapt simt o atractie pentru tine. Imi esti simpatica. Esti cea mai buna prietena a mea. Te rog...nu ma mai ignora. Am nevoie de tine.

Inghit in sec si imi ridic privirea incercd sa o evit pe a lui rusinata, dar imi trage de barbie in jos.

-Uita-te la mine...spune incet cred ca mai mult pentru el. Prieteni?

-Prieteni, spun dupa cateva momente.

Pe fata lui apare un zambet. Ma inbratiseaza apoi ne luam la revedere.

Acum ca totul s-a linistit ma intind in pat si incep sa ma gandesc la planul pentru urmatoarele zile.

Derek...inca nu imi vine sa cred ca a stat cu mine tot acel timp. Ma intreb daca el simte ceva pentru...nu nu...cum sa simta ceva? E adult in toata firea. De ce s-ar uita la mine?

Ma intristez din nou. Strang o perna in brate si incerc sa adorm, sa uit de probleme.

Acum trebuie sa ma focusez pe relatia mea cu Oliver...pare un baiat de treaba. El o sa fie cel care ma va face sa uit de Derek. El trebuie sa fie...De ce nu mi-am deschis ochii mai devreme? De ce nu am incercat sa imi gasesc pe cineva mai devreme?Ma invinuiesc. Se pare sa nici eu nu ma inteleg complet. Vreau sa uit suferinta. Vreau sa stiu cum se simte iubirea adevarata.

dupa o saptamana, la scoala, sfarsitul orei de istorie

-Laura...imi aud numele inainte sa ies din clasa.

-Hm?

-Ia zii...incepe Derek si asteapta ca in sala de clasa sa ramanem doar noi doi.

Ramane cu gura intrdeschisa dar nu spune nimic. Ma incrunt si dau sa plec, dar se ridica brusc de la catedra si ma prinde de brat tensionat.

-Vrei sa...uh...iesim astazi dupa program? La...o cafea?spune si se scarpina dupa ceafa.

Nu Laura! Ai uitat "promisiunea"? Nu face asta! Iti vei face rau!

-Desigur...zic zambind.

Proasto.

Expresia i se relaxeaza si un mic zambet se iveste. Imi trag usor mana din stransoarea lui si ies din clasa, imediat naruita de ganduri.

Ce naiba faci? Ti-am zis nu! De ce? O sa plangi, Laura. O sa fii iar depresiva. Asta iti doresti? Baka...

Scransesc din dinti si ma indrept cu pasi apasati catre dulapul meu.

15:12

-Unde mergem?intreb zambind in timp ce imi pun centura.

Zambeste si raspunde pornind motorul:

-E o terasa cu iesire la mare undeva la marginea orasului.

-Deja sunt nerabdatoare, comentez razand.

Imi sprijin mana pe cotiera dintre cele doua scaune, iar imediat ce pornim din loc Derek ma ia de mana, incolacindu-ne degetele . Incep sa rosesc si imi intorc privirea spre geam, dar ramanem asa tot drumul, nederanjanduma atinerea lui. Ma face sa ma simt mai aproape de el.

* * *

Derek s-a comportat ciudat toata ziua. Se holba la mine intr-una, uneori nici nu era atent la ce ii spuneam, alteori radea ca un tembel, de cateva ori s-a mai si inrosit. Ce e cu el?

Ne ridicam de la masa dupa ce platim nota si mergem sa ne plimbam pe plaja. E apusul soarelui intr-o zi racoroasa de toamna.

-Laura...il aud soptind pe Derek.

Se intoarce spre mine si isi arunca mocasinii la picioarele sale.

-Stii...e ceva ce ma tot seaca. Un sentiment care....stii tu...

Ma apuca de talie bland si ma trage mai aproape de el. Imi prinde barbia si se uita lung in ochii mei. Inima incepe sa imi bata de simt cum imi iese din piept. Sangele incepe sa imi fiarba in vene, fiori strabatandu-mi corpul in mod continuu. Isi lipeste fruntea de fruntea mea.

-...un sentiment pe care numai tu mi-l poti provoca si ma innebuneste...

Respiratia imi devine grea, simtind ca Derek isi apropie gura de buzele mele.

-...un sentiment de...

Iar buzele noastre se lipesc intr-un sarut. Imi scap pantofii din mana iar pielea mi se face de gaina. Imi tin respiratia incercand sa imi dau seama daca e un vis.

Nu, e realitatea.

Imi prinde obrajii cu ambele sale maini, lipindu-se cu corpul de mine. Fara sa realizez, sarutul nostru "inocent" se transforma intr-un pasional. Eu nu am habar ce fac, dar ma las dusa de val. Dupa cateva minute cu greu se desprindem si ma uit la el cu ochii mari, cu o mie de sentimente in stomac si cu o mie ganduri ce imi strabat mintea.

-...iubire, isi termina el fraza. Laura, te iubesc, sopteste.

CAPITOLUL 17

Simt un imens gol in stomac, in timp ca cuvintele sale imi rasuna si cap. Inghit in sec, simtind cum inima imi sta in gat.

Tocmai m-am sarutat cu Derek. Primul meu sarut...Tocmai mi-a spus ca ma iubeste.

Imi musc buza interioara pana simt gustul metalic al sangelui.

Nu e un vis si totusi nu imi vine sa cred ce tocmai s-a intamplat.

Simt cum cateva lacrimi de fericire isi fac aparitia in coltul ochilor mei.

Prima oara cand plang de fericire. Derek esti un adevarat binefacator.

Imi arunc bratele dupa gatul lui si il imbratisez sufocant. Isi duce si el mainile dupa talia mea si pentru cateva momente simt cum picioarele mele nu mai ating pamantul. Imi adancesc capul in pieptul lui si zambesc larg.

Visul meu, devenit realitate.

DEREK

Nu mai puteam tine frau sentimentelor. Totul s-a intamplat foarte brusc, sau cel putin asa am impresia. Ma bucur ca nu s-a retras, ca si ea simte la fel. Ma bucur ca pe ea o iubesc . Fiorii pe care ii simt, nodul din stomac, focul din obrajii si sangele ce imi fierbe in vene ma face sa vreau mai mult.

O strang mai tare in brate pana o fac sa icneasca apoi ii dau drumul si o sarut pe frunte apasat. O privesc in ochi si observ ca are lacrimi.

-Laura, de ce plangi?o intreb soptind in timp ce ii cuprind obrajii cu palmele si ii sterg lacrimile cu degetul mare.

Suspinda cu un zambet larg pe buze.

-Sunt fericita, Derek. Am asteptat acest moment de 4 ani...imi raspunse.

Un alt rand de fiori imi petrec tot corpul.

4 ani...?

Neputand rezista tentatiei o atac din nou cu un alt sarut, de data asta unul incet, tachinator. O aduc aproape de pieptul meu, simtindu-i respiratiile rare si greoaie. Ea sta cu ochii inchisi, dar eu nu pot rezista sa nu ii privesc perfectiunea. Cateva lacrimi inca mai sclipesc in coltul pleoapelor incordate.

Valurile inghetate ale marii ne fac pe amandoi se tresarim, indepartandu-ne putin unul de altul.

Vreau si mai mult...

O privesc si imi musc buza mustrandu-ma pentru gandul meu, apoi imi aranjez cravata si imi ridic pantofii de pe nisip.

-Trebuie...sa mergem...ii zic ragusit si putin dezamagit, apoi o prind de mana si pornim spre masina mea.

LAURA

a doua zi, dupa liceu

-Ati facut ceeee?!se aude tipatul lui Helen care sta intinsa in patul meu.

-Da...ai auzit bine...raspund incet de pe coborul pufos atigandu-mi buzele. Si tu care ziceai sa renunt la el, continui cu un ranjet jucaus.

-Nebuno!tipa Helen razand apoi arunca cu o perna in mine. Si vrei sa spui ca pe Oliver il lasi asa? Tipul e prea bun...spune pe un ton pervers.

Chicotesc si imi arunc telefonul spre ea care afisa numarul lui de telefon.

-Na! E numai al tau!

Aceasta se uita cateva clipe nedumerita apoi rade.

-Da...sigur o sa se uite la mine, zice cu o fata bosumflata.

-Hei...eu abia daca l-am bagat in seama. Vorbeste cu el. Niciodata nu se stie ce se poate intampla.

Fata i se lumineaza si mimeaza un "multumesc", apoi se pune pe notat numarul de telefon cand un bipait se aude in semn ca am primit un mesaj.

Inaite ca Helen sa il deschida sar peste ea si ii smulg telefon. Chicoteste si spune:

-Mai usor disperato. Nici nu aveam de gand sa ti-l deschid.

Rad apoi ma uit la cine mi l-a trimis.

Derek.

CAPITOLUL 18

"Deschide-mi usa ;)"

Cobor scarile abia calcand pe ele si ma asigur ca unchiul meu nu e acasa.

-Derek...soptesc cand deschid usa.

Acesta se uita la mine si zambeste larg. Ma ia in brate si ma strange tare facandu-ma sa icnesc. Ma saruta pe frunte si imi sopteste:

-A trecut doar o zi de cand nu ne-am vazut si deja mi s-a facut dor de tine.

Pielea mi se face de gaina si simt cum ma inrosesc.

Un chicotit ne intrerupe. Ma uit peste umarul meu si o observ pe Helen. Derek tresare si se da cinci pasi mai in spate panicat.

-Derek...stai linistit. Helen stie.

Ofteaza usurat dar ramane incordat. Vine spre mine si deschide gura sa imi zica ceva dar il iau de umar si ii spun:

-Hai inauntru. Afara e prea frig.

-Laura, iti dai seama ca nimeni nu are voie sa afle despre noi...imi zice in timp ce incui usa si ii fac semn lui Helen sa ne lase singuri.

Ne asezam pe canapea unul langa altul, si cu o mana pe coapsa mea continua:

-Stiu ca e aiurea dar...esti eleva mea. Daca afla cineva sunt mort. Si serviciul si reputatia.

Inghit in sec si dau sin cap intelegatoare.

-...si apoi, esti minora inca, continua soptind. Stiu...stiu, dragostea nu are varsta.

Imi cuprinde obrajii cu palmele sale si ma priveste in ochi.

-Pentru ca eu te iubesc, si fara sa ezite imi saruta apasat buzele apoi ma imbratiseaza.

Simt cum inima imi pulseaza sangele intr-o viteza anormala si imi petrec mainile dupa subratele lui. Un gol in stomac mi se formeaza si ii strang camasa in pumni sifonand-o.

-Dar...pana vei face 18 ani trebuie sa pastram acest secret fata de unchiul tau si pana termini liceul fata de restul lumi. Crezi ca poti sa faci asta?imi sopteste la ureche facandu-mi corpul sa se cutremure.

-Da, raspund cu capul in pieptul lui. Pot.

Imi da drumul si continua sa imi mangaie obrazul.

-Unde mi-a fost capul pana acum? Nici nu stiam ce simt cu adevarat pana sa aiba loc acea intamplare la carnaval. Nu stiu cum aveam de gand sa traiesc casatorit cu Stacy, cand inima imi fusese deja furata de tine acum doi ani.

Acum doi ani? Ce?

-Cum adica?intreb putin confuza.

Ranjeste si isi umezeste buzele cu limba.

-Da. Initial incepusem prin a te admira ca esti eleva perfecta:frumoasa, isteata, desteapta si fermecatoare.

Si imi face cu ochiul simtitnd cum golul din stomac de mareste.

-Apoi, e ciudat stiu, dar vazandu-te in fiecare zi si acasa si la scoala incepusem sa prind niste sentimente pentru tine dar nu eram sigur de ele

asa ca le-am ascuns intr-un colt al sufletului meu. Se pare ca pana la urma au iesit la iveala si nu regret acest lucru.

Isi duce mana sub barbia mea si cu isi trece degetul mare peste buzele mele.

S-sigur e un vis. Nu? Totul e prea frumos ca sa fie real. M-am sarutat din nou cu Derek. Al doilea sarul.

Se aude motorul masinii unchiului meu si amandoi tresarim. Murmura ceva apoi se ridica si isi aranjeaza camasa. El il trag dupa mine in bucatarie si ma fac ca pregatesc masa. Se aude usa trantita si Will cum tipa la telefon.

-Nu! Ti-am zis pentru a 100-a mia oara! Dosarele le-ai sters de idiot ce esti si trebuie sa le reformatezi!!

Inchide convorbirea, isi arunca telefonul pe canapea si murmura un "La naiba!" apoi se freaca dupa ceafa nervos. Ofteaza si isi ridica privirea.

-Buna Laura, buna Derek, ne saluta incercand sa aiba un ton calm.

Se arunca in fotoliu si se descalta.

-Buna...zicem si eu si Derek in acelasi timp.

Chicotim silentios in timp ce Will porneste TV-ul.

-Care-i problema?intreaba Derek pornind catre acesta, iar eu plecand in bucatarie pregatind masa sufocata de ganduri.

Sunt inca in stare de soc. I-a fost dor de mine... Tocmai m-am sarutat cu el.Mi-a spus ca ma iubeste...ma iubeste! Si eu il iubesc, dar imi e foarte greu sa ii spun asta. Cuvintele astea au o putere atat de mare incat pur si simplu nu imi ies din gura. El mi-a spus sa nu afle lumea despre noi, dar ce suntem noi defapt? Daca afla unchiul meu sau unii dintre prietenii mei mai devreme decat trebuie? Ce se va intampla?Aaaarrgh! Sunt atat de tensionata. Simt ca o sa explodez daca ma mai gandesc mult la asta...

CAPITOLUL 19

Si....au mai trecut doua saptamani. Nimic special nu s-a mai intamplat. Eu si Derek am ramas la acelasi stadiu. Nu aveam voie sa ne apropiem unul de altul indiferent daca eu sau chiar si el isi dorea asta nespus. Am incercat sa ne comportam normal in locuri publice, dar bineinteles nu se putea intampla sa nu mai flirtam pe ascuns.

Nu ne-am mai sarutat, nu l-am mai luat in brate, nu l-am mai simtit langa mine. Nu i-am mai simtit atingerea dupa care tanjeam.

Drogul meu. Nu curge prin vene dar da dependenta.

Uneori ma intreb daa se gandeste la mine la modul in care eu ma gandesc la el. Daca isi doreste ceea ce vreau si eu. Daca...

Un bubuit ma trezeste la realitate. Tresar speriata si panicata ridicandu-mi privirea. E Derek, ce sta sprijinit cu o mana pe banca mea si o mana in sold.

-Laura, draga mea, ce te plictiseste asa tare la ora mea?

Toata clasa incepe sa rada iar el chicoteste. Obisnuieste sa ma tachineze oricand are ocazia, dar ce? Sa ma las asa batuta?

Imi dreg vocea si indrept spatele incercand sa imi relaxez muschii fetei.

-Nu stiu, poate camasa asta in arouri care iti da un "aer" de mosneag?zic gesticuland ghilimele in aer.

Un alt rand de rasete se aud din partea clasei. Derek isi tuguiaza buzele si mijeste ochii, apoi zambeste diabolic si se intoarce cu o privire serioasa la ascultat cei doi schilozi scosi in fata tablei.

Zambesc victorioasa pentru sine si imi ingrop din nou capul in banca chicotind si rosind.

* * *

-Esti pusa pe șotii, ai?ii aud vocea lui Derek cum intru in masina lui.

-Scuze, imi lipesc buzele abtinandu-ma sa nu rad la expresia crispata a lui Derek, dar nu puteam sa ma abtin.

Razbunarea e dulce hihi.

-Oricum, glumea in legatura cu camasa, continui in timp ce imi pun centura. Iti sta foarte bine, si ii zambesc accentuandu-mi gropitele.

Isi musca buza de jos si isi trece mana prin parul sau ciufulit. Ranjeste apoi porneste motorul masinii. Fara sa realizez isi strecoara mana pe langa a mea si ne ingrucisam degetele. Inainte sa o luam din loc imi arunca o ultima privire si isi musca din nou buza de jos, de data asta mai tare, strangandu-mi usor mana.

Poate ca el chiar simte si vrea ce vreau si eu, dar se abtine. Se abtine din greu si am sa fac tot posibilul sa cedeze cat mai curand. *evil face*

* * *

03:24

-Buna Jacob!raspund somnoroasa. la apelul telefonic.

-Hei....Laura, imi zice el cu o voce slaba si ragusita.

-Ummm....ce s-a intamplat?intreb confuza in timp ce ma frec la ochi si pa ridic pe margina patului si cu patura pufoasa pe umeri.

Aud cum inghite in sec si isi dreaga vocea.

-Helen si Trevor...uh...au avut un accident cu masina. Grav.

Raspunde intr-un final, punand accent pe Grav.

-Ha ha. Buna gluma Jacob, dar uite ce e:Este ora 3 si jumatate. Nu crezi ca e puuutin cam tarziu sa faci caterinca de genul?zic cu un zambet amar pe buze, incercand sa neg ce tocmai mi-a spus.

-Nu Laura. Asta nu e o gluma! E grav! Spitalul de langa casa lui Trevor, repede! Au pierdut mult sange pana a venit masina salvarii.

Murmura niste injuraturi si inchide apelul telefonic fara sa mai apuc sa zic ceva.

Zambetul slab imi dispare si pentru cateva clipe raman blocata cu telefonul la ureche si gura cascata, ascultand bipaitul.

Ma salt brusc din pat si imi dau jos pijamalele. Imi trag un pulover lung pe mine si o pereche de colanti. Ii scriu-mai mult mazgalesc-un bilet lui Will ca sa nu se ingrijoreze de plecarea mea. Ma incalt cu conversii si apuc cativa dolari de pe birou cat sa imi platesc taxiul. Fara nimic altceva si singura.

CAPITOLUL 20

Il sun pe Jacob in speranta ca imi raspunde dar imi intra casuta vocala.

Platesc taximetristului putin mai mult decat ar fii trebuit si cobor grabita. Deschid tulburata usa spitalului si ma duc la receptie. Femeia imi da informatiile necesare indreptandu-ma apoi catre sala 7, unde a fost adusa Helen. Pe scaun il observ pe Jacob, rasfoind absent o revista in timp ce isi bate nerabdator piciorul. Isi ridica privirea la auzul pasilor mei si cu un zambet slab ma imbratiseaza.

-Buna, Jacob. Ce e cu telefonul tau? Am tot incercat sa te sun....

Acesta sa incrunta usor si isi ia telefoul din buzunarul blugilor. Scoate un oftat si spune privindu-ma:

-A...ramas fara baterie. Cand te-am sunat pe tine mai aveam doar 10 la suta.

-Oh am inteles...Ia spune, ce s-a intamplat? Cum se simt?intreb cu teama in voce si imi incrucisez bratele la piept.

-Nu stiu multe detalii, dar stiu sigur ca amandoi erau beti...uhh veneau de la o petrecere...

Isi trece mana prin par si se scarpina nervos dupa ceafa.

-Niste turisti erau in spatele lor si au sunat imediat la salvare....s-au rostogolit cu masina intr-o curba, intrand intr-un copac , zice si inghite in sec.

Injur pentru sine si il las sa continue muscandu-mi buza.

-Masina e facuta praf...Trevor e in stare critica, in coma, iar Helen e...ceva mai bine. E chiar aici, si spune aratand cu barbia catre usa salii 7.

Fara sa ii mai pun alte intrebari intru val vartej in incapere in care era Helen, iar alaturi de ea stau parintii ei. Acestia ma saluta politicos si ma indrept catre prietena mea. Pielea ii este palida, buzele uscate si transiparata. Fruntea ii este invinetita, taieturi si zgarieturi destul de adanci si proaspete se pot observa pe toata fata iar cateva lacrimi au lasat dare curate pe obrajii ei inflacarati.

-Cum e?o intreb pe Dalia, mama lui Helen.

Isi tuguiaza buzele iar sprancele se indoaie intr-o incruntatura de parca intrebarea o deranjeaza.

-Doctorul mi-a spus ca in cateva ore ar trebuii sa se trezeasca, imi raspunde putin rece neluandu-si privirea de la fiica ei.

Tatal ei, Christian, sta asezat pe scaun la vreo doi metri departare de patul in care este asezata Helen. Priveste in gol. Pentru cateva minute ma gandeam daca nu cumva e doar statuie.

Mai stau de vorba cu cei doi adulti inca vreo jumatate de ora, 40 de minute, apoi ies din sala si il vad pe Jacob tot pe scaun dormind. Un zambet slab abia se iveste foarte putin in coltul buzelor mele cu gandul ca el, fiind asa de obosit, tot sta in spital oarecum alaturi de fosta care se vede ca totusi a tinut la ea si inca tine. Ma duc spre el nestiind daca sa il trezesc sau nu, darajungand in fata lui tresare si se freaca la ochi. Se holbeaza la mine putin timp apoi se ridica de pe scaun luandu-si geaca si cheile de la masina. -Laura, eu ma duc acasa....sunt foarte obosit iar maine am antrenamentJacob joaca fotbal de performanta inca din gimnaziu-asa ca trebuie sa ma odihnesc totusi. Vrei sa te duc cu masina pana acasa la tine? Nu m-ar deranja.

Ma gandesc putin la oferta cu ideea sa accept, dar realizez ca vroiam sa il vad si pe Trevor.

-Nu...spun incet si imi las privirea in jos. Unde este Trevor?

-Ultima usa de pe coridorul acela-si gesticuleaza indicand directia-.Nu mai bate la usa. Intra direct.

Aprob din cap apoi il imbratisez de ramas-bun. Ma uit cateva clipe la Jacob pasind agitat pe holul spitalului si ma indrept catre camera in care este internat Trevor.

Deschid usa cu un scartait si pasesc incet catre coltul intunecat in care sta Trevor pe pat. Aparatele si putin din lumina lunii lumineaza incaperea. Cativa fiori ma petrec cand ii vad fata acestuia. Arata mai rau decat a lui Helen, avand o taietura adanca pe obrazul drept, bratele musculoase pline de vanatai si julituri iar expresia fetei este una incruntata chiar daca stiu ca probabil e inconstient...in coma. Ma asez pe scaunul alaturi de el si il privesc, gandindu-ma la toate momentele fericite petrecute impreuna. A fost un prieten bun, in care am putut sa am incredere mereu. Intotdeauna ma chema la el si imi canta la chitara dedicandu-mi melodii sau era genul de prieten cu care mergeam seara tarziu si ne cumparam ciocolata sau inghetata in noptile de vara fierbinti....

Faptul ca el ar putea sa dispara pur si simplu imi sfasie o bucata din inima, o bucata din copilarie. Ma asez putin mai comportabil si imi las capul pe spatarul scaunului, cu privirea fixata pe Trevor. Pleopele incep sa mi se ingreuneze si un somn ma cuprinde incet incet

* * *

5:23

Tresar panicata trezindu-ma dintr-un cosmar. Ma uit imprejur si observ ca ma aflu tot la spital. Ma ridic de pe scaun si imi intind corpul amutit. Ma indrept catre Trevor si soptesc 'Fii puternic' apoi il sarut pe frunte. Ies din sala si imi scot cu greu telefonul din buzunar.

Ah, perfect! Cum se face ca nici telefonul meu nu are baterie?

Cu pazi rapizi ma indrept catre iesirea din spital si am o surpriza:afara ploua cu galeata. Eu sunt imbracata doar cu un pulover subtire ai niate colanti, fara bani, fara umbrela, fara telefon, fara nimic. Imi duc mainile la piept si incep sa bomban in sine in timp ce pornesc spre casa mea, in secunda urmatoare fiind leoarca.

Mai bine acceptam sa merg cu Jacob. Ce a fost in mintea mea sa plec asa de acasa?Pana ajung acasa o sa treaca o ora...o ora de mers prin ploaie.

Ma cocosez si imi bag capul in pamant, incepand sa tremur deja, cand doua faruri apar in spatele meu. Masina de opreste fix in dreptul meu si eu ma opresc sa o privesc. O silueta coboara din masina, dar fiind orbita de lumina alba a farurilor ma stramb si imi acopar fata cu palmele neputand sa indentific persoana respectiva. Silueta barbateasca se apropie de mine cu viteza si ma ridica pe sus, aruncandu-ma in masina. Incerc sa ma zbat, sa tip si sa zgarii barbatul dar frigul, oboseala si moleseala din mine isi fac simtita prezenta. Ma dau batuta si lasata in voia sortii. Inchid ochii si ma las moale.

Doamne....ai mila.

CAPITOLUL 21

DEREK

-Hai frate, se aude vocea lui Jonathan in spatele meu.

Ma prinde de brat in fata barului si ma tine pe loc in ploaia torentiala. Ma intorc catre el gata sa il iau la bataie.

-Daca nu imi dai drumul si ma lasi sa plec s-ar putea sa ramai si tu fara dantura, marai printre dinti.

El si ceilalti baieti s-au luat la bataie cu altii. E ora 5 si ceva dimineata, nici ca am pus gura pe bautura si sunt nervos ca dracu', iar acum imi calca pe nervii ramasi si Jonathan. M-a mai adus si la o ora distanta de casa.

Ma smucesc din stransoarea lui persistenta si imi deschid masina. Trantesc portiera si pornesc motorul. Cu viteza gonesc pe strazile inguste ale cartierului si cand trec de spitalul Brighman vad o silueta foarte familiara. Corpul subtire, inalta, blonda si puloverul ei primit de la mine acum un an ud leoarca.

Nu poate fii ea...

Opresc masina in dreptul ei si ce sa vezi...

Laura...

Fara sa stau pe ganduri ies din masina si fara sa ii zic ceva o prind de talie. Se zbate si incearca sa scape din stransoare, ceea ce ma face sa o strang si mai tare. O asez pe locul din fata si din doua miscari scot prosopul uscat din geanta mea de sala si ma duc inapoi pe locul soferului.

-Laura?zic si ma aplec spre ea incepand sa o tamponez cu prosopul.

Ea tresare si deschide ochii care pana acum erau stransi. Acestia se maresc la vederea mea.

-O doamne! Derek, tu erai!?spune ea cu vocea aproape stinsa.

Se lasa pe spate si se uita la tavanul masinii razand.

-Nu ai idee cat de tare ai putut sa ma sperii, Derek. Pentru un moment am crezut ca era...spune ea dar vocea ei ragusita ii intrerupe cuvinte.

Apuca prosopul din mana mea si incepe sa isi frece parul ud, iar eu pornesc din loc.

* * *

O iau in brate si o bag repede in casa mea. E 6 dimineata. Ar fii cam aiurea sa o duc acum la ea acasa. O intind pe canapea usor astefel incat sa nu o trezesc. Tremura, iar dintii ii clantane. A stat o ora aproape in hainele astea ude. Tot ma intreb, ce dumnezeule cauta ea acolo, in ploaie?

Aduc din camera mea un alt prosop pufos, si un tricou larg de-al meu. Ma aplec catre ea, cu intentia sa ii dau puloverul jos care a absorbit toata apa si acum ii sta lipit de piele de parca ar fii costum de scafandru. Ezit putin, rusinat de ceea ce urmeaza sa fac. Imi musc buza si imi inchid ochii in timp ce ii dau bluza jos si o imbrac cu tricoul meu, apoi o descalti si ii dau jos si colantii.

Ce lenjerie sexy...Damn it Drek la ce dracu' te gandesti?!

Imi scutur capul cu gandul sa imi trag o palma si o iau in brate. Pielea ei e fierbinte...

A facut febra. Of of...

Urc la etaj in dormitorul meu si o asez in pat. O invelesc si dupa ce ma schimb intr-o pereche de boxeri si un tricou ceva mai stramt decat cel ce e pe Laura, ma asez langa ea. O aduc aproape de mine si o strang in brate.

Pitico...cate griji sa imi fac eu pentru tine?

O strang maine tare, simtindu-i respiratia calda pe gatul meu. Simt niste fiori ai naibii de placuti ce imi petrec sira spinarii si o sarut pe frunte usor. Ea mormaie ceva probabil in visul ei si isi incolaceste un picior in jurul taliei mele. Inima sta sa imi sara din piept si fac ochii mari cand incep sa ma excit.

La naiba, Laura!

Inchid ochii incercand sa adorm si sa alung orice alt gand necurat, dar prea greu cu ea lipita de mine.

CAPITOLUL 22

LAURA

O sete "flamanda" ma trezeste. Imi deschid ochii greu simtind fiecare particica a corpului cum imi arde. Nasul infundat, gatul uscat si umflat, pielea arzand si ochii parca imi iau foc. Ma ridic in capul oaselor, cautand

cu ochii o sticla cu apa, incercand sa imi amintesc ce s-a intamplat in ultimele ore. Observ un bilet destinat mie pe noptiera de langa pat.

"Laura, imi cer scuze ca am plecat asa doar ca stii tu, a trebuit sa ma duc neaparat la scoala. Nu am putut ramane sa iti spun <<Neata>> dar ti-am pregatit micul dejun in bucatarie cu ceai fierbinte si in frigider am facut ieri o supa de legume. Am vorbit eu cu Will. Stai confortabila pana ma intorc.
Mai bine nu ai iesii din casa deoarece poate sa ti se inrautateasca situatia. Ajung pe la 18 acasa.

Cu drag, Derek"

Incerc sa schitez un zambet, dar durerea de cap nu ma lasa sa ma bucur nici macar putin de aceste gesturi dragute. Las biletul deoparte si incerc sa ma ridic. Cand ma pun in fund, gata sa ma sprijin pe cele doua picioare, o ametelea imi strafulgera mintea si pic inapoi pe perna.

Nu e nicio sansa sa cobor macar doua scari. Off.

Ma intind spre noptiera lui Derek. In mod normal as fii profitat de moment mirosindu-i perna si bucurandu-ma de "mirosul lui" dar am nasul mult prea infundat. Deschid televizor ca sunet de fundal si incerc sa adorm. Pun pariu ca in cinci minute o sa si uit de mine.

DEREK

Am lasat-o singura. Oare s-a descurcat? Mi-a vazut biletul? A fost in stare sa mearga pana in bucatarie? Nu cred... Fi-r-ar stiam eu ca trebuia sa i le las pe o tava in camera. Ce idiot sunt!

Ma plesnesc peste fata in timp ce imi strang lucrurile din cancelarie.

-Buna Tysson, imi intrerupe gandurile o voce feminina.

Tresar si ma intorc salutand instinctiv si schitand un zambet.

Meredith...

Profesoara de franceza. Scunda, slaba, cu forme, bruneta si ochi caprui. Incearca sa se dea la mine de vreo cateva saptamani si mereu o refuz. Nu poate sa ma lasa pur si simplu in pace?

-Ce faci, dragule?continua si imi zambeste "seducator".

Oftez si ma scarpin sub barbie in timp ce imi inchid geanta.

-Ma cam grabesc sa ajung acasa....

-Ei, haide...mereu te grabesti. Mai ia o pauza. Hai cu mine in club diseara. O sa ma plictisesc groaznic de una singura, spune cu o voce pitigaiata iar la sfarsit imi face cu ochiul.

Deja imi imaginez cum incearca sa ma imbete, apoi sa cheme un taxi pana la ea acasa si sa si-o traga cu mine toata seara.

Incerc sa nu ma stramb si ii raspund sec:

-Nu pot.

O ocolesc si ma indrept catre iesirea din incapere, dar ea face doi pasi mai rapizi si se sprijina de usa, blocandu-ma sa o deschid.

De ce naiba nu e nimeni in cancelarie? M-ar fii scutit de pierderea asta de timp.

-Mer...incep sa spun, dar, fara sa apuc sa reactionez cumva aceasta imi astupa gura cu buzele ei.

Ma trag inapoi dar imi apuca cravata fortand sarutul. Ma smucesc si cu o privire scarbita ii spun nervos:

-Meredith! Ce dracu'?! Nu, inseamna NU! Nu intelegi pe limba asta? La naiba, NON!

O dau la o parte fara sa o privesc murmurand niste injuraturi si trantesc usa cancelariei evitand privirile profesorilor si elevilor.

Intru in masina si apas cu putere acceleratia indreptandu-ma spre casa, mult mai nervos decat eram aseara.

Nu Meredith, nu oricine altcineva. Eu o am pe Laura, si i-am promis ca o voi astepta pana face 18 ani. Laura e numai a mea si eu numai a Laurei.

* * *

Intru in casa si fara sa ma descalt sau sa imi dau haina jos trantesc geanta langa piciorul canapelei si urc cate doua scari catre dormitorul meu, unde am lasat-o pe ea azi dimineata. Deschid usa si o privesc. E ghemuita intr-un colt al patului cu o sticla de apa in brate, toate pernele sunt aruncat pe jos precum sunt si patura si cearceaful. Televizorul este deschis pe un canal de muzica, iar telecomanda undeva la un metru de ea.

Ma indrept catre ea si ma las pe vine. Fata ei e imbujorata, parul ciufulit, buzele uscate si trandafirii. Ii ating fruntea cu buzele verificandu-i temperatura.

E mai ridicata ca aseara.

Imi presez buzele pe pielea ei sarutand-o apoi cobor incet de-a lungul fetei ei ajungand nas in nas. Ii ating usor buzele, facand-o sa se trezeasca. Ma retrag si o privesc. Cu ochii ei albastri se uita incruntat la mine.

-Derek....o sa te imbolavesti si tu...sopteste ea respirand cu greu.

Isi ridica mana si o infige in parul meu, incepand sa se joace cu firele.

-

Nu draga mea. Daca tu esti bolnava, atunci si eu vreau sa fiu bolnav cu tine.

Si spunand asta imi umezesc buzele cu limba si o sarut din nou, de data asta ii apas buzele lacom si o sarut pasional, limbile noastre unindu-se. Ii cuprind obrajii fierbinti cu palmele, simtitnd ca incep sa ma excit.

La naiba....

Ma opresc brusc si ma ridic, mestecandu-mi buza interioara.

Nu pot sa continui asta. La cum eu nu pot abtine, o sa ajungem sa...

Inghit in sec observand cat se sexy arata in tricoul meu.

LA NAIBA!!

Ea se uita confuza la mine dar nu zice nimic. ma aplec spre ea si o iau in brate. O duc jos pe canapeaua din living. Ii dau drumul la televizor si ii aduc mancarea, apoi ma intorc inapoi in dormitorul meu facand curatenie. Ma duc la baie si dupa ce fac un dus si ma schimb ma opresc cateva clipe sa ma uit la mine, in oglinda.

-

Ce e cu mine? Nu am mai simtit de mult la cineva asa o atractie nebuna. Laura...fata asta imi suceste mintile.

CAPITOLUL 23

Cobor la ea si ma asez langa ea, sprijinindu-i capul pe pieptul meu. O sarut pe frunte, iar ea zambeste slab. Isi infige degetele in parul meu si incepe sa se joace cu el.

Ador cand face asta.

-Ai mancat bine? Te-ai saturat?

-Mh-hm, aproba ea slab.

Strange in pumnul ei un colt de-al tricoului meu, cu ochii inchisi si incruntata, dand semne ca durerea devine insuportabila. Isi ridica privirea, intalnind-o pe a mea.

-Laura...vrei sa te duc la spital?spun ingrijorat.

-

Nu!se repede ea si isi adanceste capul in pieptul meu. Nu vreau la spital...e o simpla raceala. Imi trece...continua cu o voce ragusita.

Daca pana maine nu ii scade temperatura macar cu un grad...am sa o duc la doctor cu forta.

Ma intind spre masa sa iau cana cu ceai si o ajut sa bea. Ii mangai crestetul capului, holbandu-ma la ea si la buzele ei in special. Dorinta de a o saruta deja ma enerveaza. Imi mut absent privirea catre televizor, cand se aude soneria.

Will cu siguranta...

Ma ridic lenes si ma scarpin dupa ceafa., gandindu-ma la cateva scuze sa o las pe Laura sa imi tina companie.

Deschid usa si raman uimit de cine era in fata mea.

-Derek! Imi pare atat de rau! se arunca Stacy in bratele mele cu ochii rosii innotand in lacrimi.

-
Fac ochii mari si inchid usa in urma mea, nevrand ca Laura sa o auda.

Ce naiba faci aici?ii zic pe un ton putin iritat in timp ce o indepartez incet de mine.

Sunt obosit ca dracu', iar tocmai cand vroiam sa adorm si eu dupa o zi lunga si foarte obositoare apari tu. YAY!

-Am venit sa imi cer scuze pentru ce ti-am facut si ce ti-am spus. Aceasta pauza ce am luat-o m-a facut sa realizez cat de mult insemni pentru mine.

Adica nimic.

-Ei bine, la ce te asteptai? Sa te pup in cur si sa ne prefacem ca nimic nu s-a intamplat?

Nu am sa o las din nou in viata mea. Nu merita.

Un vant ascutit incepe sa bata, provocandu-mi cativa fiori de frig sa imi cutremure corpul.

-

-M-macar hai sa discutam inautru, zice Stacy incrucisandu-si mainile la piept si incercand sa ma ocoleasca.

Nu! Nu intri in casa...nu avem ce sa mai discutam, ma reped imitandu-i vocea la ultima fraza si o blochez.

Se incrunta si spune:

-Ce? Cum adica? Cum nu mai avem ce discuta? Nu ma lasi sa intru? De ce? Esti cu cineva?

Tac din gura si inghit in sec, ametit de toate intrebarile ei. Intredeschide gura sa mai zica ceva, dar o inchide la loc si prin surprindere ma impinge si deschide usa strecurandu-se prin crapatura. Murmur o injuratura si printr-o miscare ma duc dupa ea.

-Aha!tipa ea ajungand in dreptul canapelei. Se vede ce imi duci dorul, cu alta incalzindu-mi locul.

Laura tresare speriata si isi ridica capul, probabil ametita, uitandu-se la Stacy. Imi trag o palma peste fata si ma apropii de canapea.

-

-Nu, Stacy. Este bolnava! Uite, are febra, nasul infundat, ochi sticlosi, gatul umflat! ma rastesc la ea nervos.

-Are si ea casa. Ce cauta la tine? Hm??

Bagami-as...chiar nu vrea sa inceteze cu tot interogatoriul asta?

-Daca iti explic nu ai sa intelegi, raspund cu un zambet crispat pe buze, incercand sa ma calmez.

-Atunci sa imi explice dom'soara, nu?! continua ea si se intoarce incruntata catre Laura, care abia stie pe ce lume e. Ce cauti in casa iubitului meu?

-Stacy, tu te auzi macar ce spui? Delirezi! Noi doi am terminat-o, de mult! Nici nu stiu cu ce motiv ai venit aici. Nu sunt iubitul tau si niciodata nu o sa mai fiu.

Laura se ridica usor din pozitia in care se afla si isi sprijina barbia de manerul canapelui, privindu-ne.

-Ce? Vroiam sa ne impacam....Sincer, ma asteptam sa alergi dupa mine in acea seara, dar normal...cu atatea curve dupa tine nici nu e de mirare ca nu ai mai avut nevoie de mine.

Pufneste si da sa plece dar nu o las sa isi bata asa joc de mine.

-Auzi draguto?Singura curva ai fost tu, si e trist ca eu am crezut ca puteam sa am un viitor frumos cu tine.

Pasesc apasat catre ea si o imping pe usa afara din casa. Trantesc usa in urma ei si ma pun langa Laura, observandu-i privirea arzatoare dupa niste explicatii.

Ma sucesc astfel incat sa ii cuprind tot corpul cu privirea si imi umezesc buzele cu limba, iar cand sa deschid gura sa ii explic se aude soneria din.

-Cine mai e acum? Tot aia?gandesc cu voce tare scapand si niste injuraturi.

Ma ridic de pe canapea si imi sterg fruntea transpirata cu un colt de-al tricoului. Deschid usa si...

CAPITOLUL 24

-Jacob?spun incruntat.

Ma uit peste umarul lui si vad jeep-ul lui Stacy in departare.

-Buna Derek. Laura e la tine, nu?

-Ăăă... da. De ce?

-Am vorbit cu unchiul ei si mi-a spus ca a racit. Vroiam sa o vad.

Fara sa ii mai pun alte intrebari il las sa intre in casa.

Oare el stie ce cauta Laura acolo? Oare s-au intalnit inainte sa o gasesc eu? Ce e intre ei? I-am mai vazut inainte impreuna, dar nu mi-a trecut prin cap ca ei ar putea sa....Ce-i drept, se cunosc si de mai mult timp si...nu nu.....Laura e numai a mea.

Niste fiori de gelozie imi petrec corpul privindu-l pe Jacob cum se aseaza langa ea. Inghit in sec si ma apropii de cei doi.

-Si...stii de ce era Laura in acea noapte la spital? Mai degraba dimineata...

-Ah...pai...stii tu, Trevor si Helen au avut un accident de masina in acea seara si am sunat-o imediat pe ea-si face semn cu barbia catre Laura-, stiind ca va vrea sa vina sa ii vada. M-am oferit sa o duceu acasa, dar vroia sa mai ramana. Marti nu a aparut la scoala si ma gandeam ca a patit ceva, avand in vedere ca nici la telefon nu a raspuns. Am vorbit cu unnchiul ei si mi-a spus cum sta treaba. Imi cer scuze daca te-am deranjat Derek.

Mhh...

-Nu e nicio problema..spun dand negativ din cap. Vrei sa iti fac o cafea, ceva? Il intreb incrucisandu-mi mainile la piept.

Acesta ridica privirea si spune:

-Ah, nu e nevoie. Acum plec.

Coboara ochii spre ea si o priveste intr-un mod in care gelozia devine mai abundenta. Scranesc din dinti si imi mut privirea spre televizor.

Clar simte ceva pentru ea.

Pentu ca nu era de ajuns, se apleaca spre fata ei, ii sopteste ceva la ureche iar ea tresare, apoi o saruta pe frunte usor.

Ma abtin cu greu sa nu sar pe el si schitez un zambet crispat atunci cand se ridica de pe vine si se uita la mine.

-Imi cer scuze inca odata de deranj, Derek. La revedere.

Dau din cap in semn de salut si merg sa inchid usa dupa el.

La naiba cu tipul asta!

Ma asez langa Laura si o iau in brate. Aceasta printr-o miscare imi cuprinde talia cu picioarele ei, isi arunca bratele dupa gatul meu ajungand deasupra mea si isi ingroapa capul in curbura dintre umarul si gatul meu, simtindu-i buzele fierbinti pe pielea mea rece.

-Derek...sopteste ea ragusita. Iti multumesc ca esti alaturi de mine. Deja simt cum ma insanatosesc doar cu ajutorul presentei tale.

Se foieste usor apoi ma strange mai tare. Pielea mi se face de gaina, iar sangele incepe sa imi clocoteasca in vene. Singurul lucru pe care il mai simt este fierbinteala ei excitanta, singurul lucru pe care il mai aud este respiratia mea greoaie si bataile acelerate a inimii mele...sau este a ei?

-Laura?ii soptesc numele iar ea isi ridica privirea cu ochii ei mari si albastrii.

Fara sa mai ezit sau sa ma mai abtin ii apuc barbia si o sarut lacom. Aceasta scapa un geamat si isi ridica mainile calzi, acestea acoperindu-mi acum obrajii. O musc de buza si imi cobor palmele de-a lungul bratelor, simtindu-i pielea de gaina cum i se formeaza sub atingerile mele.

-Te vreau, Laura, ii soptesc la ureche apoi ii musc usor lobul urechii.

Se cutremura si zambeste slab.

-As minti...daca as spune ca nici eu, imi raspunde pe acelasi ton.

Dintr-o miscare o las pe o parte a canapelei si ma pun deasupra ei sprijinduma in coate. Ii ridic tricoul pana la bust, fericit ca este singur obiect vestimentar, pe langa lenjeria intima, pe care il poarta. Incep sa presez saruturi de-a lungul burtii ei, simtind cum respiratia ii devine din ce in ce mai greoaie pe masura ce saruturile se apropie din ce in ce mai mult de zona ei intima. Sunt excitat la maxim, si as fii in stare de multe lucruri, dar nu ar fii corect fata de ea. Daca ar gandii clar m-ar fii respins din prima. Sau, poate si ea ma doreste la fel de mult cum o doresc si eu pe ea?

Ma opresc sa ii sarut pielea si ii trag tricoul la loc, apoi ma intorc la buzele ei, pe care le-as saruta non-stop. Ma holbez la ele pret de cateva clipe apoi napustesc asupra lor, scotand un alt geamat de la ea. Isi infige unghiile in spatele meu, trimitand fiori pe sina spinarii. Din impuls imi strecor mana pe sub bluza ei dar ma opresc brusc.

Idiotule, ce dracu' faci? In acest moment ea trebuia sa doarma, nu sa va excitati reciproc.

Marai abtinandu-ma cu greu sa nu continui ceea ce imi doresc putin cam prea mult si ma ridic de pe ea. Ma scarpin dupa ceafa privind-o. Expresia ei confuza si fata imbujorata ma face sa imi musc buza puternic.

Vreau sa continui, vreau! Dar nu pot...! Baga-mi-as...

Ma indrept spre baie si imifac un dus rece, sperand ca o sa ma racesc apoi ies pe balcon si fumez vreo doua tigari. Cand sa dau sa intru in casa aud bipaitul telefonului meu din buzunarul pantalonilor.

Un mesaj de la...

CAPITOLUL 25

...Will.

"Buna Derek. Intr-o ora ajung la tine sa o vad pe Laura si sa o aduc acasa, precum si sa mai stam de vorba. Vreau sa ii strangi lucrurile Laurei in caz ca mai are ceva pe la tine. Si, ma refer la toate lucrurile. Vorbim cand ajung. Salut!"

Citesc mesajul de vreo inca cateva ori incercand sa gasesc sarcasmul prost a lui Will.

Doar nu vorbeste serios? Ce vrea sa insemne asta? Parea foarte serios in mesaj. Despre ce e vorba?!

Simt cum un gol in stomac mi se formeaza si ma ridic brusc de pe balustrada pe care stateam. Ma scarpin sub barba confuz.

Daca...daca cumva vor sa plece in Germania la parintii Laurei? Will a mentionat de vreo cateva ori anul asta, dar nu am crezut ca poate fii adevarat. Ce naiba fac eu daca se muta?! O sa fiu...pierdut!

Fac ochii mari si imi trec mana prin par. Dintr-o miscare sting tigara ce ardea in zadar si ma strecor in casa. Cobor scarile cate doua si ma indrept catre Laura. Aceasta tresare si isi ridica incruntata privirea. Cum o vad simt cum efectul dusul rece isi pierde efectul.

Nu pot sa o pierd. Abia am gasit-o. Am nevoie de ea.

Ma aplec catre ea si o sarut usor pe frunte, cuprizandu-i obrajii arzatori cu palmele mele. O privesc in ochi timp de cateva clipe. Clipeste lent, dand de inteles ca asteapta cu nerabdare sa o sarut. Ranjesc. O iau in brate si ma asez in locul ei, pozitionand-o pe ea deasupra mea. Pare usor surprinsa de miscarea mea, dar nu da inapoi.

Derek, e gresit ce faci. Nu gasesc asta fiind o oportunitate buna ca sa profiti de ea. Nici macar nu stii daca ea chiar se muta sau nu, idiotule.

Imi ignor vocea interioara si o tachinez putin pe Laura, sarutandu-i varful nasului, apoi ii sarut umed obrajii facand-o sa chicoteasc. Ma indrept spre buzele ei si le ating foarte putin cu varful buzelor mele. Ea geme enervata si se impinge in buzele mele, lipindu-se intr-un sarut, limbile noastre uninduse intr-un "dans". Isi strecoara mainile dupa talia mea, simtind fiori de la varful picioarelor pana in crestetul capului.

Sentimentele imi provoaca dependenta.

-Laura...soptesc desprinzandu-ma cu greu din sarut. Nu e bine ce facem. Stii tu, unchiul tau e in drum spre noi.

Fata ei ramane la fel de relaxata ca inainte, dand de inteles ca nu ii pasa.

-Nu vreau sa...

Isi preseaza buzele peste ale mele, inchizandu-mi gura.

-Ba vrei si stii asta, spune ea pe un ton ragusit printre saruturi.

Deci asa jucam?

O las pe o parte a canapelei, ajungand deasuprea ei, exact ca acum jumatate de ora. O lipesc de mine si incep sa ii sarul gatul, simtitndu-i respiratia greoaie si calda gadilandu-mi lobul urechii. O musc lasandu-i urma, facando sa geama, apoi ling locul ameliorand durerea.

Esti a mea.

Ii ridic usor tricoul avand doar burta descoperita, lansand saruturi umede dea lungul ei, procedand ca mai devreme. O fac sa chicoteasc, simtind cum pielea i se face din noi de gaina. Ating cu buzele lenjeria ei intima si ridic usor elasticul cu dintii, apoi il dau drumul lasandu-l sa se loveasca de pielea ei. Ea tresare dar nu spune nimic. Isi indreapta privirea ei inocenta spre mine, provocand un alt val de fiori. Raman cu buzele lipite de burta ei arzatoare, abtinandu-ma sa nu fac vreun pas peste masura.

De ce continui sa ma tachinez? De ce nu ma pot opri? O vreau, dar e gresit! E gresit, e gresit, e gresit!!

-Derek?ii aud vocea. Esti bine?

Isi coboara tricoul si se ridica. Imi prinde capul intre palmele ei micute si fierbinti si isi tinteste privirea in a mea, intimidandu-ma.

-Imi e frica sa te pierd. Laura, stii ca te iubesc nespus de mult. Mai mult decat as credea ca pot iubi pe cineva. Daca te pierd...eu...eu o sa...

Isi trece degetul mare peste buzele mele.

-De ce ai spune asta? Nu o sa ma pierzi. Eu numai pe tine te....

Soneria o intrerupe, facandu-ne pe amandoi sa tresarim.

La naiba!

Imi arunca o privire incruntata, asteptand explicatii.

-E Will. La etaj, in baia mea sunt hainele tale. Poti sa mergi sa te schimbi?

Aproba, inghitind in sec. Se ridica de pe canapea si inainte sa puna piciorul pe prima scara o prind de mana si o rasucesc spre mine. O sarut apasat pe buze.

Sper sa nu fie un sarut de ramas-bun si sper ca Will sa fii avut alt motiv pentru care mi-a cerut sa ii strang toate lucrurile Laurei, altfel, il voi urî pe veci.

Ii dau drumul Laurei si o privesc urcand scarile. O a doua sonerie ma trezeste din transa. Ma indrept catre usa si o deschid, vazandu-i chipul serios al lui Will ai cel incruntat a lui Cassie.

Nu, asta nu pare a fi o veste buna

-Hei Derek. Se pare ca am ajuns putin mai devreme.

CAPITOLUL 26

LAURA

Urc incet scarile, abtinandu-ma sa nu ma uit inapoi. Ma indrept spre baia lui si ma privesc in oglinda pentru prima oara in trei zile. Fata rosie, fierbinte. Febra mi-a mai scazut dar durerea inca persista. Ochii rosii si umflati dar macar nu ma mai ustura asa tare. Buzele sunt putin cam uscate si rosiatice.

Ma bag repede sub dus, apoi ma imbrac cu puloverul si blugii mei, simind miros a proaspat spalat, semn ca mi s-a desfundat si nasul.

Ce dragut. Nici nu i-am cerut sa mi le spele.

Inainte sa cobor scarile ii aud vocea lui Will si a lui Derek.In acel moment ma trezesc la realitate.Pana acum totul a fost ca un vis, dar acum totul se clarifica.

-Si ai de gand sa abandonezi tot de aici numai pentru asta?se aude infundat vocea lui Derek.

Ma asez pe prima treapta ascultand conversatia.

-Nu stiu, dar daca nu ne mutam s-ar putea sa fiu nevoit sa vand casa si sa ne mutam intr-un apartament...in schimb-

-Dar la Laura te-ai gandit macar o secunda?il intrerupe Derek pe Will.

- Da. Cand v-a implinii optisprezece ani o sa isi ia de munca. Pana atunci o samearga la liceu si o sa invete limba.

-Si ai de gand sa ii intrerupi studiile aici? Nici macar nu e jumatatea semestrul. Esti putin cam ignorant. Nu crezi?

Will ofteaza si pentru cateva minute se lasa linistea.

Nu vreau sa ma mut. Unde? De ce? Cand...? Toate prieteniile mele. Nu pot sa renunt la ele. In plus...daca ma mut...il pierd pe Derek. O sa se intoarca la Stacy. Nici nu pot sa imi imaginez cum ar fii mi-l imaginez cu altcineva,sa sarute, sa ia in brate si sa aiba grija de altcineva inafara de mine. Sa....iubeasca pe altcineva.

-Alta posibilitate nu am, se aude din nou vocea lui Will. Nu pot sa o las singura aici in California. E atat de departe de Germania. Daca e vreo urgenta nu o sa pot ajunge in timp la ea.

Germania...la parintii mei adica!? De ce?!

-Will...poate sa stea cu mine.

Inima imi tresare la auzul vorbelor lui Derek si la seriozitatea din vocea lui.

Timp de cinci minute se asterne din nou linistea. Ma ridic incet, cu gandul sa cobor, dar fix atunci se aude tonul sever al unchiului meu.

-Nu. Nici gand.

-Will...se aude glasul lui Cassie. Cred ca ar trebui sa ii dai macar o sansa acestei idei. Gandeste-te la Laura. Sta aici de o viata intreaga. Prietenii ei, scoala, copilaria ei, locurile ei preferate, plaja....toate vor ramane doar o amintire in mintea ei. Daca vrei sa faci o alegere buna, gandeste-te de doua ori inainte de a decide. Pe langa asta...pun pariu ca o sa te invinuiasca toata viata pentru alegerea ta.

-De ajuns!spune Will cu tonul ridicat. Unde e ea? Banuiam ca o sa fie aici cand ajungem. Laura!

Oftez si imi sterg lacrimile ce mi s-au adunat in coltul ochilor.Mai stau cateva clipe si cobor scarile usor.

-B-buna...spun incet cu o voce ragusita.

Gatul inca imi este umflat.

-Buna Laura, imi raspunde Will pe un ton ceva mai bland. Hai acasa.

Ma prinde de mana si ma trage dupa el spre iesire, fara sa mai zica nimic altceva. Ma uit in spate la Derek.Pe fata lui rosie de nervi si neutra ii pot

observa furia tradata de ochii lui si de maxilarele incordate. Cu pumnii inclestati se indreapta cu pasi apasati catre mine, dar este oprit de Cassie la jumatatea drumului. Aceasta ii sopteste ceva la ureche iar fata se imblanzeste foarte putin. Cassie vine alaturi de mine,dar raman cu privirea atintita la el. Mimez cu buzele un Te Iubesc apoi ma intorc muscandu-mi obrazul interior si abtinandu-ma sa nu plang. Odata ce iesim din casa un aer rece se izbeste de fata mea, facandu-ma sa ma cutremur de frig.

Oare sa fie asta sfarsitul visului meu, si inceputul cosmarului? Asa de repede? Chiar e posibil sa ma intorc din nou in starea mea depresiva? Sa ma intorc de unde am pornit?

Intram in casa si fara sa ii mai ascult taragnelile lui Will alerg direct pana in camera mea, incercand sa nu ma lovesc de toate obiectele din drumul meu. Incui usa camerei. Imi caut iPod-ul si imi bag castile in urechi apoi ii dau drumul. Ma arunc in pat, ghemuita, si incep sa plang de-a binelea, pentru prima oara dintre ultimele saptamani. Prima piesa e Coldplay - Paradise.

Paradisul e o prostie. De ce sa visam la el, cand stim ca de fapt el nu exista, sau cel putin...pentru mine.

CAPITOLUL 27

Ma trezesc brusc. Imi scot castile din urechi in care se aud piesa lui Ed Sheeran - Don't. Bajbai dupa apa de la capul patului, simtindu-mi gatul

foarte uscat si pielea fierbinte, de parca e pe cale sa ia foc. Ma ridic din pat si ma uit spre ceas.

4:09

Cu o durere de cap bubuitoare ies din camera, deschizand usa de la camera cu un mic scartait. Cobor scarile foarte ametita, sprijindu-ma de perete. Ma opresc la capatul lor incruntata, incercand sa zaresc ceva prin bezna. Ma indrept catre usa cu pasi usori si o deschid incercand sa nu fac niciun zgomot. Un vant rece ma intampina, provocandu-mi pielea de gaina. Ma asez pe prima treapta si ma rezem cu spatele de usa. Din instinc privesc spre casa lui Derek. Observ o liminita mica, rosie, ce palpaie cam la un metru deasuprea pamantului, apoi fumul rasfirandu-se deasupra ei. Silueta lui Derek este jumatate umbrita, cealalta jumatate fiind luminata de luna, care in seara asta e destul de stralucitoare. Isi intoarce capul spre mine, dar nu se clinteste, continuand sa fumeze din tigara. Ii fac cu mana, dar nicio reactie.

Poate ca nici nu mai are chef sa vorbeasca cu mine sau sa ma mai vada. Are sa fie asta sfarsitul nostru?

Oftez, vazand cum aburii se ridica deasupra capului meu. Imi mut ochii spre cer, privind stelele. Imi relaxez capul pe o parte, atingand tocul rece al usii. O adiere de vand trece pe langa mine, simtind cum fiori de frig ma furnica pe sira spinarii.

Cum am putut sa ajungem aici? Poate nu o sa mai vorbim niciodata. Poate nu o sa ne mai vedem niciodata. Simt o durere in piept si imi e teama ca aia e inima mea ce se rupe in doua.

Ma abtin sa nu imi intorc privirea inapoi spre Derek si imi inchid ochii.

L-am iubit inca de la inceput si inca il iubesc nespus de mult. E nedrept. De ce tocmai el? De ce nu putea sa fie un baiat, un adolescent de varsta mea? Iubirea nu ne-o alegem noi, asa cum nu poate fii fortata sau uitata. Cu siguranta am facut ceva gresit intr-o alta viata de El ma pedepseste in asa fel.

Gandurile imi sunt intrerupte de o atingere. Tresar si imi ridic capul, observandu-l pe Derek care isi da jos hanoracul de pe el si mi-l pune pe umeri. Se aseaza langa mine, lipindu-mi capul de pieptul lui calduros.

-Laura...sopteste el, simtind cum mi se formeaza un nod in stomac. Ce faci afara la ora asta? Pe frigul asta?Mai ales ca esti bolnava si esti foarte vulnerabila...

-Nu puteamsa mai raman in camera. Simteam ca ma sufoc de caldura. Febra mi-a crescut...banui, ii raspund pe un ton ragusit.

Stranut siel ma strange mai tare in brate, ceea ce face ca gandurile de dinainte sa dispara si sa aduca unele noi.

-Derek...incep eu apoi fac o pauza scurta umezindu-mi buzele cu limba. Crezi ca daca as vorbi cu Cassie despre noi...

Simt cu muschi lui se incordeaza si pentru cateva secunde isi tine respiratia. Dă sa ma intrerupa dar i-o iau pe dinainte.

-...ar putea sa ii schimbe gandirea lui Will? Adica, cred ca ai observat si tu cate de protectiva a fost fata de mine atunci, cand am coborat. Este foarte de treaba si nu cred ca nu poate pastra si secrete. Will cred ca poate fi si intelegator, iar daca Cassie vorbeste cu ea, fiind si cea mai apropiata de elpoate va fi de acord. Ce zici?

-Nu cred ca ar fi o idee buna. La cum il cunosc pe unchiul tau este foarte incapatanat si nu renunta asa usor la deciziile si principiile lui. Uneori are dreptate, dar acum nu prea cred...si Cassie, poate o tine secrete, dar am mai vorbit de cateva ori cu ea si pare genul care poate fii usor de controlat sau care se lasa usor influentata de altii. La cum e Will va observa ca e ceva ciudat in comportamentul ei si o s-o preseze pana o sa ii spuna tot.

-S-ar putea sa ai dreptate....aprob eu apoi se lasa linistea intre noi.

-Apropo, tu ce faceai afara?il intreb spargand linistea ce levita intre noi.

-Ah...mai nimic. Doar ma gandeam...

Imi ridic privirea la el, si ivesc un mic zambet in coltul buzelor lui.

-Hm?

Isi coboara privirea spre mine, ma saruta pe frunte si apoi imi raspunde:

-Ma gandeam la...stii tu...ce-ar fii daca...um...noi doi am fugi impreuna? Undeva departe cum ar fi uhh...New York?

CAPITOLUL 28

DEREK

Imi venea sa il iau la bataie pe Will. Totusi, are tot dreptul asupra Laurei, dar, totusi nu puteam sa nu ma gandesc la faptul ca sunt la doar un pas sa o pierd. Si asta ma va distruge. In doar cateva saptamani am ajuns sa realizez ca o iubesc nespus de mult. Cum as putea sa o pierd ca ea este totul la ce ma gandesc?

Ma invart de vreo cateva ori in fata usii de la intrare cu o tigara in mana ce arde in zadar.

O alta posibilitate sa il fac pe Will sa renunte la ideea de a o lua si pe Laura in Germania chiar nu am. Seriozitatea cu care vorbea acum cateva ore cu siguranta nu era una sarcastica iar faptul ca vorbeste de acesta plecare de mai mult timp imi intareste motivele ca nu are de gand sa ramana in California.

Imi musc buza de jos si trag un fum din tigara. Simt cum un gol mi se formeaza in somac la gandul ca ar putea sa dispara din viata mea. Imi indrept ptivirea spre cer, holbandu-ma la stele pret de aproximativ o jumatate de ora. O idee imi fulgera prin minte. Nu intocmai una perfecta, dar ar fii fost singura optiune pentru a ramane impreuna cu ea. Sa fugim impreuna...undeva. Numai noi doi. Fara destinatie sau fara timpul ce ne preseaza...fara griji. Doar noi si restul lumii.

Poate sunt sarit de pe fix cu ideea asta, dar as face orice sa fiu cu Laura, chiar daca asta ar fii ilegal. Pana la urma, ea face 18 ani in cateva saptamani deci e practic majora, asta insemnand ca are tot dreptul in a-si lua deciziile pe cont propiu.

Imi cobor privirea catre casa ei si observ o silueta feminina, stand pe treptele de la intrare. Nu pot sa imi dau seama clar cine e, dar cand imi face cu mana realizez ca e Laura. Nu ma clintesc. Ma blochez, gandindu-ma la ce ar trebuii sa fac. Sa ma duc la ea sa o mustrez ca e la ora asta si pe vremea asta afara? Sau sa ii propun ideea mea nebuna? Mm poate amandoua. Incep sa ma imi simt cum mi se imoaie picioarele la fiecare pas apropiindu-ma de ea si mai mult. Oare cum o sa reactioneze? Daca totusi nu ma iubeste cum crede ca ma iubeste? Daca ma va parasi? Daca ma comport prea egoist?! Ma opresc holbandu-ma la ea. Poate...poate ea

isi doreste sa plece. Poate a stat cu mine doar din amuzament. Nu. Refuz sa cred ca ea e genul asta de om. Nici nu stiu de ce ma indoiesc de ea.

LAURA

Ma blochez la propunerea lui.

-S...sa fugim? Impreuna? Derek...e-eu sunt putin cam, uh, luata prin surprindere, ii spun in timp ce inima isi mareste accelerat bataile simtind cum sangele incepe sa imi fiarba in vene.

Propunerea imi surade, mi se pare perfecta, dar doua mari probleme ne stau in cale.

-Derek eu...eu inca trebuie sa imi termin liceul si pe langa asta, de unde avem bani pentru a calatori?

Ofteaza si cu un mic ranjet pe buze imi raspunde:

-Liceul nu cred ca ar fii o problema in viitoarea ta cariera cat despre bani...nu iti face griji, apoi imi face cu ochiul. Uite, stiu ca ti se pare nebunesc, dar asta e singura varianta ca noi doi sa ramanem impreuna.

Daca nu, inseamna ca saptamana asta este ultima in care ne vom mai vedea vreodata.

Sclipirea din ochii lui imi spun cat de mult isi doreste sa accept, dar eu sunt foarte nesigura pe mine. Este prea brusc. Nici nu am avut timp sa ma gandesc la prietenii mei care inca sunt in spital, sau la o viata fara Derek, iar acum sa fug, de acasa cu el...?

Imi inchid ochii si imi sprijin capul pe umarul lui Derek.

-Nu stiu ce sa zic...

-Ce? De ce...?ii aud vocea trista stingandu-se incet.

-Imi este frica de consecinte. Adica, o sa trebuiasca sa repet clasa a 12-a ca sa pot intra la o facultate buna. Will probabil o sa puna politia sa ma caute iar tu poti sa intri la inchisoare pentru "rapire" de minori.

-Laura...nu e nevoie sa iti faci griji pentru viitor. Ai auzit vreodata expresia "Traieste prezentul"? Si Will, iti afirm ca nu o sa fac un lucru ca acesta. Plus, o sa il poti suna cand suntem indeajuns de departe de California incat sa nu ne prinda din urma, daca ar intentiona sa o faca.

-Ei bine? ma intreaba observand ca nu raspund. De ce iti faci griji pentru servici? Ca sa ai un loc de munca nu ai nevoie de diploma de liceu sau de facultate. Ai nevoie de minte si de cateva trucuri de a-ti seduce tantalaul de sef. Pentru siguranta mea nu ai nevoie sa iti faci griji. Am mai facut actiuni ilegale prin adopescenta mea si uite-ma aici, intreg si nevatamat.

Lucruri ilegale hm? Pare ca s-a distrat pe atunci si suna de parca si unchiul meu a luat parte...

Imi mut privirea in alta parte, privind absenta firele de iarba dansand dupa directia vantului.

-Laura...imi prinde Derek barbia si mi-o pozititoneaza spre fata lui, astfel captandu-mi privirea. Te rog. Am nevoie de tine. Fara tine sunt...sunt...distrus, un nimic. Am ajuns sa te iubesc mai mult decat as fii crezut ca e uman, in toate sensurile posibile. Nu ma lasa chiar acum, cand tocmai te-am gasit. Te iubesc, prostuto....deci, accepti sau nu?

Ultima fraza o spune soptind, simtind cum mi se formeaza cateva noduri in stomac. Ma holbez in ochii lui tristi. Din coltul buzelor un zambet mi se iveste.

Nici nu stiu de ce nu am acceptat din prima. El este tot ce am mai de pret. Fara el, nici nu pot sa ma gandesc ce sens ar fii avut viata mea. Chiar ca sunt o proasta sa analizez atat problemele. Ce-s eu? Bunica sa imi dau lectii de viata si sa imi impun reguli? De presupune ca ar trebuii sa le incalc.

-La naiba! Da, normal ca accept!

CAPITOLUL 29

Tocmai ne urcam in avion spre New York, la 6 dimineata. Tot ce am la mine este telefonul mobil, iPod-ul si o geanta de mana cu cateva haine de schimb.

Nu pot sa cred ca fac asta, ma gandesc in timp ce entuziasmul combinat cu teama imi strabat fiecare particica a corpului.

Pe masura ce urc scarile avionului picioarele incep sa imi tremure, impiedicandu-ma de ultima treapta. Derek, aflat in spatele meu, ma prinde de talie imediat si ma ajuta sa urc in avion teafara. Ne ocupam locurile si il privesc batand din picior nerabdatoare. Incep sa imi rod unghia gandinduma la ce o sa zica unchiul meu cand o sa vada simplul bilet lasat pe blatul din bucatarie.

"Pare un mesaj banal, si chiar daca nu l-ai respecta, eu doar atat iti zic:Nu ma cauta. Sunt bine aici unde sunt, departe de toti. -Laura"

Destul de sec...hm? Parca ar fi un bilet de spus adio inainte sa te sinucizi... Probabil ar fii trebuit sa ii scriu un roman, dar nu, tot nu m-ar fi ascultat.

-Laura, te simti bine? Pari cam palida...ma intreaba Derek strecurandu-si mana sub barbia mea ridicandu-mi privirea.

Inghit in sec.

Inca nu imi vine sa cred ca am facut asta. Tocmai am fugit de acasa. Cu Derek. Ma inrosesc vizibil la fata iar acesta se incrunta. Nici eu nu stiu ce simt, cum ma simt.

Se anunta ca avionul decoleaza in 5 minute.

Un gol in stomac mi se formeaza, marindu-se cu fiecare minut trecut iar respiratia incepe sa imi devina tremuratoare, inima isi mareste bataile pe secunda facand ca fiecare vena sa pulseze vizibil. Ii arunc lui Derek o privire oarecum inspaimantata si ma las pe spate studiand absent scaunul din fata mea.

-Laura, incepe el. Expira si inspira lung. Poate te va ajuta sa iti alungi emotiile, apoi isi incolaceste degetele intr-ale mele calmandu-ma deja partial.

Dau din cap aprobator nesigura pe mine si ii urmez sfatul. Inspir. Expir. Inspir. Expir. Inspir...si m-am mai calmat. Zambesc usurata si il strang de mana. Imi sprijin capul pe umarul lui si el preseaza usor un sarul pe crestetul meu.

-Cat dureaza zborul?il intreb dupa ce avionul a inceput sa se miste.

-6 ore si jumatate. Zburam in cealalta parte a Americii.

-Stiu si eu ceva geografie, comentez facundu-l sa chicoteasca. Si ce ti-a venit sa mergem fix acolo? De ce?

Expira adanc apoi spune:

-Eu am copilarit acolo. Acela e orasul meu natal-

-Mergem la parintii tau?il intrerup, putin panicata ridicandu-mi capul de pe umarul lui.

Ofteaza si continua:

-Nu, Laura...Parintii mei...um...ei au murit in jurul majoratului meu. Nu cred ca vreau sa vorbesc despre asta, cel putin acum.

Aprob din cap unindu-mi buzele intr-o linie, simtindu-ma prost ca m-a luat gura pe dinainte.

-Oricum, ne vom intalni cu cel mai bun prieten din copilarie si liceu de-al meu. Christopher. Vom sta la el. Are o vila mare aproape de plaja.

Deja imi place cum suna.

Iar tensiunea dintre noi dispare. Se apleaca deasupra mea si imi atinge buzele doar varful buzelor lui. Gem infundat enervata ca ma tachineaza mereu si ma imping in buzele lui. Zambeste peste ale mele si se retrage.

-Nu inca, si imi face cu ochiul zambind pervers.

Ma incrunt si ma simt ca un copil mic caruia i-ai dat doar sa guste din inghetata, nu sa o si savureze.

Imi bag castile iPod-ului in urechi si ma fatai in scaun pana gasesc pozitia confortabila. Ii simt bratul lui Derek cum se strecoara pe dupa talia mea si ma trage mai aproape de el. Imi sprijin capul pe umar,simtindu-i parmuful Channel care ma face sa simt o atractie si mai mare pentru el. Imi musc din nou buza si inchid ochii.

Inca nu pot sa cred ca e real. Daca asta e un vis, atunci nu vreau sa ma mai trezesc vreodata.

CAPITOLUL 30

-Asta...asta e vila lui uh..Christopher?il intreb pe Derek in timp ce inchideam usa taxi-ului cu care am venit de la aeroport. Pare mai mult a hotel...iar Derek chicoteste.

Ne luam bagajele si pret de cateva clipe privesc cum taxi-ul se indeparteaza de noi. Usa "vilei" se deschide si ne intampina un barbat cu parul brunet, mai lung si un zambet inconjurat de o barba scurta. Imbracat in doar un halat colorat, facandu-ma sa rosesc la vederea lui, se indreapta catre noi cu pasi mari.

-Derek rebelul, spune acesta.

Cei doi se saluta si se imbrancesc prieteneste, apoi Derek se intoarce catre mine si imi pune mana pe umar zicand:

-Ea e Laura, si zambeste.

Ii susoteste ceva lui Christopher. Acesta isi muta ochii negrii de la Derek la mine si ma absoarbe din priviri cu un zambet largit pe buze.

-Buna, imi zice si dam mana.

Atingerea lui ma face sa ma rusinez si abia daca pot sa ii raspund inapoi, balbaindu-ma:

-H-hei...

-Ok. Chris arata-ne unde ne punem bagajele, spune Derek observand tensiunea plutind intre noi.

-Urmati-ma, raspunde Christopher fara sa isi ia ochii de la mine.

* * *

Un lucru bun de facut aici este acela ca poti sa slabesti doar urcand si coborand de cateva ori pe nenumaratele scari din casa lui Christopher ce duc la etajul 1. In fine, se pare ca voi sta intr-o camera separata de Derek. Pe el l-a deranjat, dar pentru mine e destul de ok, asta pana ma voi obisnuii cu ideea ca tocmai am fugit de acasa. Ma asez pe pat aruncandu-mi geanta langa noptiera si imi verific telefonul.

5 apeluri nepreluate de la Will si 3 de la Cassie, plus inca 10 mesaje.

Ma ingrozeste gandul ca ar putea sa plece pe urmele mele, dar ar fii aiurea pentru ca nu ar stii sau nici macar nu ar avea habar unde sunt. Ma

las pe spate si intind in pat, apoi oftez lung, incercand sa imi golesc mintea. Inchid ochii si primul lucru care imi vine in minte este un zambet fermecator, dar nu e cel cunoscut. Este...zambetul lui Christ.

Ce naiba...

Ma incrunt si ma concentrez asupra lui Derek si analizand tot ce s-a intamplat in ultimele zile legat de el. Zambesc amintindu-mi de ziua in care el s-a despartit de Stacy si am adormit lipiti unul de altul pe canapeaua lui, sau atunci cand m-a luat de la spital si a avut grija de mine ca de un copil mic. Imi place ca e asa grijuliu.

O ciocanitura se aude in usa camerei mele si tresar.Ma ridic din pat si deschid usa.

Ca tot vorbeam de lup...

Fara sa zica ceva, Derek ranjeste si ma impinge in camera mea, inchizand usa. Imi cuprinde de talia cu ambele maini si ma lipeste de pieptul lui. Isi apropie fata de a mea, ajungand in ipostaza sa respiram acelasi aer. Se sprijina de usa si eu de el. Se holbeaza in ochii mei pret de cateva clipe apoi se arunca asupra buzelor mele, sarutandu-ma lacom. Isi plimba bratul pe spatele meu, transmintandu-mi fiori in tot corpul. Isi coboara buzele pe obrazul meu plasand un sarut apasat apoi continua spre gat, de unde ma musca. Gem de durere apoi ranjesc. Tocmai si-a marcat propietatea. E gelos, sau, mai bine zis, ii e frica de Christopher? Imi strecor mainile pe sub tricoul lui, simtindu-i pielea calda. La atingerea ei pielea mea se face de gaina. Se intoarce din nou la buzele mele si dintr-o

miscare ne rasucim, ajungand eu cea lipita de perete. Imi musca buza de jos, iar eu ii zgarii usor spatele cu unghiile. Se impinge in mine simtindu-i umflatura din pantaloni apasata peste mine. Geme infundat, iar respiratia ii devine greoaie.

-Laura...incepe el. Nu vreau....sa...te oblig...sa faci ceva...ce nu vrei, spune printre saruturi.

Se opreste putin, ma priveste, si observand ca nu ripostez si ca expresia mea indica ca vreau sa continua ranjeste satisfacut. Ma intoarce brusc si ma aseaza usor in pat. Se apleaca asupra mea si imi simt pulsul accelerand, sangele clocotind in vene si fiecare atingere de-a lui electrizanta, provocandu-mi numai fiori. E un sentiment nou, si tocmai din cauza asta mie teama de el, dar nu vreau sa recunoscut.

-Der...incep sa spun dar sunt intrerupta de o bataie in usa.

Din nou asta?!

Privirea lui Derek pare iritata, dar isi patreaza calmul, indreptandu-se spre usa. Ma ridic din pat si imi aranjez parul si hainele simtind cum fata imi arde, dar nu din cauza febrei.

-Buna...Christopher...spune el printre dinti.Ce-i?

-Hei frate. Sper ca nu am intrerupt ceva, nu? Oricum nu imi pasa, zambeste si ma priveste pe dupa umarul prietenului sau. Cina e gata. Avem timp sa ne cunoastem mai bine.

Ma priveste de parca ar astepta vreo reactie de la mine, dar eu doar dau din cap si imi unesc buzele intr-o linie.

CAPITOLUL 31

Ma musc de buza simtind un junghi de vinovatie in piept pentru faptul ca imi doream sa...fac ceva cu Derek.

Oare a fost gresit ca imi doream?

* * *

Ma asez la masa, langa Derek, vizavi de Chris.

-Tu ai gatit cina? il intreb pe Christopher uimita.

In mijlocul mesei este asezat un pui mare la cuptor cu crusta maronie, inconjurat de legume in sos rosu si cartofi rumeniti. Mirosul imi lasa gura

a apa. Imi ridic privirea catre Chris. Imi zambeste si da aprobator din cap. Pentru numele lui Dumnezeu...poti inceta sa zambesti mereu?

Astept pana imi pune Derek portia si gust apoi cu pofta.

E excelent de bun!

-Si, Derek, incepe Chris. Ca ce ai de gand sa te angajezi? Te pot ajuta cu un loc de munca la barul din centrul orasului. Se castiga destul bine, plus ca devii usor popular printre doamne si...stii tu, ca pe vremurile vechi, si ii face cu ochiul. Petreceri, sex, bauturi si droguri. Mai tii minte? I se spunea Rebelul pe cand era de varsta ta, Laura, continua fixandu-si privirea pe mine la ultima fraza.

Il vad pe Derek incordandu-si maxilarul si ma astept sa riposteze, dar in schimb fata ii se imblanzeste brusc, colturile gurii arcuindu-se intr-un zambet, apoi incepe sa rada impreuna cu Chris. Se apleaca peste masa susotindu-i ceva la ureche, iar rasul lor devine mai galagios, fetele lor devenind rosii.

Ce? Ce vrea sa insemne asta? Adevarat este niciodata nu l-am vazut pe Derek in jurul prietenilor sai, dar nu are cum sa fie asa un...nu, nu are cum...glumeste doar. Fiecare are dreptul sa mai faca glume deochiate din cand in cand.

Oftez si imi mananc in continuare portia, dar incet apetitul imi scade vazandu-l pe Derek ridicandu-se de pe scaunul de langa mine si

indreptandu-se spre locul liber de langa Chris. Inghit in sec si il privesc pe Derek fix.

Nu am dreptul sa fiu suparata, dar de ce ma simt usor ranita? Adica... nu sau mai vazut de mult timp, si inteleg asta, dar nu stiu...in fine.

Dupa ce termin de mancat ii privesc pe cei doi hlizindu-se ca niste pustani. Daca nu as fii fost suparata m-as fii amuzat de ei, dar pur si simplu nu pot sa imi schimb starea. Christopher se uita la mine ridicandu-ma de la masa, dar nu zice simic. Privirea lui fara nicio emotie imi da fiori, dar nu fiori de teama...Ma incrunt la el, intorcandu-si inapoi capul catre Derek care nici nu s-a deranjat sa isi intrerupa discutia despre o emisiune T.V pentru a vedea daca totul e in regula.

Ma indrept catre usa principala a vilei, cautand un loc linistit, undeva in gradina. Ma uit la ceasul de pe mana care indica ora 14:45, tinand cont ca diferenta de fus orar dintre California si New York este de 3 ore. Urmaresc o poteca imprejmuita de un gard viu de trandafiri, mirosul dulce insufletindma. Ma opresc pret de cateva clipe, auzind susurul unei ape. Cu pasi mari merg ghidandu-ma dupa zgomot si raman muta la privelistea din fata mea. Un iaz cu cativa nuferi dandu-i culoare este pozitionat chiar in mijlocul curtii din spate, inconjurat de salcamuri si pietre acoperite cu muschi de un verde aprins. Daca nu as stii ca ne aflam in New York as fii zis ca ma aflam intr-o curte din Japonia. Ma asez pe un butuc chiar langa apa, sprijinindu-ma cu spatele de trunchiul unui salcam. Imi inchid ochii fericita de armonia din jurul meu.

Acum cateva saptamani Derek ma trata ca o simpla prietena, sora. Dupa despartirea cu Stacy toata atentia lui a fost concentrata asupra mea, si nu

pot sa zic ca m-a deranjeaza. Am dormit cu gandul al el, alaturi de el si chiar in bratele lui. Mi-a marturisit cat de mult ma iubeste si eu lui, iar acum o ora era cat pe ce sa fim dusi de val si sa facem ceva necugetat.

Ma incrunt la gandurile ce imi navalesc prin minte.

Poate, pentru el , eu sunt doar un joc? O simpla aventura, ca toate celelalte? Scopul acestei "rapiri" a fost de a ma tavali prin pat? Pentru ca asta a fost primul lucru pe care probabil intentiona sa il faca cand am ajuns.

Simt cum lacrimi se aduna in spatele ochilor, dar le retin.

Nu mai suport sa plang. De ce sunt asa naiva? De fapt, cred ca aceasta plecare mi-a deschis ochii.

Oftez lung, sperand ca toate lucrurile ce le-am gandit mai devreme sa fie gresite. Ma ridic brusc si ma izbesc de ceva tare. Deschid ochii si primul lucru pe care il simt este un miros nou. Imi ridic privirea si cu toate ca imi dorisem sa fie Derek, nu era. Dau sa fac doi pasi mai in spate si ma impiedic in propiile picioare, la un pas sa cad in iaz, dar cele doua maini puternice ale lui Christopher ma prind de incheietura.

-Cam neindemanatica, spune ranjind. Scuze pentru faza de la masa. Ne-am luat cu povestitul... copilaria, adolescenta... incat Derek a cam uitat sa

manance, si, ma analizeaza scurt din cap pana in picioare, a uitat si de tine. Nu am putut sa nu observ cat de suparata ai fost. Imi pare rau. In mare parte a fost vina mea ca adus vorba despre asta, mai ales cu prietena lui de fata.

Macar cineva a observat starea mea, dar nu e acel cineva...

Oftez scurt si ma desprind din stransoarea slaba a lui si ma asez turceste pe iarba.

-Este uimitor si ce ai facut aici, schimb subiectul adresandu-ma lui Chris si privind in sus catre varfurile salcamurilor. Cum ti-a venit inspiratia?

El rade scurt si se aseaza langa mine cu un picior sub el si unul intins in fata.

-Sunt muzician, iar cand cant la chitara sau compun piese am nevoie de atmosfera necesara. Dar ma rog, in general a fost faptul ca nu stiam in ce sa investesc banii.

Zambesc usor amuzata, simtindu-i privirea lui persistenta asupra mea.

-Si? Cu ce te ocupi?il intreb, incercand sa nu fac conversatia sa dispara; imi distrage atentia de a ma gandi la altceva ce imi poate dauna pe moment.

-Sunt profesor de muzica, si, ca sa nu iti provoci suspiciuni, tot ce am aici este din banii stransi de-a lungul anilor de la parinti, bunici, sarbatori, concerte si mosteniri. Desigur, as fii putut sa ma angajez ca altceva, dar imi place ceea ce fac.

La inceput tipul asta mi s-a parut foarte enervant, dar acum, stand de vorba cu el parca nu mai e asa, ba chiar pare de treaba. Probabil ca holbatul e doar un tic de-al lui?

-Si, apropo, mi-a spus Derek despre liceu, ca esti in ultimul an. M-a rugat sa iti spun ca maine vrea sa te inscriem la un liceu.

-Aha...dar el unde e acum?

-I-am zis sa mearga sa se angajeze astazi ca maine s-ar putea sa fie prea tarziu. Nu stiu daca va veni devreme astazi, avand in vedere ca e cu atatea gagici pe acolo... spune ultima fraza pe un ton glumet si un zambet siret pe fata.

Zambesc crispat si incerc sa iau gluma ca atare, nu ca pe un adevar fals, desi creierul meu refuza sa accepte asa informatia. Buza de jos imi

tremura, gata sa izbucnesc in plans din moment in moment, fara niciun motiv. Imi intorc capul astfel incat sa nu ma dau de gol si sa ma fac de rusine de fata cu Christopher.

-Stii, Laura...nu cred ca e nevoie sa plangi pentru un tip ca Derek. De ce suferi atat de mult dupa el? Ce te-a fermecat la el?

Imi trag nasul si simt un nod in stomac. Niciodata nu am pus problema asa. Niciodata nu m-am gandit la asta. Imi intorc capul catre Chris. Zambetul dragut dispare de pe fata sa, inlocuit de o expresie... ingrijoratoare?

-Nu stiu...raspund dupa cateva minute. El e...e prima mea iubire.

-Si, crezi ca o sa fie si ultima?

-Probabil?

Pufneste usor, amuzat si zambetul ii reapare. Acel pufnit ma face sa simt un val de caldura in tot corpul, iar fata incepe sa imi arda de rusine.

-Eu nu cred.

Se ridica de pe iarba energic si se uita la mine de sus.

-Eu nu cred, repeta el si se stramba la mine scotand limba. Apropo, esti adorabila cand rosesti.

Imi face cu ochiul si ma lasa singura. Fata mi se imbujoreaza mai tare, vorbele sale facandu-mi inima sa tresalte.

Cum adica el nu crede? De ce nu crede? Ce il face sa imi nege cuvintele cu asa o usurinta?

CAPITOLUL 32

-Laura, așteaptă...începe Derek, încercând să mă prindă de mână, dar mi-o feresc de atingerea lui. Uite, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la cină. Am fost prea entuziasmat pentru reîntâlirea cu Christopher încât am uitat complet că...

-...mai sunt și eu pe acolo?îl întrerup.

Ofteaza și aprobă din cap.

-Da, am fost un nesimțit. Un idiot. Știu. Dar îmi pare foarte rău. Nici nu ai idee.

Se apropie de mine dând să mă îmbrățișeze dar îmi pun mâinile pe pieptul lui și îl împing în direcția opusă, depărtându-l de mine.

-Sunt supărată pe tine. Foarte supărată. Doar nu crezi că uit totul, așa de repede.

Îl privesc fără nicio emoție, așteptându-i reacția. Înghite în sec și îmi evită privirea pentru câteva secunde, cu ochii ațintiți asupra persoanelor ce trec pe lângă noi grăbite. Își mușcă obrazul pe interior si printr-o mișcare bruscă își strecoară mâna pe după talia mea și mă lipește de el. Mă apucă de bărbie și mă sărută apăsat pe buze. Dau să îmi retrag capul, dar nu pot. Încerc să nu îi răspund la sărut, dar e imposibil. E imposibil să îl evit, așa că mă las păgubașă lui.

-Te urăsc...îi zic când ne deslipim buzele.

-Ba nu. Mă iubești, îmi spune și mă prinde mână trăgându-mă după el prin mulțimea de pe trotuarul aglomerat al New Yorkului.

Mă bosumflez și mă las condusă de el.

Am fost rănită, dar cu un singur sărut a putut să mă vindece. E uman ce face?

* * *

Acum că mica ceartă dintre mine și Derek a luat sfârșit cred că pot să mă concentrez pe alte probleme, spre exemplu, cum le explic prietenilor mei că pentru o perioadă lungă de timp m-am mutat în celălat capăt al Americii?

Îmi scotocesc prin geantă până dau de mobilul meu.

E rece. Nu l-am mai folosit de mult...cred că e și descărcat.

Încerc să îl deschid dar degeaba. Îmi caut încărcătorul și observ că nu l-am luat cu mine.

Perfect...

Mă ridic din pat și mă învârt prin camera gândidu-mă la ce să fac.

Când vorbesc cu Derek să îi spun să îmi cumpere un încărcator...dar e ora 22:09. E la lucru.

Derek s-a angajaz la acel bar, dar lucrează numai seara, de luni până vineri. E ok...cred. Pot să îmi petrec cu el doar weekend-ul si câteva ore dupăamiza, având în vedere că astăzi m-am înscris la liceu iar de mâine mă duc.

Oftez si imi pun fata in palme.

Lucrurile devin din ce in ce mai complicate.

Gem infundat, iritata.

Ahh! Christopher e acasa. Parca am vazut ieri la masa ca avea tot un iphone.

Ies din camera mea si cobor scarile grabita.

-Christopher? il strig imediat cum ajung living.

Dupa cateva secunde primesc raspunsul chiar din spatele meu. Ma intorc si il vad pe Christopher imbracat intr-o camasa alba cu primii trei nasturi deschisi, bagata in blugii sai putin mulati. In mana isi tine pantofii.

-Uh...vroiam sa iti cer incarcatorul de la telefonul tau.

Ma simt usor intimidata de el. Ce? De ce? Ha ha..sigur e din cauza ca suntem doar noi doi in casa...

-Ah desigur. Stai numai putin.

Se aseaza pe marginea canapelei si se incalta. Ma holbez la el, dar cu cat trec mai multe secunde simt cum tensiunea dintre noi creste.

-Pleci? reusesc sa spun cu un ton tremurat.

Isi ridica privirea ranjind.

-Da. Merg in club.

Se uita la mine cercetandu-ma, ranjetul largindu-se.

-Nu vrei sa vii si tu?

-Ah ce? Nu...nici macar nu cred ca ma lasa sa intru, ii raspund incercand sa imi ascund zambetul.

-Eii haide! Nu accept refuzuri. Te astept. In 30 de minute plecam.

Ma fac toata rosie si stiu ca el a observat. Imi inmaneaza incarcatorul si ma intorc rapid, urcand inapoi in camera mea. Daca mai stateam un minut acolo imi exploda inima. Ma asez pe margina patul.

Nu e bine.

Oftez lung si imi bag telefonul la incarcat. Imi caut in geanta ceva elegant si zambesc satisfacuta odata ce dau de o rochie neagra, fara bretele, mulata pana la talie, iar de la talie pana la genunchi e voluminoasa, cu volanase si sclipici. Am primit-o de la Helen, acum un an, de ziua mea.

Ma bucur ca am luat-o cu mine.

Ma ridic energica si ma indrept catre baie unde fac un dus rapid. Ma imbrac cu rochia si ma privesc in oglinda. Parca nu sunt eu, dar imi place. Imi ciufulesc parul si ma uit prin borseta cu cosmetice unde gasesc rimelul si creionul de ochi. Dupa ce ma dau cu ele folosesc un luci rosu pentru a-mi colora putin buzele palide si ma incalt cu conversii. Nu port

tocuri, dar nici nu am nevoie. Ma simt destul de confortabila in bascheti. Ma parfumez si cobor entuziasmata inapoi la Christopher.

Nu spune nimic, dar zambetul sau larg a aprobat deja ca arat bine.

* * *

Intram in club unde muzica bubuie in boxe. Mirosul tutunului si al alcolulu imi umple narile. Zambesc la atmosfera de aici. Il caut pe Christopher si il vad in spatele meu, salutandu-si prietenii. Imi face semn cu mana sa vin spre el.

-Ea e Laura, striga el incat sa acopere muzica.

Dau mana cu toti. Fiecare s-a prezentat, dar nu retin niciun nume. Sunt prea ditrasa de muzica ca sa ii mai aud pe restul. Christopher ma prinde de brat si tresar la atingerea lui.

-Vrei ceva de baut? ma intreaba la ureche, simtindu-i respiratia pe gatul meu.

Abrob din cap si ma trage dupa el. Ajungem la bar si Christopher se sprijina cu cotul de masa, in timp ce eu ma asez pe scaun. Ma priveste cateva clipe apoi spune:

-O bere pentru ea, si face semn cu capul spre mine, si pentru mine...orice ai cu vodka, ceva puternic.

Se aseaza langa mine.

-Iti place aici?ma intreaba ranjind.

Zambesc amuzata si privesc peste umar multimea dansand.

-Foarte mult! Chiar imi trebuia asa ceva.

-Clar. Erai prea incordata, zice chicotind.

Zambetul mi se mareste.

Ma intind dupa sticla de bere care tocmai a fost pusa in fata mea. Iau o gura uitandu-ma la Chris cum da un shot pe gat, strambandu-se.

-Nu cred ca e asa de naspa, zic razand.

Ridica o spranceana.

-Ha ha, ia incearca.

Mai comanda inca cateva shot-uri, si cum ajung le dam amandoi pe gat. Bautura mi se scurge pe gat lasand o dara intepatoare, dar nu indeajuns de tare incat sa ma stramb, precum Chris. Incep sa rad din nou si dau alt shot pe gat...

* * *

Dupa trei ore de baut si dansat alaturi de Chris si prietenii sai, sfarsesc in masina lui, pe bancheta din spate. Ne sarutam, sau asta cred ca facem. Mintea imi este prea tulburata. Se lasa pe mine si simt cum sentimentele imi sunt amestecate. Adrenalina, influenta alcoolului, excitarea. Cea mai proasta combinatie. Sarutul devine mai intens, mai pasional. Imi musca buza de jos si scap un geamat. Se impinge in minte, simtind fiori electrizanti in tot corpul. Inima imi bubuie, putand sa ii aud bataile inimii mele, dar si ale lui. Respiratia imi devine greoaie. El isi coboara capul atingandu-mi obrazul cu buzele, plaseza cateva saruturi de-a lungul gatului si se opreste la curbura dintre gat si umar, de unde ma musca, apoi linge pentru a ameliora durerea. Imi infasoara mijlocul cu bratele lui si simt o durere de cap apasatoare. De atunci nu imi mai amintesc nimic.

CAPITOLUL 33

Ceva sau cineva ma trezeste. Imi deschid ochii ametita si ma ridic in capul oaselor. Aud o ciocanitura in usa.

-Laura, e prima zi de liceu. Sigur nu ai vrea sa intarzii, se aude vocea lui Christopher.

O doamne! Am si uitat...La naiba!

Ma ridic din pat cu o durere de cap ingrozitoare si o stare de greata insuportabila.

Nu mai beau in viata mea! Ce porcarie!

Ma indrept catre baie si inghet in dreptul usii.

Ca tot venii vorba de bautura...ce dracu' am facut aseara? Imi ating buzele si in minte imi apar imagini cu mine si Christopher pe bancheta din spatele masinii lui. Oh nu...ma sprijin de tocul usii. Sunt asa o idioata! Am in minte momentul cand era pe cale sa o facem, dar am fost intrerupti, spre fericirea mea, de un bodyguard ce ne-a anuntat ca masina a fost parcata ilegal. Am fost asa de beata incat nici nu pot sa ma gandesc ce a fost in capul meu, sau cum am sfarsit acolo. Ce o sa ii spun lui

Derek? El nu mi-ar face niciodata asa ceva...Dar oricum, un lucru e sigur: inca mai sunt virgina....nu??

Murumur o injuratura, enervata ca eu chiar nu imi amintesc unele lucruri nici macar vag, apoi intru in baie.

~

-Ti-a luat o jumatate de ora sa te pregatesti, ma tachineaza Christopher in timp ce intru in masina lui. Ai intarziat 20 de minute din prima ora deja.

Un sentiment de remuscare ma apasa in piept, gandindu-ma iar si iar la seara trecuta.

-Da...pentru ca cineva m-a obligat ieri sa merg in club, cand a doua zi aveam liceu, ii raspund in timp ce porneste motorul.

-De parca nu a meritat, spune el fara sa isi ia ochii de la drum, dar vocea i se stinge treptat.

Se face alb la fata si isi musca buza. Cred ca si el regreta ce s-a intamplat aseara la fel de mult cum regret si eu. Incetineste si isi intinde mana pana la mine, atingandu-mi gatul. Imi da geaca la o parte, privind spre umar.

Murmura o injuratura si imi da drumul. Inima imi ingheata cand realizez la ce s-a uitat. Semnul de la muscatura de aseara.

-Eu zic sa uitam ce s-a intamplat ieri, propune el pe un ton ciudat, dupa un moment lung de liniste.

Nu zic nimic, dar aprob din cap stiind ca ma priveste cu coada ochiul.

Schiteaza un zambet care da mai mult a strambatura si imi face semn ca am ajuns.

Asa repede? Cred ca am facut maxim 10 minute.

Cobor din masina cu grija si il urmaresc pe Christopher care ma conduce catre sala directoarei.

-Aici, in incinta liceului, imi vei spune Domnul Carter, imi sopteste inainte sa intram in cancelarie.

-Bine, zic incordandu-mi maxilarele in incercarea de a-mi inabusi cascatul, apoi usa se deschide.

* * *

-Tu trebuie sa fii fata cea nou, huh?se aude o voce in dreapta mea.

Ma aflu la biblioteca in pauza cea mare. Ma gandeam sa trag un pui de somn asa ca imi acoperisem fata cu un atlas.

Tresar la vocea fetei, iar cartea cade pe jos cu zgomot, atragand priviri iritate asupra mea.

-Da, soptesc. Iar tu?o intreb aplecandu-ma dupa atlas.

-Kayle.

Imi ridic privirea si vad o fata scunda, cu ochii caprui, parul lung, ondulat si saten si un zambet cald ce i se intinde pe fata. Ii zambesc inapoi si dau mana cu ea.

-Laura. Incantata.

Ma ridic si casc.

-Imi pare rau! Nu am vrut sa te sperii. Stai chiar langa banca mea si am fost entuziasmata ca aveam o colega noua. Trebuia sa te salut, altfel m-as fii simtit prost ca nu am facut-o! Chiar daca tu nici nu ma cunosti si chiar daca dormeai!ia o gura de aer si ofteaza. Ah imi pare rau...mereu ma ia gura pe dinainte.

Vorbeste mult, dar e haioasa. Presimt o noua Helen.

-E ok, ii raspund amuzata. Apreciez ca m-ai trezit, alfel cred ca nu as mai fii apucat as merg la vreun curs avand in vedere la cat de obosita sunt, ii zic in timp ce iesim din bliblioteca, indreptandu-ne catre clasa.

* * *

Ziua a decurs normal. M-am simtit ca la vechiul meu liceu, doar ca aici nu cunosteam pe nimeni inafara de Kayle. Mi-a dat numarul ei de telefon si mia spus ca trebuie sa tinem legatura. E o fata de treaba, amuzanta. Am avut noroc ca am dat de cineva ca ea in prima zi. Sincer mi-a fost putin teama de liceul asta, dar se pare ca totul e ok in final.

Ma prabusesc in pat obosita, extenuata. A trebuit a merg pe jos pana acasa la Christopher pentru ca el are ore pana la 6 dupa-amiaza. Am facut o ora pe drum pentru ca m-am ratacit. A fost oribil sa strabat strazile aglomerate de aici. Imi venea sa ma ghemuiesc in mijocul trotuarului si sa ma culc.

Imi deschid telefonul si vad cateva mesaje, fara niciun apel. Primul mesaj e de la Will.

"Laura, stiu ca ai plecat in New York. Stiu cu cine ai plecat si de ce. Am avut niste banuieli ca tu si Derek ati fii impreuna dar e ok. Dragostea e dragoste si nu o poti opri. Sper ca aceasta calatorie sa iti deschida ochii. Sper ca aceasta calatorie sa te maturizeze. Probabil ca alegerea pe care ai facut-o este mai buna decat sa mergi cu mine intr-un mediu unde esti controlata. Sper numai sa iti continui studiile pentru ca ar fii pacat. Esti frumoasa, desteapta si nu are rost sa te irosesti. Sper sa ne revedem peste cativa ani si sa purtam o conversatie matura, asa cum obisnuiam sa ne prefacem ca purtam cand tu aveai numai 10 ani. Te iubesc. Sa nu uiti de noi!

Cu drag, unchiul tau si in acelasi timp al doilea tata al tau."

Imi stapanesc lacrimile. Cu siguranta l-am ranit, desi nu asta am intentionat. Imi unesc buzele intr-o linie si citesc restul mesajelor. Urmatorul e de la Helen.

"Hei Laura...am auzit de la unchiul tau ce s-a intamplat cu tine. Nici nu stiu cum ti-ai permis sa ma lasi asa. Da, sunt bine dupa acel accident daca asta ai vrea sa ma intrebi. Ma bucur ca ai fost si m-ai vizitat in acea seara. Mi-a spus Jacob, cu care apropo m-am impacat. Sper sa ne vedem cat de curand. Avem atatea de povestit...Te pup!"

Zambesc la mesajul trimis de Helen si o piatra parca mi se ia de pe inima stiind ca e teafara.

"Hei pitico. Ce mai faci? Am auzit de la Jacob ca ai plecat dintre noi. Sper ca esti in sfarsit fericita alaturi de Derek si ma bucur pentru tine. Sper sa ne vedem in vacanta de iarna. :*"

Mesajul a fost de la Trevor. Ma simt usurata ca si el e bine. Starea lui era destul de grava acum o saptamana.

Imi pun telefonul pe noptiera si imi ingrop capul in perna, ratacindu-mi gandurile.

Oare care o sa fie reactia lui Derek cand o sa afle despre ceea ce s-a intamplat aseara? Pentru ca nu sunt prea buna la pastrat secrete...mai ales sub presiune. Sper sa inteleaga ca a fost o simpla intamplare, doar din cauza alcoolului, si sa inteleaga ca eu nu simt nimic pentru Christopher. Adica...eu nu simt nimic pentru el...nu? Normal ca nu. Nici nu stiu de ce mai ezit. Ahaha...

Ma intorc pe o parte si strang o perna in brate. Inchid ochii si incerc sa ma las dusa de somn. Nu vreau sa dau ochii cu Derek acum. Nu pot, mai ales dupa ce i-am facut. O sa ma jenez si o sa isi dea seama ca ceva e in neregula cu mine. Scransnesc din dinti si ma intorc pe cealalta parte. Poate o sa vrea sa ne despartim pentru ca nu mai are incredere in mine. Incep sa ma foiesc pana ametesc si imi dau seama ca nu pot sa adorm.

Clinchetul usii camerei mele ma face sa ma panichez. Prin crapatura usii se iveste firele satene ale lui Derek, apoi fruntea, ochii sai caprui deschisi urmati apoi de un zambet larg. Inima imi tresare sa aparitia lui.

Nu! Nu sunt pregatita sa dau ochii cu el!

Imi acopar fata deja rosie cu perna pufoasa ce o tineam in brate. El incepe sa chicoteasca si se strecoara sub patura langa mine. Ma ia in brate. Pielea lui fierbinte face contact cu pielea mea, cutremurandu-ma. Un val de caldura imi strabate corpul si cativa fiori imi fac inima sa tresare din nou.

-Hei scumpete mica!imi spune el pe un ton dulce afundandu-si capul in gatul meu, simtindu-i respiratia calda gadilandu-ma.

Bine ca Christopher m-a muscat in cealalta parte. Bine?? La naiba, nu e bine!

-Mi-a fost dor de tine. Ma bucur ca ai ajuns acasa inainte sa plec la servici. Asa mai apuc sa mai stau si eu ci tine.

Ma strange mai tare, emotiile coplesindu-ma.

O jumatate din mine imi spune sa il imbratisez si eu si sa ii spun cat de mult mi-a lipsit astazi, iar o parte din mine ramane incordata cu gandul la seara trecuta. E asa frustrant!

CAPITOLUL 34

A treia zi de liceu a fost ceva mai putin plictisitoare. Kayle mi l-a prezentat pe cel mai bun prieten al ei, Brian. Un baiat inalt, bine structurat, brunet, cu ochii verzi si tenul o nuanta mai deschisa decat tenul meu palid. Precum, mia prezentat-o si pe Jeniffer, prietena acestuia. E la fel de inalta ca mine, parul brunet si cret, ochii negri, tenul ciocolatiu(afro-americanca). Au fost chiar draguti cu mine. Am petrecut pauzele impreuna facand glume stupide, ceea ce m-a facut sa ma simt mai in largul meu. Dupa liceu m-au invitat la o cafea, dar am refuzat. Asta era o ocazie buna sa ma cunosc mai bine cu cei trei, dar nu puteam sa nu ma vad cu Derek si azi, avand in vedere ca ieri a dormit toata ziua, pana la ora 11 noaptea, cand trebuia sa plece. M-am intristat si vroiam sa il trezesc la un moment dat, dar nu putea sa nu doarma din cauza mea. M-as fii simtit si mai prost decat ma simt. Astfel am sfarsit sa imi petrec dupa-amiza alaturi de Christopher, repetand la chitara... nu a fost deloc comod si am fost foarte incordata, cu toate ca nici eu nu parea prea ok. La un moment dat a rupt coarda chitarii, ceea ce m-a amuzat destul de tare. Sa vezi un barbat in toata firea fiind pe cale sa planga pentru ca si-a stricat chitara. Dupa vreo doua ore a trebuit sa plece, asa ca am ramas singura.

Deschid usa camerei mele si raman blocata in dreptul ei. Derek doarme in patul meu. Zambesc usor si inchid usa dupa. Imi las geanta si ma indrept catre baie, unde imi fac un dus rapid. Ma schimb in ceva comod precum un maieu gri simplu si niste pantaloni de trening, largi. Ma indrept catre adormitul din patul meu si ma uit la el timp de cateva secunde. Fata ii este acoperita de bratul stang, celalat fiind sub perna mea. Jumatate din tricoul lui ii este sifonat, lasand la vedere abdomenul sau. Rosesc si inghit

nodul din gat ce mi se formase. Ma asez langa el si imi iau de pe notiera cartea pe care o incepusem ieri seara. Il simt pe Derek foindu-se langa mine si se intoarce spre mine. Deschide ochii incet, iar la vederea mea zambeste.

-Scuze ca te deranjez asa, dar dupa ce am cazut ieri lat nu am mai apucat sa ne vedem, asa-i?

-M-hm..dau aprobator din cap. Am vrut sa te trezesc dar-

-Si de ce nu ai facut-o? ma intrerupe pe un ton copilaros. Se bosumfleaza si isi intoare privirea, asteptandu-mi reactia.

Incep sa rad si se uita la mine cu coada ochiului, zambetul revenindu-i pe buze. Se ridica in capul oaselor si ma priveste in ochi fara sa zica ceva. Ma prinde de talie si ma trage spre el. Scot un tipat scurt cand scap cartea pe jos, dar nu ma obosesc sa o ridic. Chicotesc cand Derek incepe sa ma sarute pe unde apuca. Pe barbie, pe maini, pe obraz, pe frunte, pe nas.

-Mi-ai lipsit ieri... imi sopteste la ureche pe o voce joasa, provocandu-mi fiori in tot corpul la auzul ei.

Respiratia sa calda coboara de-a lungul gatului meu, gandilandu-ma.

Nu e partea de unde m-a muscat Christhoper...ma gandesc usurata.

-...iar tu nu m-ai trezit, continua ridicandu-si ochii si intalnindu-mi pe ai mei. Ar trebuii sa te pedepsesc. Nu? imi zice ranjind pervers.

In acel moment inima im tresare simtind cum sangele mi se incalzeste deja in vene.

-Dar nu...in schimb am sa te tachinez...

DEREK

Ma ridic deasupra ei si imi lungesc gatul tuguindu-mi gura. Mi le apropii de ale ei, atingandu-i doar varful buzelor. O las sa isi strecoare mana pe sub tricoul meu. Isi infinge unghiile in carnea mea incinsa, ceea ce ma pune la incercarea de a ii rezista. Imi musc obrazul si sa o sarut umed pe abdomenul dezgolit, simtindu-i pulsul crescand. Ma opresc la buricul ei si suflu. Ea incepe sa chicoteasca. Subtil imi strecor degetele pe burta ei fina si incep sa o gadil usor. Chicotul ei se transforma in ras cu toata gura si incepe sa se zvarcoleasca, intorcandu-se de pe o parte pe alta.

Ma ridic zambind si dau sa o sarut pe buze, dar ceva imi atrage atentia. O rana mica chiar la imbinarea gatului cu umarul. Ma apropii de ea si o analizez timp de cateva clipe, apoi ma uit la Laura.

Am facut eu asta? Nu imi amintesc sa...

Apoi imi pica fisa din evitarea ei de a ma privi in ochi. Ma ridic din pat, simtind cum sangele incepe sa imi clocoteasca de nervi.

-Laura? De la cine ai aia?o priviesc suspicios.

Se face alba la fata si se ridica in in fund, pe marginea patului tinandu-se cu mana de gat. Ma priveste cu niste ochi mari si isi deschide gura, dar fara sa zica ceva. Ridic spranceana asteptand raspunsul.

-Derek...reuseste sa spuna ea pe un ton tremurat. Nu...nu a fost ceea ce crezi tu. Eram la o petrecere si am baut prea mult si...si.....vad cum lacrimile se aduna in ochii ei.

Nu ii mai astept raspunsul si ma reped afara din camera plin de nervi. Cobor scarile si ma indrept spre bucatarie unde stiu ca l-am vazut pe Chris ultima oara.

-Chris!il strig din tocul usii.

Acesta tresare si scapa o tava pe jos.

-Oo mai usor frate nu sunt surd ca sa-

Fara sa mai termine fraza inaintez spre el si ii trag un pumn peste fata. Din cauza impactului cade pe jos, sprijinindu-se in coate.

-Ce dracu'...mormaie.

Isi ridica privirea spre mine si sunt gata sa ii mai trag inca un pumn dar pareaza lovitura cu antebratul. Se ridica saltand si ma priviste cu o expresie neutra. Stia ca o sa aflu. Ma apropii de el incordat, fortandu-l sa se dea in spate cativa pasi.

-Mi-ai promis ca nu o sa te atigi de ea, nemernicule!ma rastesc la el.

Isi umezeste buzele cu limba si spune:

-Eram beat. Nu am constientizat ce fac, imi raspunde pe un ton calm, ceea ce ma enerveaza si mai tare. Dar te asigur, imi spune dandu-ma la o parte, ca printesa ta e inca virgina, continua scuipand cuvintele.

Il prind de umar cu putere si il intorc catre mine.

-Si crezi ca ai fii regretat daca ai fii facut-o atunci?!

Tace si inghite in sec.

-Asa ziceam si eu...marai printre dinti si il dau drumul. Trec pe langa el imbrancindu-l in umar. Daca cumva te mai atingi de ea nu stiu cum o sa reactionez, zic incercand sa ma controlez. Bine macar ca nu simti nimic pentru ea, pufnesc iritat dar vad ca nu raspunde.

Ma intorc brusc catre el cu ochii mari si il vad stand cocosat sprijinit, de blatul bucatariei

-Christopher? Spune-mi ca nu e adevarat, ii zic, vocea stingandu-mi-se usor. Christopher! strig la el observand ca nu ma baga in seama.

-Nu stiu! imi raspunde rastit cu o privire ingrozita. Nu stiu, repeta, de data asta mai mult pentru sine apoi se intoarce inapoi la gatit.

Oh nu...

CAPITOLUL 35

-Asta nu... e prea scump, nici asta, prea departe de liceu...ingan in timp ce ma uite peste un site de cumparat apartamente.

-Derek? Ce faci? ma intreaba Chris in timp ce intra in bucatarie.

Il ignor si caut in continuare.

-Derek?? zice auzindu-i pasii apropiindu-se de mine.

-Caut un loc unde sa ma mut de aici, ii raspund pe un ton rece fara sa il privesc.

Se opreste si ofteaza.

-De ce?

Imi controlez nervii si ma ridic de pe scaunul pe care stateam si imi inchid laptopul. Imi incrucisez mainile la piept si ma sprijin de blat.

-Pentru ca Laura nu e in siguranta in preajma ta.

-Aha...zice el ranjind. Adica, iti e frica sa o pierzi? Mai bine fugi de pericol decat sa il infrunti, nu?

Imi incordez maxilarul.

-Iti e frica ca am sa ti-o fur? Sau...incepe pe un ton mai jos apropiindu-se de mine...iti e frica ca o sa ma vrea pe mine in locul tau?

Gem infundat si ma abtin sa nu sar la gatul lui.

-Ma jur ca daca te mai atingi de ea te bag in spital, marai printre dinti.

Fata ii devine serioasa pentru cateva clipe studiindu-mi privirea, apoi chicoteste.

-Si ce faci daca ea ma atinge pe mine?

Gata! Pana aici!

Ma arunc pe el si il apuc de gulerul tricoul pe care il poarta. Se incrunta si printr-o miscare se rastagoleste ajungand deasupra mea. Imi tintuieste

mainile de podea si imi inconjoara talia cu genunchii, tinandu-ma nemiscat. Gem infundat de nervi, zvarcolindu-ma, dar e mai puternic decat mine.

-Esti putin cam incordat frate. Nu crezi? imi spune de data asta serios, ceea ce ma sperie pe moment.

El nu e niciodata serios.

-Eu nu am sa ma bag in relatia ta cu Laura, prea mult.

Slabeste stransoarea.

-E o fata fermecatoare si pot observa de ce te-ai indragostit de ea, dar, te-ai gandit vreodata de ce ea s-a indragostit de tine? Daca...te mai iubeste cum o facea inainte?

Ma incrunt si ma uit nedumerit in ochii sai inexpresivi.

-Ce tot vorbesti acolo? Normal ca ma iubeste, ii raspund pe un ton hotarat.

-Sau asta crede ea.

Imi zambeste strengar si se ridica de pe mine netezindu-si haina.

-Esti prima ei iubire Derek. Te cunoaste de...3 sau 4 ani, nu?

Aprob din cap in timp ce ma ridic si eu de pe jos. Se stramba de parca s-ar gandi la ceva jenant apoi zice:

-Nu crezi ca sentimentele ei pentru tine se vor stinge...la un moment dat?

Simt cum tempertura corpului imi scade, calmandu-ma.

-Nu, nu cred. Am incredere in ea.

Se apropie de mine facand ochii mici.

-Ce ar fii sa stai de vorba cu ea?

-Ce? De ce ar trebui sa fac asta? Cu siguranta nu am nevoie de aprobarea ei ca ma iubeste, spun dar nu sunt sigur ca si cred ce am spus.

Pufneste si zice:

-Atunci de ce vrei sa te muti? Pentru ca totusi esti nesigur pe sentimentele ei, asa-i?

-Ma mut pentru ca esti un nenorocit si ai sa pui ghearele pe ea imediat ce ai ocazia!ma rastesc la el, simtind cum iar incepe sa imi clocoteasca sangele in vene.

-Se pare ca ai ramas cu impresia din liceu amice. Si spune-mi ca tu nu erai la fel. Popular in liceu. Nu era o petrecere la care sa nu ajungi si sa te imbeti, sau vreo ezitare cand voia vreuna sa te culci cu ea.

Ridica o spranceana asteptandu-mi raspunsul, dar nu am nimic de obiectat. Zambeste batjocoritor si se aseaza pe scaun.

-Nici nu ai idee cat de mult m-am schimbat. Ma subestimezi, isi ridica capul privindu-ma cu superioritate.

Imi musc buza abtinandu-ma sa nu ii trag un pumn si sa ii sterg zambetul ala idiot.

Cum poate sa fie atat de calm omul asta? Ce dracu' fumeaza?

Dau sa ies cand ii aud iar vocea.

-Vorbeste cu ea, Derek, imi spune serios.

Iar ma sperie.

-Nu.

-De ce? ma intreaba si se incrunta.

Nu ii raspund si ies din camera inghitind in sec. Adevarul este ca... da, imi e frica.

CAPITOLUL 36

Intru in casa in speranta ca Derek sa nu fie prin preajma. Ultimele doua zile am facut in asa fel incat sa ajung acasa atunci cand el pleaca la

servici. Dimineata ma trezeam cu el langa mine, dar ma strecuram usor afara din camera fara nici macar un zgomot.

Deobicei mergeam cu Kayle, Brian si Jeniffer la pub-ul de langa liceu, dar astazi nu a mai mers. Brian trebuia sa mearga cu tatal sau sa il ajute in curte cu vopsitul gardului, Jeniffer trebuia sa mearga la cursurile de dans, iar Kayle la ziua de nastere a matusii ei. Si ca tot veni vorba de zi de nastere, imlinesc 18 ani fix in opt zile adica vinerea viitoare.

Acum, revenind la prezent, ma gandesc cu rusine la ce am facut si nu stiu cand o sa pot sa ma uit la Derek fara sa simt un junghi de vinovatie in piept. In minte imi vine doar privirea aceea dezamagita pe care mi-a aruncat-o ultima oara cand m-a vazut, in acea seara, inainte sa tranteasca usa camerei. Nu stiu daca mai e suparat pe mine, dar nu prea sunt pregatita sa dau ochii cu el.

Ma duc in camera mea si imi las geanta pe pat. Imi iau un tricou gri si un trening alb, apoi un prosop si ma duc in baie sa fac un dus. Intru in cabina si dau drumul la apa calda. Acolo realizez un lucru cand sangele incepe sa mi se scurga pe pulpa, murdarind apa limpede din cada.

Oh nu... nu mi-a mai venit de o luna. Am uitat complet. Si acum ce fac?! O sa imi fie jena sa ii cer lui Christopher sau lui Derek sa imi cumpere... absorbante. Numai cuvantul in sine ma face sa rosesc.

Dupa ce termin dusul inspectez toate dulapurile din acea baie, in speranta ca a locuit vreodata o fata care inamplator si-a uitat acea vreunul pe aici. Deschid sertarul de sub chiuveta si gasesc un..

O.B? Si asta cum naiba se foloseste? Si ce cauta aici? Teoria mea era doar in gluma dar se pare ca...

Imi scutur capul si il pun inapoi incruntata, continand sa caut. Spre fericirea mea am gasit pana la urma niste vata pe unul dintre rafturile de langa oglinda.

E buna si asta...pe moment.

Ies din baie indreptand-ma spre bucatarie cu mainile in jurul stomacului, simtind o durere apasatoare.

Trebuie sa vorbesc cu Christopher neaparat....sau cu Derek.

La cativa metri de usa bucatariei aud niste rasete venind dinspre acea incapere.

S-a intors deja Christopher? Am crezut ca sta la club in dupa-amiaza asta. Mi-a spus ca patronul este cel mai bun prieten al lui si ca are nevoie sa il ajute cu ceva contracte. Hmm...

Deschid usa cu un scartait, privind inauntru. Un gol in stomac mi se formeaza, ramanand fara cuvinte. O fata bruneta cu parul lung pana la

jumatatea spatelui sta la masa, umar in umar cu Derek, cu laptopul in fata lor, chicotind. Deodata se face liniste si cei doi isi intorc capul dupa umeri. Din fata zambareata si rosie a lui Derek se transforma in una acoperita de crestaturi de la incruntatura, iar a ei intr-una curioasa. Simt deja cum cateva lacrimi mi se aduna in spatele ochilor.

-Laura...nu e ceea ce crezi, imi spune cu pe un ton coborat ridicadu-se de pe scaun repezit.

Ma intorc cu spatele si fara sa stau pe ganduri ma idrept in pas rapid catre usa de la intrare, trantind-o pe cea de la bucatarie. Trantesc si usa pe care ies afara si alerg, nu stiu unde, dar alerg. Incep sa am crampele ingrozitoare, iar dupa cateva sute de metri ma opresc dupa coltul unei cladiri, gafaind. Ma apuc de stomac cu ambele maini scransnind de durere si ma las sa alunec pe zidul rece, asezandu-ma in fund turceste. Fara sa realizez lacrimile isi fac

loc pe obrajii mei palizi, incercand sa imi inabusesc hohotul de plans muscandu-ma de buza, dar in zadar. Nu stiu daca plangeam de durerea coplesitoare sau din cauza faptului ca l-am vazut pe Derek petrecand un timp fericit alaturi de o alta fata inafara de mine.

Cu mainile tremurate imi scot telefonul din buzunarul bluzei de trening si apelez numarul lui Christopher, ignorand cele 5 apeluri nepreluate de la Derek.

* * *

-Si unde vrei sa mergem? ma intreaba Christopher in timp ce intru in masina lui.

Pana si sa ma asez pe scaun ma doare.

Imi sterg urmele uscate de lacrimi si ma incrunt de durere. Imi incordez maxilarul scotand un scartait, apoi imi pun centura,

-Nu...stiu, ii raspund pe o voce tremurata. Oriunde.

-Esti ok Laura? ma intreaba pe un ton de parca chiar i-ar pasa raspusul.

Lui nu i-am explicat nimic la telefon. Doar unde ma aflu si ca vreau sa ma ia ca sa mergem undeva, dar nu acasa.

Imi ridic privirea catre el cu sprancenele lasate in jos si o crestatura intre ele, mimand lupta mea cu suferinta. Inghit in sec si ii raspund:

-De fapt...nu. Tocmai...uh...ma balbai cand dintr-o data simt o alta durere acuta in stomac, si ma strang cu mainile de talie.

Ma incrunt si scransnesc din dinti.

-O doamne....e acea perioada a lunii in care... incepe acesta dar se opreste brusc, pornind deja masina de pe loc. Acum mergem la o farmacie, spune repede, dupa, stiu un loc foarte dragut, continua dupa o pauza lunga.

Aprob din cap, nefiind defapt atenta la ce a zis. Gandul imi sta la un singur lucru: ce cauta Derek cu fata aceea?

CAPITOLUL 38

CHRISTOPHER

Stateam in biroul lui Preston cand telefonul imi vibreaza, cazand de pe agenda rosie. Cand vad apelantul imi dau seama ca e ceva urgent, avand in vedere ca ea ma ignora 70% din timp. Am inceput sa imi pierd interesul in ea, chiar daca e o fata ce ar merita sa lupti ca sa o castigi, dar e imposibil atata timp cat ea il vede numai pe Derek. Ma rog... nu e lucru rau, doar ca e o simpla adolescenta pusa fata-n fata cu prima ei iubire. Ei, bine...sa speram ca o sa dureze dragostea lor, altfel mi-ar parea rau sa ii vad fata Laurei in lacrimi din cauza lui Derek. Cred ca l-as lua la bataie daca as vedea ca o face sa planga, asa, cand nu se asteapta, exact cum mi-a facut si mie.

Pufnesc amuzat si raspund apelului.

-Christopher...ii aud vocea firava. Sunt... nu stiu unde sunt. Vreau sa vii sa ma iei.... te rog, continua si vocea i se stinge incet la celalalt capat al firului.

-Stii..eu am treaba, Laura...De ce nu vorbesti cu Derek? o intreb incruntat.

-Nu! se repezeste ea. Nu vreau. Si nu vreau nici sa ma duci acasa.

Ma ridic de pe scaunul din incaperea inghesuita si dau mana cu Jake in semn de salut, mimand din gura ca ne vedem maine.

-Ce vezi in jur?

-Uh...stau sprijinita de un zid pe care e un afis mare cu o reclama la un telefon...Samsung cred?

Aia e fix langa berarie, aproape de casa mea.

-Bine. Ramai acolo unde esti. Ajung imediat.

Si inchid.

Ce cauta ea acolo? Si...de ce nu vrea sa vorbeasca cu Derek? S-au certat din cauza mea? Daca da, atunci e un motiv stupid.

LAURA

Dupa ce am fost la farmacie si mi-a luat niste pastile precum si absorbante am oprit la o benzinarie ca sa alimenteze, cu ocazia asta eu am mers la baie. Am fost apoi placut uimita cand acesta mi-a cumparat o tableta de ciocolata, pe care, bineinteles, am terminat-o in drum spre "acel loc dragut". O cafenea, undeva la marginea New York-ului de unde poti auzi pescarusii de pe malul marii. Cafeneaua aceasta are un lucru aparte fata de restul:
scaunele sunt inlocuite cu niste perne mari, foarte confortabile si pufoase, mesele sunt scunde si din sticla cu diferite desene pe ele, iar muzica de aici da o atmosfera de vara. Avand in vedere ca e noiembrie soarele straluceste pe cer de parca ar fii luna martie.

-De unde stiai ca...um...vreau ciocolata calda?il intreb rusinata pe Christopher.

El a facut comanda. Pentru sine si-a comandat un capuccino, iar mie o ciocolata calda, ceea ce a fost surprinzator.

-Eh, doar nu crezi ca nu stiu ce vreti voi, fetele, in perioada asta, imi raspunde gesticuland cu mana.

Rosesc si imi duc cana colorata la gura, sorbind din ea.

-Nu e ceva de care trebuie sa iti fie rusine, Laura. Pana la urma tuturor femeilor li se intampla, continua calm observandu-mi reactia.

-Da, cred ca ai dreptate, zic si imi relaxez umerii.

-Si, ce s-a intamplat intre tine si Derek? V-ati certat din cauza acelui incident? ma intreaba acesta indicand cu mana catre gatul meu.

-Nu. Nu asta a fost cauza. Cand am ajuns acasa l-am gasit pe el si pe o domnisoara in bucatarie. Statea lipiti unul de altul si radeau.

Imi cobor privirea catre degetele mele si continui inainte sa apuce Christopher sa spuna ceva.

-Poate ca sunt egoista ca m-am gandit ca acea intamplare ar fii putut mai mult decat una amicala... Adica tin minte ca atunci cand eram cu vechii

mei prieteni ma tineam si de mana cu ei uneori, chiar daca imi erau doar prieteni.

Christopher chicoteste si isi scoate pachetul de tigari din buzunarul sacoului.

-Eu nu cred ca e egoism. Ceea ce faceai cu prietenii tai e intradevar un act de prietenie, dar acum ca ai un iubit nu cred ca ai mai face aceleasi lucruri. Cum numesc eu acest sentiment este gelozie. Probabil l-ai simtit de mai multe ori, si imi face cu ochiul tragand un fum din tigara tocmai aprinsa.

In gand imi apar cateva amintiri vagi cu Stacy si Derek.

-Da, asa e...aprob sorbind iar din ciocolata mea calda. Crezi ca ar fii trebuit sa fii vorbit cu Derek intai? El a zis ca nu e ceea ce pare, dar asta e replica clasica din fiecare film, continui cu putin sarcasm la sfarsit.

-Categoric trebuia. Probabil era o prietena veche de a lui. El a trait toata viata aici, in New York. Reintalnirea cu vechi colegi din liceu, colegi de munca din trecut sau din prezent nu e exclusa. Daca e impreuna cu o fata nu inseamna ca e neaparat "amanta" lui. E un tip loial si de incredere.

Zambesc la vocea calma a lui Christopher. A reusit sa ma faca sa uit si de durerea crampelor. Acum tot ce imi doresc este sa imi termin mai repede ciocolata fierbinte si sa vorbesc cu Derek.

* * *

Discutia cu Christopher a fost una relaxanta, facandu-ma sa imi schimb parerea despre el. Este un tip de treaba si cred ca ne vom intelege bine de acum inainte. O singura problema mai am de rezolvat. Derek.

Christopher imi deschide usa casei sale si a lasa sa intru inaintea lui. Ma descaltul si imi las incaltarile pe holul principal, apoi deschid usa livingului. Acolo il gasesc pe Derek, stand pe fotoliu si laptopul sau in brate. Pare obosit, si avand in vedere ca in seara asta nu a mers la servici.

Am fost o proasta.

Ii fac semn lui Christopher sa ne lase singuri si aproba din cap, indreptanduse catre usa biroului din fata noastra. Cum inchide usa ma duc catre Derek. Isi ridica privirea privindu-ma in ochi. Nu zice nimic, dar felul in care se uita la mine spune tot. Pune laptopul deoparte si se ridica, apropiindu-se de mine.

-Laura, ea era Natalie. Logodita cu patronul barului la care lucrez, precum si o colega din generala. O ajutam cu inventarul barului, avand in vedere ca-

Nu il mai las sa termine. Pe ridic pe varfuluri incercand sa ajug la nivelul capului sau si il sarut. El tresare in momentul in care varfurile buzelor noastre se ating. Isi plaseaza o mana pe spatele meu, tragandu-ma mai aproape de el, si o mana pe obrazul meu. Se apleaca deasupra mea si imi ataca buzele, sarutandu-le lacom. Niste fiori imi petrec sira spinarii, provocand pielea sa mi se faca de gaina. Ma lipeste de pieptul lui si imi strecor mainile dupa gatul lui, fixandu-le in parul sau. Zambeste pe buzele mele si ma mai saruta odata scurt.

-Asa dor mi-a fost de tine...sopteste si ma mai saruta odata.

Ma strange in brate tare si scotand un icnet. Isi ingroapa capul in parul meu si nu imi da drumul.

-Derek...

-Mai stai putin, zice el.

Asta imi aduce aminte de acum cateva saptamani, cand eram la festival. Imi amintesc prin ce am trecut si cati baieti am ignorat. Cat de mult am incercat sa ii arat ca nu sunt doar o sora pentru el si ca pot fii mai mult de atat. Cate lacrimi am varsat, cate zambete am fortat si toate au avut rostul lor. Ma bucur ca nu am renuntat la el, ma bucur ca m-am ascultat, pentru ca astazi in sfarsit pot sa ii spun...

-Te iubesc! Derek, te iubesc...ii spun la ureche simtind cum inima imi accelereaza.

Ma strange mai tare. As putea sa raman pentru totdeauna in bratele lui, topindu-ma usor.

-Stiu, zice fara sa se clinteasca. Si eu te iubesc mai mult decat ti-ai imagina.

Isi ridica privirea si ma saruta din nou, de data asta lung, pasional, durand mai mult decat altele.

CAPITOLUL 39

A doua zi Derek mi-a explicat despre noul apartament in care voia sa ne mutam numai noi doi. Nu am avut nimic impotriva, fiind incantata de idee.El a mers sa cumpere mobilier in timp ce eu am zacut pe canapeaua din living, alaturi de Christopher, care mi-a cantat la chitara, s-a prostit si mi-a povestit intamplari amuzante din copilarie atat ale lui, cat si ale lui Derek. M-a facut sa rad atat de tare incat nu mai simteam durerea crampelor cat simteam durerea muschilor incordati in abdomen si muschii fetei de la atata zambit. Restul saptamanii a trecut repede, apropiindu-se cat mai mult de ziua mea.

-Hai Laura, ti-ai facut bagajul? ma intreaba Derek intrand in dormitor.

E 12 noiembrie, o zi inainte de ziua mea si mi- a pregatit o calatorie surprinza. Nu mi-a spus unde, dar sunt entuziasmata pentru ca am incredere in el ca a ales ceva frumos.

-Da! ii raspund icnind, chinuindu-ma sa inchid trolerul.

-Ce ti-ai luat atat de multe? ma intreaba razand si venind spre mine.

-H-hei! Nu e vina mea ca mi-ai luat atatea haine frumoase incat nici nu pot sa aleg pe care o voi purta. Sa nu mai vorbesc de creme,samponuri si parfumuri...

-Bine bine...zice oftand si se apleaca sa ma ajute sa imi inchid geanta.

-La cat e avionul?il intreb in timp ce imi iau geaca pe umeri.

-La 12, in doua ore, dar trebuie sa fim mai devreme, stii si tu...

-Dap, ii raspund legandu-mi sireturile baschetilor.

Apuca bagajele si se indreapta catre usa, eu urmandu-l.

-Tot nu imi spui unde mergem? il intreb incuiand usa aprtamentului.

-Nu, si imi zambeste.

Pentru o secunda zambetul lui Christopher imi vine in cap.

-O sa afli cand ajugem acolo.

Se apleaca peste bagajele ce ne desparteau si ma saruta dulce pe buze. Zambesc si imi dau ochii peste cap.

* * *

In avion nici nu l-am mai sacait cu intrebari pentru ca a adormit instant. Seara trecuta a stat peste program si a a venit acasa la 6 dimineata. A zis ca din semestrul al doilea vrea sa se angajeze la liceul meu ca profesor, din nou. A zis ca nu mai rezista la club. Nu are timp sa stea cu mine. Ma foiesc in scaun pana imi gasesc o pozitie confotabila, imi bag in urechi castile nelipsitului meu iPod si imi sprijin capul de umarul lui Derek. Imi incolacesc degetele cu ale lui si ma culc....adica sper sa pot sa dorm pentru ca zborul dureaza cinci ore.

* * *

-Las Vegas?!exclam cum iesim din aeroport.

Ma uit la el cu niste ochi mari de parca ar sta sa imi iasa din orbite. Scot un chiuit de entuziasm si sar la el in brate, aruncandu-mi bratele dupa ceafa lui si inconjurandu-i pieptul cu picioarele. El incepe sa rada si scapa geanta pe care o tinea in mana.

-Stiam eu ca o sa iti placa, imi sopteste la ureche si ma saruta pe buze.

Ma lasa jos si ia geanta de pe jos apoi ma prinde de mana si ne indreptam spre taxi.

-Sa vezi ce program am facut pentru astea trei zile, se intoarce catre mine facandu-mi cu ochiul.

Se apleaca spre mine si ma saruta iar pe buze. Un zambet tampit imi apare pe fata si scot un alt chitait uitandu-ma in jur la toate cladirile. Ne urcam in masina din parcare. Un taxi galben, diferit fata de cel din New York. Imi lipesc la propiu fata de geamul acestuia admirand orasul, in timp ce Derek ii da informatii soferului.

Cladirile sunt inalte, dar nu le poti compara cu zgarie-norii din New York. Sunt "impodobite" cu panouri luminate. Cazinouri la tot pasul, hoteluri, magazine, oamenii ce merg de colo incolo pe langa ele facand orasul sa para constant viu. Trotuarele sunt inconjurate de palmieri dand o atmosfera "exotica" orasului. Intotdeauna mi-am dorit sa ajung in Las Vegas, dar Will nu vroia sa ma duca. Imi zicea ca nu am ce cauta intr-un oras ca acesta.

Tresar cand simt o atingere pe brat. Ma intorc si il observ pe Derek zambindu-mi.

-Am ajuns la hotel.

Cobor din masina fara sa astept imi zica a doua oara. Imi aranjez fusta si imi pun geaca pe mine. Ocolesc masina si ma indrept catre Derek, care deja a iesit din masina, cu bagajele in fata lui. Ma prinde de mana si imi ridic privirea catre cladirea din fata mea. Covorul rosu de la intrare duce catre o usa mare, de aproape doi metri, glisanta. Acolo stau de garda doi barbati masivi.

Deja ma incanta hotelul, si nici macar nu am vazut camera in care vom sta.

Il urmez pe Derek inauntru si un miros de scortisoara se izbeste de mine. Se indreptam catre receptie unde ne este inmanata cheia camerei cu numarul 203.

Ne indreptam spre lift, eu mult prea entuziasmata, Derek mult prea zambaret, ceea ce il face si mai atragator. Am vazut chiar si cateva femei holbandu-se la el apoi chicotind privindu-ma pe mine. Pentru o secunda mau facut sa ma simt prost, dar apoi "m-am umflat in pene" stiind ca el e al meu.

Se aude un 'ding' si ajungem la etajul doi. Mergem pe coridor pana ajungem la camera noastra. Deschide usa si raman cu gura casca cand vad cum arata interiorul. O oglinda este pusa fix la intrare, incorporata in cuier. Un pat imens matrimonial in mijlocul incaperii, lipit de perete. Un covor mare alb, acopera toata suprafata camerei iar pe un perete este asezata o plasma de jumatate din suprafata acelui perete, alaturi fiind un dulap. Vizavi de peretele cu televizorul este o usa, fiind baia. Aprind becul si observ lumina reflectandu-se in marmura bej din baia spatioasa. O oglinda mare se intinde pe perete, deasupra chiuvetei duble. In colt este o cada cu jacuzzi, imaginandu-mi deja cum ma balacesc in ea, iar alaturi de cada este un veceu ce as putea spune pentru prima oara ca de abia astept sa il folosesc, atat de regeste arata

-Deci? Iti place?ma intreaba Derek punandu-si mana pe umarul meu.

-Normal ca da!exclam si imi arunc bratele dupa gatul lui sarutandu-l tandru pe buze.

Zambeste si ma imbratiseaza.

* * *

Seara am fost intr-un club. Am dansat si am baut pana dimineata alaturi de Derek. Bineinteles ca am baut doar o bere, deoarece atat m-a lasat sa beau. Ador cand se ingrijoreaza asa. Am ajuns morti de oboseala in camera de hotel. La un moment dat am crezut ca o sa ne dea afara deoarece am inceput sa cantam pe acolo ca nebunii si cei de la receptie au venit la noi si ne-au avertizat sa facem liniste, chiar daca nu eram beti.

A fost amuzant.

A doua zi de dimineata am mancat micul de jun la restaurantul hotelului. Bucatarul merita un premiu pentru ca nu am mai mancat o asa omleta delicioasa de ani buni. La pranz am fost la un pub unde l-am batut pe Derek si inca doi tipi cunoscuti acolo la biliard si am invatat sa joc bowling. Cativa barbati mi-au facut ochi dulci si Derek, turbat, inca putin si sa sara la gatul lor. Seara am mers la un restaurant scump, unde mi-a facut o surpriza si i-a comandat bucatarului de dinainte sa imi faca un tort si personalului sa imi cante Happy Birthday. M-am simtit jenata simtind privirile tuturor atintite asupra mea, dar lacrimile de fericite au acoperit acel sentiment.

Insa, ce a fost cel mai memorabil eveniment din a doua zi a fost seara, cand am ajuns la hotel inapoi...

Intram pe usa camerei cu respiratia afundata de saruturi salbatice. Ne indreptam impiedicat catre pat, fara macar sa ne uitam pe unde pasim. Derek se aseaza peste mine, strivindu-ma sub greutatea lui, dar nu imi pasa. Saruturile se raresc cat timp el imi da maieul peste cap si il arunca in spatele nostru, pe jos. Ma musca de buza ceea ce imi scoate un mic geamat infundat. Ne desprindem din sarut si isi trece limba peste buzele mele, urmarind conturul lor. Se sprijina in coate si continua sa imi sarute gatul. Ajunge la inceputul sternului si isi strecoare mana pe spatele meu, desfacandu-mi sutienul. Simt cum tot interiorul imi explodeaza si sangele ma arde in vene. Sunt treaza si constienta de ceea ce fac. De ceea ce vreau.

Preseaza saruturi umede peste sanii mei iar respiratia imi devine grea. Il dezbrac de tricou, dezvaluidu-i pieptul musculos si bronzat. El imi da jos fusta, pentru un moment tinandu-mi respiratia. Incep sa rosesc. El se uita la mine si zambeste. Se apropie de fata mea si ma saruta sub ureche.

-Nu iti face griji. O sa te iau usor, imi sopteste, vocea lui fiind foarte blanda.

Se ridica de pe mine observandu-i umflatura dintrepicioare prin blugii sai mai stramti. Ma analizeaza din cap pana-n picioare si apoi imi spune ca vine imediat. Se indreapta catre baie, scotand ceva din buzunar. Ma ridic si eu si ma duc in mijlocul patului, bagandu-ma sub patura. Cand iese din baie iese doar in boxeri. La vederea lui inima imi bubuie in piept si ma afund mai mult in pat.

Intradevar, imi e putin teama. Doar e prima data.

Se pune peste mine si trage patura peste noi. Isi afunda fruntea in parul lui, respiratia calda batand pe umarul meu. Il simt cum isi da jos boxerii si scoate mana pe sub patura aruncandu-i la marginea patului. In timp ce ma dezbraca si pe mine de lenjeria intima inghit greu, cautand disperata un pic de saliva. Am senzatia ca fiecare particica din mine, care in mod normal isi produce propia umiditate, a incetat sa mai lucreze, fiindca toata umezeala sa localizat intr-un singur punct din centrul trupului meu. Respir greu. Ii simt varful barbatiei atingandu-ma si niste fiori electrizanti imi strabat corpul. Se impinge intrand in mine incet si dureros, iar eu imi arunc mainile dupa spatele lui, icnind, infingandu-mi unghiile in carnea lui fierbinte. Imi indoi spatele lasandu-mi capul pe spate, scotand un geamat.

Imi saruta buzele ameliorand durerea:

-La inceput o sa te doara, imi sopteste el intrand mai adanc in mine iar niste muschi mi se contracta.

Nu pot sa ii raspund deoarece mintea mea este invadata cu mii de senzatii.

Imi prinde barbia cu palma, lasandu-l sa ma controleze, facand miscari de inainte-inapoi, inabusindu-mi gemetele in gura lui.

CAPITOLUL 40

Imi deschid ochii si clipesc de mai multe ori, orbita de lumina slaba a soarelui. Primul lucru care imi vine in minte este ce s-a intamplat aseara. Ma rasucesc cu fata catre Derek si il gasesc cu privirea deja atintita asupra mea.

-Te-ai trezit de mult? mormai intinzandu-mi spatele.

-De un sfert de ora cred, zice si vad cum colturile gurii sale se induiesc intrun zambet.

Ma ridic in fund pe marginea patului si casc uitandu-ma buimaca in jur. Realizez ca sunt goala si incep sa rosesc, bagandu-ma inapoi in pat si tragand patura pana la gat.

-Esti ok? ma intreaba Derek ridicandu-se in capul oaselor.

-D-da...ma balbai fara sa ma uit la el, afundandu-mi mai mult corpul in saltea.

Ma priveste ranjind apoi se pune pe marginea patului, cu mainile la ochi. Ii privesc spatele musculos observandu-i muschii incordandu-se.

-Nu ma uit. Hai, du-te la baie.

Topai din pat si fac doi pasi ajungand in dreptul baii, apoi inchid usa imediat.

Dau drumul la apa calda in cada si las in jos capacul veceului. Ma asez pe el asteptand sa mi se umple cada, pielea facandu-mi-se de gaina cand face contact cu suprafata rece a acestuia.

Parca tot ce s-a intamplat in astea trei zile a fost doar un vis, unul mult prea frumos. Iar ieri seara...

Ma rezem de rezervorul veceului si privesc absent aburii ce ies din cada. Intru in apa si ma scufund pana la gat, respiratia devenindu-mi rara si lasand gandurile sa imi navaleasca mintea.

* * *

In restul zilei am fost si ne-am plimbat prin jumatate din Las Vegas. Un oras uimitor chiar si in timpul zilei. Nu ai cum sa te plictisesti, dar e foarte scump tot. Nu stiu de unde are Derek atatia bani, dar in momentul de fata nici nu ma intereseaza. La ora 22 am luat avionul catre New York si am ajuns abia la ora 3 dimineata. Nu am putut sa dorm deloc, asa ca am ajuns rupta de somn.

A doua zi Derek mi-a spus ca din semestrul al doilea se va angaja din nou ca profesor la liceul meu si am fost destul de entuziasmata. Pe langa asta, Mavel, fata populara a liceului m-a bagat in seama. Am stat cu ea toate pauzele, plus la cantina. M-a chemat la ea si am aflat ca este tot din California, dar s-a mutat in New York cand a implinit 14 ani. Parintii ei divortasera si a plecat impreuna cu mama ei. Am fost surprinsa dar nu am avut nimic impotriva cu ea.

Saptamanile au trecut repede si monoton, eu la liceu, Derek la servici. Din pacate ma vedeam din ce in ce mai putin cu el. Pleca la 9 seara si se intorcea la 6 dimineata. In rest, dormea aproape toata ziua. Ne apropiam din ce in ce mai mult de Craciun, unde avea sa se termine primul semestru iar el sa demisioneze...dar pana atunci .

Mi-am petrecut din ce in ce mai mult timp cu Mavel si am inclus-o in micul grup cu Jeniffer, Brian si Kayle. Nu prea au fost de acord cu ea dar au acceptat-o pe parcurs.

-Ce zici Mavel? In loc sa mergem la o cafenea, nu vrei sa vii la mine? Am de gand sa fac niste prajituri, ii zic in timp ce imi impachetez lucrurile de pe banca.

O privesc timp de cateva secunde si ii zambesc.

-Desigur! De ce nu? Abia astept sa iti vad casa, si mai ales prietenul! imi face cu ochiul si isi aseaza geanta pe uman.

Rad si ne indreptam impreuna spre iesirea din clasa.

-Nu e cine stie ce casa mea sa stii, asa ca sa nu ai asteptari mari...

-Aha, dar prietenul tau? Din cate am auzit e mai mare ca tine, nu? Si lucreaza la un bar?

Ma incrunt usor privind in jos.

-Da si da...De unde stii? imi ridic privirea spre ea.

-Barfe.

Barfe? Despre mine?

* * *

-Derek! strig cum intru pe usa.

Imi las geanta pe canapea si o indemn pe Mavel sa faca la fel. Aud cateva bombaneli si o usa ce se deschide in dreapta mea. Iese Derek imbracat intrun tricou si niste pantaloni largi de trening. Cu o mana infipta in parul sau ciufulit si cu ochii mici si umflati spune:

-Hei...

Vine spre mine si ma saruta dulce pe buze, apoi privirea ii este indreptata catre Mavel.

-Buna, ii zice si da mana cu ea. Derek, se prezinta si ii zambeste somnoros.

-H-hei! Sunt Ja-Jannet..ii raspunde balbaindu-se.

Hmm...Ea nu se balbaie niciodata.

Se asterne o liniste enervanta, cei doi neintrerupand contactul vizual.

-Deci...hai in bucatarie Mavel, spun iar ei tresar.

Ma indrept spre ea si o prind de mana tragand-o dupa mine. Arunc o privire incruntata si confuza catre Derek apoi intram pe usa.

Care e problema lor?

* * *

De la acea intamplare am decis sa nu ii mai pun fata in fata pe Derek si Mavel. Pur si simplu...imi e frica ca ea ar putea sa inceapa sa aiba sentimente pentru el. Si asa mi-a pus o mie de intrebari despre el, la care iam dat informatii in mare parte false.

~

Craciunul. O sarbatoare pe care o iubesc. In sfarsit avem vacanta dupa un semestru lung si plictisitor de liceu. In sfarsit apuc si eu sa petrec mai mult timp cu Derek. Am folosit banii din economiile mele si i-am luat un cadou, dar am de gand sa il dau abia pe 26, in doua zile. E un parfum de la Calvin Klein-Obsession. Numai perfect pentru anotimpul asta plus ca stiu ca se dadea cu el mereu cand eram in California si era preferatul lui, dar a uitat sa si-l puna in bagaj in seara in care am plecat. Sper ca se va bucura ca i l-am luat. Hihi de abia astept sa il dau.

-Hei Laura! ma striga Kayle venind spre mine.

In seara asta mergem la karaoke.

-Buna Derek, spune ajungand in dreptul nostru gafaind. Brian si Jeniffer o sa intarzie ca am vorbit cu ei acum putin timp. Mai asteptam pe cineva? continua si se uita in jur.

-Mh-hm, dau aprobator din cap. Am chemat-o si pe Mavel.

Pe fata lui Kayle apar cateva crestaturi.

-De ce?

Imi pun mainile la piept si privesc spre Derek.

-El a venit cu ideea. Nu mi s-a parut o ideea asa rea...

Ea isi da ochii peste cap si mimeaza un "Bine" din buze. Nu prea o suporta pe Mavel, dar nici nu o condamn. Ma bucur ca o accepta cat de cat. Imi scot telefonul din buzunar si ii trimit un mesaj lui Mavel cu locatia unde e karaoke-ul, iar noi trei o prinim din loc.

Acum ca ma gandesc mai bine, parca nu a fost o idee asa ca am invitat-o...are toata noaptea la dispozitie sa se apropie de Derek...ce tot zic aici? Derek nu s-ar uita la una ca ea. Am incredere in el!

* * *

Ei bine, seara la karaoke a fost una foarte distractiva, mai ales cand au ajuns si ceilalti doi. Am ras si ne-am prostit toata seara. Derek stat langa mine toata seara, ceea ce m-a linistit in privinta lui Mavel. Sunt putin geloas,a nu pot sa mint, dar o sa ii treaca.

Pe data de 25 Derek a fost plecat toata ziua ceea ce m-a deranjat deoarece mi-a promis ca o vom petrece numai noi doi.

Nu inteleg. Mutarea asta avea ascopul sa ne apropie pe noi doi, dar parca nimic nu s-a schimbat. Ba chiar parca ne-am distantat putin, desi nu vreau sa accept asta si ma mint singura gandindu-ma numai la partea buna.

Inainte de pranz l-am sunat pe Christopher care se pare ca nu avea nimic de facut, si mi-am petrecut dupa-amiaza intr-un pub cu muzica live unde a cantat si el. Pentru cateva momente m-am simtit mandra ca imi e prieten deoarece toata lumea l-a aplaudat si felicitat. A cantat uimitor.

-Si acum ce ai de gand sa faci? Ma intreaba el in timp ce intram in masina.

Imi ridic privirea si ma uit fix in ochii lui pret de doua secunde.

-Hai sa mergem acasa. E destul de tarziu...ii raspund si ma uit la ceasul telefonul care indica 23:09.

Sper ca Derek sa fii ajuns...

* * *

-Hai! Pa Laura, fii cuminte! imi zice Christopher si ma saruta pe frunte.

Inchid portiera masinii si ma aplec zambindu-i. Prin geamurile fumurii ii pot observa privirea...intristata? De ce?

Urc nerabdatoare cu liftul si dau sa apas pe clanta dar se lasa singura in jos. Ma incrunt si fac doi pasi in spate. S-a intors?

Usa se deschide incet si pe ea iese...Mavel?!

Un zambet strengar pe buze, parul ciufulit, hainele sifonate. Ea mereu trebuie sa arate perfect. Acum ce?

Zambetul ii dispare la vederea mea si pe fata ei apare panica.

-Oh, hei... L-Laura...incepe sa zica si se balbaie rosind.

-Buna. Ce faci tu aici? Unde e Derek? o intreb si imi lungesc gatul privind dupa umarul ei.

-Uh el e....imi ezita privirea si se schimonoseste.

-Mavel??

-Inainte de orice, imi pare "bine" ca ne-am cunoscut dar ai fost putin cam, îh naiva. Doar nu crezi ca am vrut sa ma imprietenesc cu tine doar asa.

-Huh? La ce te referi? o intreb incrucisandu-mi mainile la piept.

Se aud niste pasi din spatele ei si il vad pe Derek. Fara tricou. In acel moment simt cum pamantul se destrama sub picioarele mele. Te rog spunemi ca nu e ceea ce cred eu.

O imping pe Mavel si ma indrept catre Derek, stapanindu-mi miile de emotii ce imi strabat mintea.

-Derek, ce inseamna asta?

Si el pare panicat, dar incearca sa zambeasca.

-Nimic, adica...um...

Isi ridica privirea pentru cateva secunde catre Mavel si apoi se intoarce la mine.

-Nu mai trage de timp! tip. Ce s-a intamplat intre voi doi?! De ce ai lipsit toata ziua si eu te-am asteptat ca o proasta? Ai stat cu curva aia nu? Si v-ati culcat impreuna, nu?! continui simtind cum temperatura corpului imi creste.

Vad ca nu raspunde. Se uita la mine amutit cu niste ochi mari si gura intredeschisa. Simt cum lacrimile mi se aduna in coltul ochilor.

-Zii ceva...ma adresez pe un ton tremurat. Derek... tr rog spune-mi ca nu... iar vocea mi se stinge.

Imi scot telefonul din buzunar si ies din apartament cu lacrimi in ochi.

-Laura! Pot sa iti explic...se aude infundat Derek dar il ignor.

-Christopher...vino sa ma iei...ii spun cu acelasi ton tremurat.

-Sunt jos deja, imi raspunde de la celalalt capat al firului. Coboara.

Vocea lui parea calma. El stia ce s-a intamplat? Adica ce presupun ca s-a intamplat....Incep sa plang gonind pe scari spre parter.

Nu imi vine sa cred. Te rog spune-mi ca nu e adevarat. Ca sunt intr-un vis urat si ca se v-a termina cat mai repede.

CAPITOLUL 41

CHRISTOPHER

Derek mi-a spus sa intarzii cu aducerea Laurei acasa. Cand l-am intrebat prima data "De ce?" a ezitat sa imi raspunda si stiam ca ceva nu e inregula. Nu parea in apele lui. Pana la urma, dupa insistentele mele mi-a povestit despre fata asta...uh M-ceva. Ca a cunoscut-o inainte de Craciun si ca a devenit atras de ea. I-am spus sa stea cuminte si sa isi vada de Laura inca de cand s-a mutat la mine...dar nu. El nu se potoleste niciodata. Niciodata. Imi vine sa il bat pana isi pune mintile la loc. Oricat de mult ar iubi el o persoana, nu se poate abtine sa se faca "prostii".

Mi-a spus ca s-a culcat cu aia. Mi-a picat fața. Cum sa ii faci asa ceva Laurei? Adica stiu ca tipa aia are corp de model si ca e mai draguta decat Laura, dar nu se compara. Pur si simplu.

Voia sa ascunda aceasta intamplare de ea, dar nu puteam sa stiu ca am fost complice la fapta lui. Am facut in asa fel incat sa ajungem mai repede acasa. Nu stiu cum va reactiona Laura. Cred a o sa fie devastata.

Dupa ce ca l-a lasat pe Derek sa fie cel cu are o face prima data... nu i-a ajuns huh?

Nenorocitul. O sa ii franga inima. Cred ca nu realizeaza care sunt urmarile. Am simtit-o pe pielea mea.

Strang volanul puternic incat varfurile degetelor mi se albesc atunci cand Laura intra in masina. M-a sunat sa imi spuna ca vrea sa plece de acolo. Stiam ca asta urma asa ca am asteptat.

Se arunca pe bancheta de langa mine si se descalta. Isi ridica genunchii la piept si ii incorjoara cu bratele. Privirea ei lipsita de vreo emotie se incruciseaza cu a mea, niste fiori reci strabatandu-ma.

Pornesc motorul si o iau rapid de pe loc.

-Tu stiai? ma intreaba intr-un final cu o voce stinsa.

Virez la stanga si inghit in sec.

-Da, mi-a spus mai inainte....uh...

-Nu... nu stiu cum as putea sa mai dorm cu el in pat, cel putin pe moment. Sunt... sunt atat de dezamagita... Pot sa stau la tine o vreme?

-Da, ii raspund si o privesc cu coada ochiului.

Ma gandeam ca o sa ma intrebe asta, dar auzind-o spunand... Mi se pare putin ciudat.

De data asta nu o sa ezit sa o cuceresc. Nu puteam sa zic ca am asteptat ca Derek sa mai faca vreo greseala, dar Laura nu merita asta. Merita ceva mai bun. Ma merita pe mine, pe cineva care o pretuieste.

-Mai tii minte....ca ti-am spus acum ceva timp, incep si observ ca i-am captat atentia. Prima iubire nu e si ultima.

-Si cum o sa mai am incredere in altcineva vreodata? Dupa ce barbatul pe care l-am iubit atat de mult, atata timp, barbatul care a spus ca sunt totul pentru el, ma inseala! Cum as putea?! se rasteste cu o voce tremurata si scranseste din dinti.

Vad cum din coltul ochilor ei niste lacrimi aluneca usor pe obrajii ei palizi, apoi izbindu-se de genunchii ei

Nu trebuia sa se intample asa ceva. Mi-am promis ca daca o vad pe Laura ca plange iar din cauza lui Derek am sa il iau la bataie. Daca se gandeste sa apara la usa mea nu am sa stau pe ganduri.

* * *

Intram pe usa si ii spun sa se duca in camera in care a stat inainte sa se mute. Se opreste in dreptul usii si inghite in sec. Isi trage nasul si priveste in jur stergandu-si lacrimile, chiar daca urmeaza altele umezindu-i din nou obrajii. Oftez si ma duc la ea. Ii cuprind corpul cu bratele si ii lipesc capul de pieptul meu. Imi proptesc barbia de crestetul ei si ii mangai antebratul cu degetul mare.

-Poti sa plangi. Nu e o rusine.

Dar nu reactioneaza. Ramane teapana, suspinand. Dupa scurt timp un scrancet ii scapa si isi arunca mainile in spatele meu, apaucandu-mi bluza si strangand-o in pumnii ei. Scoate un scartait apoi izbucneste in plans.

DEREK

Ma invart derutat prin dormitor, singura sursa de lumina fiind beculetele bradului.

Da, am facut-o cu Mavel pentru ca e o fata seducatoare, iar eu am fost un dobitoc. Stiam ca avea sa urmeze consecinte si a Laura va afla despre aceasta aventura, dar nu vroiam acum. Nu eram pregatit. I-am pierdut

increderea. Acum probabil nici nu o sa se mai intoarca acasa, dar nici eu nu as ata cu o persoana ca mine.

Imi pun mainile in cap si gem enervat, asezandu-ma pe marginea patului.

Am iubit-o pe Laura mai mult decat orice. As fii facut totul numai ca sa ii vad zambetul pe buze si ca sa ii aud rasul angelic...dar nu stiu ce s-a schimbat. Distanta dintre noi a devenit din ce in ce mai proeminenta, iar apoi a aparut fata asta Macel. Venea in fiecare seara la barul meu si statea cu mine toata tura de vorba. Povesteam diverse, glumeam si radeam in hohite....mi s-a parut o fata ok. (A/N:Al naibii se distra in timp ce saraca Laura il astepta ai ii ducea dorul.)

Ma las pe spate si privesc tavanul.

Dar nu poate sa ii tina locul Laurei. Adica... cred. Laura e inocenta, timida, dragastoasa, dar are si o latura aventuriera, doritoare de a descoperii, de a calatorii. Mavel este o fata indrazneata, caruia nu ii e frica sa iti puna verde in fata. Este o fata atragatoare, dar si inteligenta. (A/N:Laura nu e, nu?! Si, ca orice barbat, am nevoie de activitate sexuala. Pe Laura nu o pot grabi, dar Mavel.....Are 18 spre 19 ani. E mai mare decat Laura si ar fii mai plauzibila relatia cu Mavel, chiar daca si ea imi va fii eleva din semestrul al doilea.

Oftez, mutandu-mi gandul de la Laura la Mavel.

Nu, oricum ar fii Mavel, nu se poate compara cu Laura. M-am indragostit de ea inca de cand era pustoaica. Cine m-ar fii auzit ar fii zis ca sunt pedofil, dar asta era adevarul. Aveam calcaiele aprinse dupa ea, dar am incercat sa ascund adevarul prin relatia cu Stacy. A mers, pana la punctul cand sentimentele au iesit din nou la suprafata... pe langa asta cand a refuzat sa imi fie logodnica. Pe Stacy nu am inselat-o vreodata. Nici nu am avut motive. (A/N:Adica ce? Acum ai? Asta vrei sa spui?!) Am decis sa acord o sansa incercarii de a ii face avansuri Laurei, si cand am vazut ca le accepta si imi raspunde si ea la ele ne-am apropiat mai mult decat eram inainte. Ma simteam in al noualea cer cu ea, pana cand Will a anuntat plecarea in Germania. Din impuls mi-a venit ideea de a parasii California cu o calatorie spre New York, urasul unde m-am nascut precum si orasul in care am trait 20 de ani. Ma gandeam ca o sa fie o idee buna, dar astfel m-a bagat intr-o incurcatura cu Christopher. De atunci eu cu Laura am inceput sa ne distantam treptat. Pana si in excursia de ziua ei, in Las Vegas nu m-am simtit in largul meu alaturi de ea, asa cum na simteam inainte, plutind. Ma durea sa stiu ca nu mai era ce era inainte. Apoi, a aparut Mavel si a reusit sa vindece putin cate putin ranile provocate de mine insami prin alegerile luate prost.

Ma ridic din pat si apuc perna Laurei cu gandul sa o mut din camera si observ o cutiuta aproape cat palma mea, aurie, legata cu o fundita, ascunsa sub ea.

Sa nu imi spui.....ca asta era cadoul meu...

E un parfum. Parfumul meu preferat iar Laura mi l-a luat. Imi tresare inima din piept cand fata ei imi apare in minte. Ma arunc din nou in pat oftand lung, privind cutia parfumului.

Nu stiu ce sa fac....Nu stiu!! Sunt asa un idiot...

CAPITOLUL 42

LAURA

Nu as fii crezut ca se va sfarsi asa intre noi. Sau.... e asta sfarsitul?

Gandurile ma ravasesc in timp ce ma invelesc. M-am culcat in camera mea veche. Chris mi-a imprumutat tricoul lui pana maine seara cand o sa imi iau o parte din haine. Am nevoie de o pauza. Nu imi plac pauzele pentru ca asta poate sa insemne sfarsitul relatiei... iar eu nu asta vreau...

Scransnesc din dinti pentru a-mi inabusi plansul si strang perna in brate.

Ma simt de parca as fii din nou in perioada cand Derek imi spune ca vrea sa il ajut cu alegerea inelului de logodna pentru Stacy. Pana la urma tin minte ca ea la inselat pe el, dar el nu a fost la fel de afectat precum sunt eu.

Ma invart de 5 ori in pat, realizand ca nu pot sa dorm. Imi pun un halat peste mine si ies afara din casa pentru a lua o gura de aer, sa ma linistesc. Un zgomot de chitara invaluie linistea si ma indreapta catre curtea din spate a casei.

Christopher? Nici el nu are somn?

Ma opresc la patru metri in spatele lui, ascultand piesa. Incepe cu un ritm lent, precum o balada romantica si pe la jumatatea piesei canta niste versuri probabil compuse pe loc. Pare un cantec trist. Ma asez pe vine si il ascult vrajita. Tresar cand simt cateva lacrimi siroindu-mi pe obraji, alunacand usor pe ei si zdobindu-se de genunchii mei.

Nu stiam ca doare asa de tare sa iubesti pe cineva. Poate Christopher are dreptate. Trebuie sa discut cu Derek si sa trec peste prima iubire....dar cum o sa mai am incredere in cineva? Cum? Dupa ce persoana pe care o cunosc de aproape cinci ani, sau cel putin am crezut ca o cunosc, mi-a facut una ca asta? Nu ma asteptam. Dar defapt, cine se astepta? Daca unchiul meu era aici ar fii stiu sa imi dea sfaturi sau sa ma avertizeze in legatura cu el daca era ceva. Ei se cunosc de la facultate, deci il stie pe Derek mai bine decat mine. Daca unchiul meu era aici ar fii stiut si cum sa ma inveseleasca, sa ma faca sa uit. Sunt atat de epuizata in legatura cu toata "fugirea de acasa", de toata agitatia din NYC, incat imi doresc sa ma intorc inapoi, sa ma tolanesc pe plaja din California si sa nu fac nimic.

Ai nu pot sa cred ce mi-a facut Mavel. Trebuia sa imi dau seama mai drevreme de planul ei. Nu sunt atat de proasta dar probabil m-a orbit pentru ca oamenii nu sunt ceea ce par.

Dintr-o data se face liniste si il vad pe Christopher gemand enervat. O ia de la capat ci piesa dar se opreste din nou brusc pe la jumatate, fix dupa

ce incepea partea vocala. Mai face asa de inca cateva ori pana cand se ridica cu chitara in brate si murmura:

-De ce naiba nu imi iese?!

Isi strange caiete si pixurile de pe jos si cand se intoarce cu spatele se blocheaza cand ma vede.

-De cat timp stai aici? ma intreaba inaintand spre mine.

-De vreo jumatate de ora, ii raspund si ma ridic stergandu-mi urmele de lacrimi.

Melodia lui a reusit sa ma calmeze si sa ma faca sa uit de Derek.

-De ce ai iesit doar asa? E frig afara! spune analizandu-mi vestimentatia.

Un tricou acoperit de un halat subtire. Nici nu am realizat ca tremuram si aveam pielea de gaina pana sa mentioneze de "frig".

-Nu aveam somn iar alte haine nu am gasit.

Ofteaza si si petrece mana dupa umarul meu odata ajuns langa mine.

-Hai in casa. Doar nu vrei sa racesti?

In minte imi vine imaginea cu ultima data cand am racit. Derek m-a gasit in seara aceea langa spital.

-Normal ca nu...raspund dar vocea nu imi e destul de convingatoare.

Deschide usa si imi spune sa il astept in bucatarie.

Imi dau jos halatul si il pun pe spatarul scaunul pe care ma asez.
Christopher se intoarce si imi pune o intrebare la care nu sunt atenta.

-...? ....de fructe de padure sau verde?

-Ce? tresar.

-Ceai? De care vrei? Si flutura doua pliculete de ceai prin fata mea.

-Ceai verde. Fara zahar.

Isi increteste nasul si scoate limba in semn de dezgust. Expresia lui ma amuza si zambesc. Zambeste si el la randul sau, probabil mandru ca a resur sa imi mai lumineze putin fata.

-Cum sa il bei asa? E amar si dezgustator, imi zice si se arunca in scaunul din fata mea.

-Pai cum crezi ca ma mentin in forma? Si ii fac cu ochiul. Nu prea mananc dulciuri.

-Ce?spune pe un ton revoltator dar un ranjet ii tradeaza seriozitatea si se sprijina cu cotul de masa.

-Ma ingras.

-Eu zic ca arati bine.

Afirmatia lui ma face sa rosesc si zambesc din nou, de data asta mai larg.

-Asta pentru ca nu mananc Junk-Food, prajituri, ciocolata sau nu folosesc zaharul in exces.

-Eu cred ca poti sa le faci pe toate asta cu conditia de a face sport. Spre exemplu, eu fac sala din cand in cand si tenis.

Sport? De ce nu m-am gandit la asta mai devreme?

Se aude un scartait insemnand ca apa pentru ceai a fiert. Christopher se ridica si se intinde dupa o cana. Dintr-o data, linistea este sparta de soneria de la intrare. Un "ding-dong" vibrand in toata casa. Christopher tresare si scapa cana pe jos. Murmura o injuratura apoi imi spune mie sa vad cine e. Cred ca am o banuiala.

Deschid usa si...

DIN PERPECTIVA AUTOAREI

Laura deschide usa iar Derek o ia pe sus in brate. Laurei ii scapa un mic tipat de surprindere si se foieste in bratele lui, nerealizand cine e.

-Laura...spune acesta iar inima ei se opreste pentru cateva secunde. Of doamne nu ai idee cat de mult regret...

-Derek, lasa-ma jos...ii spune ea pe un ton nu prea convingator.

Aparitia lui o coplseste si nu se poate opune prea mult. O parte din ea simte ca i-a fost dor de imbratisarea lui dar cealalta parte din ea isi doreste sa nu o mai simta niciodata.

El nu o asculta si o strange si mai tare, ingropandu-si capul in parul ei.

-Nu vreau sa te pierd. Nu vreau sa iti simt lipsa. Te vreau langa mine, Laura. Esti tot...

-Esti tot un mincinos, ii corecteaza ea propozitia.

Se impinge din imbratisarea lui si il priveste dezamagita.

-Te-am crezut, te-am iubit, iar tu mi-ai facut....m-ai tratat....nici nu am cuvinte pentru ce e in sufletul meu.

-Hai Laura, cine....incepe Christopher dar se opreste in tocul usii de la bucatarie imediat ce il vede pe Derek, care innebuste vazandu-l pe Cheistopher fara tricoul, fapt ce Laura nu il realizase.

Laura e imbracata doar cu un tricou, Christopher nu poarta tricou...se gandeste Derek si simte cum nervii incep sa ii clocoteasca in interiorul lui.

-Ce i-ai facut?! Tu ai facut-o sa gandeasca astfel despre mine nu? Asta a fost tot planul tau de cand ai fost de acord cu gazduirea noastra! Nenorocitule!

Din cauza ta s-a intamplat tot! incepe Derek sa se rasteasca la prietenul sau, ocolind-o pe Laura si apropiindu-se de Christopher.

Il impinge in perete si ridica pumnul sa ii dea una in maxilar, dar Christopher se fereste, lasandu-l pe Derek sa dea in zid, gemand de durerea impactului.

-Inceteaza odata! spune Christopher enervat. Nu eu sunt ala care si-a inselat prietena, care a ignorat-o timp de doua luni, care abia a stat de vorba cu ea, care si-a petrecut timpul cu curva scolii! Eu am fost cel care i-a fost alaturi la bine si la rau, eu am fost cel care i-a aferit umarul sa planga pe el, careuia i-a pasat de ea mai mult decat ti-a pasat tie! Sa nu imi dai lectii de iubire pentru ca tu esti un nenorocit, nu eu! Sa dea dracu' sa te mai atingi de mine sau de ea! Depinde de ea daca te vrea inapoi, daca te va ierta asa ca nu-ti mai cere de mila.

Christopher il impinge pe Derek de pe el si isi aranjeaza cureaua pantalonilor.

-Acum, iesi afara din casa mea! Tipa la el mai nervos decat niciodata.

Cu ochii rosii si pumnii inclestati Derek se uita pentru ultima oara la Laura si iese din casa, trantind cu putere usa in urma lui.

CAPITOLUL 43

LAURA

A doua zi, de dimineata, imi mananc fara pofta portia de cereale cu lapte.

-Poti sa nu te mai uiti la mine cand mananc? il intreb pe Christopher.

Roseste si isi coboara capul fixandusi privirea in cana de cafea din mana lui.

-Ah scuze, ma uitam in gol. Nu am realizat ca ma... holbam la tine.

Trage un fum din tigara si ma stramb cand vad tot fumul iesindu-i din nas si gura. Niciodata nu am inteles cum suporta lumea tigarile. Adica, ce e asa distractiv la ele? Stiu ca si Derek fumeaza, dar Christopher fumeaza mai mult decat el din cate am observat.

-La ce te gandeai? il intreb si bag lingura in castronul meu.

-La Derek.

Inghit in sec si imi cobor privirea. Nu vreau sa vorbesc despre el. Momentan. Nu stiu care i-au fost motivele sa ma insele si nici nu vreau sa le aflu. Stiu ca a fost 100% constient de ce a facut, a stiut ca ma va rani si tot a facut-o. Nu am de gand sa mai plang dupa el, sau cel putin voi incerca sa nu o fac.

-Ma rog... azi faci ceva? Sau vrei sa te relaxezi pentru ca maine e luni? Intreaba el schimband subiectul, observand ca sunt deranjata de acesta.

-Nuu... Daca stau acasa cu siguranta nu o sa fie bine. Vreau sa fac ceva ce imi va ocupa timpul.

-Ce zici daca vii cu mine la sala? Pot sa te instruiesc eu astazi.

-Nu suna rau...zic ganditoare luminandu-ma la fata.

Sportul nu a fost niciodata materia mea preferata, dar cred ca ma pot "reprofila", mai ales cand sta in joc si sanatatea fizica a corpului meu.

* * *

Dupa ce am mancat Chris mi-a imprumutat un trening de-al lui, putin cam mare dar bun.

Cred ca am de gand sa ii trimit lui Derek mesaj sa imi aduca o parte din haine.

- Haide! Inca doua flotari! imi zice Chris batandu-ma pe spate cu palma.

-Aghh dar am facut 10 deja! Imi tremura mainile...ma plang si ma las sa cad pe burta.

El isi da ochii peste cap si rade.

-Bine...o pauza cred ca putem lua...

-Era si cazul! zic usurata. De doua ore incontinuu de la ora 12 tot ce ai facut a fost sa ma terorizezi! continui cu o expresie bosumflata, dar amuzata.

Ia doua sticle cu apa si una mi-o da mie. Ma ajuta sa ma ridic de pe jos si dupa ce ia o gura din sticla lui face cu capul un semn catre spatele unui fete.

-Fara exercitiu, cum crezi ca ai sa arati ca ea?

Ma stramb la el si imi fixez privirea pe tipa din fata mea, analzand-o din cap pana-n picioare.

De ce mi se pare foarte familiara?

Se intoarce cu fata spre noi cu celularul la ureche si cu un zambet imens pe buze.... realizez ca e intocmai Mavel. Ultima persoana de pe pamant pe care as fi vrut sa o vad in momentul asta. Simt cum imi ingheata sangele in vene iar Christopher isi musca buza, probabil regretand ca m-a comparat cu ea. El pune mana pe umarul meu in semn sa plecam dar pur si simplu picioarele mele nu mi se misca. In acel moment privirea lui Mavel este atintita asupra noastra. Zambetul de pe buze se transorma intr-unul batjocoritor si termina conversatia telefonica, intreptandu-se spre noi.

-Băga-mi-aș...murmura Christopher.

Ma apuca brusc de barbie si ma saruta, iar eu, nestiind ce fac, ii intru in joc.
Cand buzele noastre se dezlipesc nu mai tin cont de nimeni si nimic in jur. Deschid gura sa zic ceva dar niciun sunet nu iese.

-Laura eu...

Se uita in jur si gura i se arcuieste intr-un ranjet.

-... am vrut sa o fac pe Mavel sa plece si se pare ca am reu...

Nu il las sa termine fraza si il sarut impulsiv din nou, de data asta pasional. Isi coboara usor mana de pe umarul meu pana la cot si fara sa imi dau seama cateva lacrimi imi uda obrajii. Ne oprim si ma retrag usor, stergandu-le.

N-nu inteleg... nu e acelasi sentiment ca atunci cand ma sarutam cu Derek. E ceva... parca... parca sentimentul e mai puternic. Imi trag nasul si il privesc pe Christopher, care e confuz. Faptul ca as putea gasi pe cineva mai bun decat Derek... ma cam ingrozeste putin.

-Esti, um, ok Laura? ma intreaba Chris si se apropie de mine.

-D-da, ii raspund si trec de el, indreptandu-ma catre vestiar. Hai sa plecam.

Prima iubire nu este si ultima iubire, imi rasuna vorbele lui Chris in minte.

* * *

CHRISTOPHER

Nu stiu ce este cu Laura. Al doilea sarut m-a surprins. Ma asteptam sa imi dea o palma chiar dupa cel prin care am facut-o pe Mavel sa ne lase in pace...

Am lasat-o acasa chiar acum o ora. Dupa sala am fost la mall si am stat cateva ore ca sa isi cumpere diverse. Apoi am lasat-o acasa pentru ca nu a vrut sa vina cu mine la barul lui Preston. A chemat-o pe Kayle la ea, probabil ca o fii si plecat pana acum. M-am vazut cu niste prieteni din colegiu si am pierdut notiunea timpului. E trecut de ora 2.

Virez la stanga pe autostrada goala. La semafor e rosu si bat nerabdator cu degetul in volan sa se schimbe culoarea. Dintr-o data masina imi este lovita din spate cu putere, activandu-mi airbag-ul.

Ce...dracu'...

Stau cateva minute sa ma dezmeticesc si sa realizez ce tocmai s-a intamplat. Cobor din masina ametit si murmur injuraturi una peste alta.

Din masina din spatele meu iese... Derek?? Rasul lui isteric umple linistea din strada. Clipesc des si greoi incercand sa imi clarific privirea. Ma sprijin de masina si il vad ca se apropie de mine balangandu-se dintr-o parte intralta. Beat.

-D-Derek! Ce mama naibii... incerc sa ma rastesc la el dar puterea impactului inca imi tulbura mintile.

-Eu doaaaar am venit s-s-sa o vizites p-p-pe Laula... zici el abia articuland cuvintele.

-BEAT? Si conduci? Realizezi ca tocmai mi-a busit masina, nu?

Trec pe langa el si privesc cu mila spatele Porche Cayenne-ului meu.

-Fir-ar sa fie....

El vine si ma bate pe spate razand ca un idiot, inconstient. Degetele imi tremura de nervi si imi scot cu greu mobilul din buzunar si apelez la 911. Realizez ca sunt ranit, cand cateva picaturi de sange imi murdaresc ecranul telefonului. Il imping cu putere pe Derek si se dezechilibreaza lovindu-se de asfalt. Icneste de durere apoi incepe sa rada din nou.

-Ce ti-a mai placut sa o saruti pe Laura... asa... pe la spatele meu.

Si tu pe la spatele ei te-ai futut cu alta.

Strang din dinti si ii ignor comentariile.

-Alo? Christopher Carter ma numesc...

* * *

Am mai pierdut doua ore cu politia. Daca acceptam sa ma duc si la spital ma intorceam abia maine acasa. Intru incet pe usa in speranta de a nu face niciun zgomot pentru a nu o trezi pe Laura, dar de unde... era treaza.

-Hei... pe unde ai- o doamne esti bine!? ma intreaba si salta de pe canapea venind spre mine.

-Da da... lasa-ma te rog... ii spun si ii evit privirea.

O ignor si urc in camera mea. Ma pun pe marginea patului si privesc in gol pret de 10-20 minute. Aud o ciocanitura si tresar. Intorc capul si o vad pe Laura venind cu un bol si o carpa alba in mana. Nu zice nimic. Probabil crede ca m-am luat la bataie cu vreun idiot de pe la bar, dar nu sunt in stare sa ii explic ca tocmai am facut accident cu iubitul ei... sau fostul... sau orice ar fii el. Se pune pe vine in fata mea si incepe sa imi curete ranile de sange de pe fata, tresarind la fiecare atingere. Baga carpa in apa calda din bol si o spala, apoi da sa imi stearga sangele de la taietura cea mai adanca de pe obraz. Ii prind mana fix cu la jumatatea drumului stiind durerea ce avea sa vina.

Fata ei e doar la cativa centimetri aproape de fata mea.

De gura mea invinetita.

Ochii ni se intalnesc pentru prima oara in seara asta. Stiu ca incepe sa simta ceva pentru mine. Ma apropii de ea incet si ii simt varful buzelor. Ii simt respiratia grea. Ii aud bataile inimii. Ii simt pulsul din vene. Vad ca nu se retrage si ii ating umarul cu buricul degetelor, simtindu-i pielea facandu-i-se de gaina. Ii dau drumul la mana si imi pun cealalta mana sub barbia ei, ridicand-o putin. O sarut len incolacindu-mi limba cu a ei, simtind cativa fiori electrizanti strabatandu-mi tot corpul.

CAPITOLUL 44

LAURA

A fost o prostie sa ma sarut cu Christopher. Pentru nu stiu ce motiv.... ma simt prost fata de Derek pentru ca nu ne-am despartit oficial. Nu am mai vorbit de o saptamana, iar cand am vorbit ultima data a fost prin mesaje spunandu-i sa ii dea toate lucrurile mele lui Chris desi am o vaga impresie ca nu mi le-at dat chiat pe toate. Partea cea mai naspa este ca noul semestru a inceput. Inainte m-as fii bucurat ca as fii avut mai mult timp de petrecut cu...Derek, dar cum lucrurile stau in felul asta....

Acum trebuie sa il vad zi de zi pe el pe holurile scolii, mai ales ca imi vine sa imi smulg parul din cap cand vad celelate adolescente dandu-se la el.

Eu l-am avut prima... a fost al meu, dar s-a comportat ca un nenorocit cu mine. Nu imi merita atentia. Poate ca intr-un final isi va gasi pe cineva pe care sa iubeasca cu adevarat si sa o trateze cumsecade.

Oftez si iau o gura din sticla de IceTea pe care o tin in mana, privind iritata pe geamul ce da spre curtea scolii. In fata mea se afla Derek, stand de vorba si glumind cu cateva studente.

Cum naiba sa fie asa de relaxat?! Chiar nu ii mai pasa deloc de mine? De ce oare ma simt atat de dezamagita?

Simt cum cateva lacrimi mi se formeaza in spatele ochilor. Strang nervoasa in pumn sticla si vars tot sucul pe mine.

Baga-mi-as picioru'...am uitat sa ii pun capacul.

-Laura...ce ar fii sa ne plimbam putin?

Tresar cand aud o voce in spatele meu. Ma intorc si o vad pe Kayle.

Oftez si aprob si cap.

-Dar intai...ugh...hai sa mergem la baie.

Imi zambeste si ma prinde de mana.

Ea este ca Helen. Mereu cand am nevoie de ea imi este alaturi. Ca tot veni vorba de Helen... imi este asa dor de ea... de prietenii vechi, de unchiul meu, de vechile pub-uri si cafenele, de parcuri si imi e dor sa merg la DisneyLand. Imi e dor de California. Toata agitatia din NYC este asa... ametitoare. Inca nu m-am obisnuit cu ea. Am sa vorbesc cu Christopher sa mergem in vizita la sfarsitul lunii.

* * *

Zambetul lui radiaza pe fata, fixandu-si privirea pe mine si scotandu-ma din sarite. Acum o ora se dadea la altele si acum crede ca ma poate face sa il iert? Nu. Nu pe mine. Pe mine nu ma mai pacaleste.

Ma ridic nervoasa de pe scaun, imi pun rucsacul pe umarul si traversez toata incaperea pana la usa. Ma intorc cateva clipe cu fata spre el si cu un zambet crispat pe fata ii zic pe un ton barjocoritor:

-Ora ta e cea mai plictisitoare. E de căcat. Cred ca si o maimuta ar preda mai bine istoria babuinilor.

Ii fac cu ochiul si ies din clasa. Sunetul pasilor mei formeaza un ecou pe holul gol al scolii. Ecoul este imediat acompaniat de o alta pereche de picioare, stiind exact cine este.

-Laura...se aude vocea lui Derek in spatele meu.

La naiba...Chris m-a indemnat sa port tocuri, iar acum cand o fac nu pot sa alerg de...tradatorul asta. Nu ma opresc si incep sa maresc pasul, dar el ma prinde de mana. Scransnesc din dinti si ma intorc cu fata catre el. Ma uit intepator in ochii lui. Pe dinafara clocotesc de nervi, dar interiorul mi se prabuseste si simt nevoia sa plang, sa urlu de durere. Nu credeam ca o sa ma mai simt asa vreodata. Nu credeam ca o sa mai am nevoia sa plang dupa el.

-Nu am putut sa dau de tine inca de...inca de cand eu si cu, uh, Mavel....

-Nu te obosi Derek, ii raspund regulamdu-mi respiratia. Nu cred ca mai avem ce sa vorbim. Stii tu... fapta ta nu poate fii iertata. Nu mai am nici macar putina incredere in tine, mai ales ca te dai la toate fufele din liceu.... sau ma rog, ele se dau la tine dar asta nu conteaza pentru ca tu le permiti!

Iau o gura mare de aer si imi inchid ochii cateva secunde calmandu-ma.

-Nu mai suntem impreuna.

Pe fata lui apar niste cute intre sprancene.

-E din vina lui Christopher, nu?

Fac ochii mari, simtind cum incercarea de a ramane calma nu da roade.

-Cum poti sa zici asa ceva? Stii ca este numai vina ta! Esti un mare idiot Derek! spun printre dinti, abtinandu-ma sa nu tip deoarece suntem in timpul orelor.

Dau sa plec dar ma prinde de barbie si isi apropie capul de capul meu. Isi lipeste fruntea de fruntea mea si pentru cateva momente ma simt bine, dar apoi dau din nou de ochii lui. Ochii lui straini. Inainte erau calzi si fericiti. Acum sunt....goi si lipsiti de emotie. Ceea ce incearca el sa faca este sa ma faca geloasa. Stie ca a gresit. Ca a facut o prostie enorma si ca regreta. Simte acel gol in stomac, simte ca ii lipseste ceva. El inca spera ca ma voi intoarce la el, ca il voi ierta si ca totul va fii roz ca inainte. Dar nu. Nu dupa tot ce mi-a facut. Dupa toate zilele in care il asteptam si el nu venea. Nu dupa cat de rabdatoare am fost cu el. Nu dupa ce m-a inselat. NU.

-Laura... eu... stiu ca sunt un idiot. Incerc sa nu ma gandesc la ce prostie am facut. Numai la tine m-am gandit in tot acest timp. Imi e dor de tine. Imi e dor de... noi.

Pentru un moment chiar l-am crezut.

-Minti. Stii? Ai un tic nervos cand minti. Am observat asta de mult timp, dar l-am ignorat. De obicei dupa ce minti clipesti de doua ori repede. Iar tu tocmai ai facut-o. Intelege. Nu va mai exista niciun "noi doi" in viitor. Ok? Trebuie sa treci peste, pentru ca vad ca nu o sa iti fie prea greu. Nu esti un actor prea bun.

-Chiar spun adevarul Laura. Chiar... chiar nu incerc sa te pacalesc... vocea lui suna atat de linistitoare.

Imi aduce aminte de trecut.

Imi intorc capul incercand sa ma desprind de el dar ma strange si mai tare maxilarul, icnind de durere. Fara sa realizez isi lipeste buzele de ale mele si incearca sa patrunda cu limba in gura mea, dar o blochez cu dintii. Ii trag o palma si il imping cat colo.

-De cand ai devenit asa un imbecil? De insesibil?!

Ma intorc si plec cu pasi apasati.

Imediat ce ies din scoala ma indrept catre parcul Central. Pe drum ma apuca plansul. Imediat manecile puloverului meu devin imbibate in lacrimi. Ma asezat pe prima banca ce imi apare in fata si ma trantesc in ea. Incep sa plang in hohote, eliberand in sfarsit toata durerea sfasietoare din sufletul meu. Am aflat ca daca plangi sufletul devine mai usurat decat atunci cand te abtii si retii lacrimile. Este o varianta mai usoare de a-ti elibera nervii.

Se pare ca vremea este la fel de trista ca mine , pentru ca incepe sa planga impreuna cu mine cu stropi mari si reci, dar nici nu ma clintesc de pe banca. Tipic New York.

Inca mai tin la el chiar dupa cate mi-a facut. Dar... cand s-a schimbat atat de mult si de ce? Unde e Derek de care m-am indragostit? Acum aproape 5 ani era un tip atragator, dulce, atent la fiecare detaliu. Romantic. Un prieten excelent. Sau... mai degeaba fratele perfect pe care nu l-am avut niciodata. Acum e doar... nici nu stiu. Cand ma gandesc la Derek din present un gust amar mi se formeaza in gura.

Realizez ca sunt uda pana la piele. Probabil buzele imi sunt invinetite pentru ca tremur de frig, dar e ok. Macar ma face sa uit de interiorul meu distrus. Nu m-am gandit ca intalnirea cu el si contactul fizic cu el ar putea sa ma afecteze astfel emotional.

Imi pun coatele pe genunchi si imi sprijin capul pe palme, privind lumea haotica alergand de colo-colo de ploaie, incercand sa se adaposteasca, iar eu stau aici fara nicio retinere, nederanjata de o "baie" rece, calmanta. Privesc in jos cum stropii se zdrobesc de asfalt. Intotdeauna mi s-a parut fascinanta ploaia. Ma bucur ca iernile nu sunt atat de friguroase si ca nu ne ingropam in zapada precum in alte tari.

O umbra imi acopera corpul, si obsev ca norii au incetat sa mai ploua pe mine... stai ce?

Imi ridic privirea si vad ca sunt acoperita de o umbrela colorata. Una chiar mare. Cred ca incap 5 persoane si tot ar mai fii ceva loc sub ea.

-Buna. Scuze ca te deranjez doar ca... Um te-am vazut stand aici singura si ma gandeam ca te pot adaposti in caz ca stiu eu, asteptai pe cineva. Te vad cam leoarca si tremuri atat de tare incat il pot numi un dans nou.

Zmbesc la mica gluma a necunoscutului. Nu il cunosc pe acest baiat dar cred ca e din liceul meu pentru ca mi se pare cunoscut. Foarte cunoscut. Are ochii albastrii, ca ai mei, si e brunet, inalt.

Ma ridic in picioare si il atintesc cu privirea in abisul ochilor sai de o nuanta rece. Mi se pare mult prea cunosc. Trebuie sa il fii stiut si de altundeva decat din liceu. Hmm...

-Iti...multumesc. Sincer nu asteptam pe nimeni dar apreciez gestul. Cu siguranta am sa racesc grav dar intr-un fel a meritat.

Zambesc slab si privesc in jos.

-Ia stai putin...

Se apleaca incat sa imi priveasca fata si isi arcuieste buzele intr-un ranjet.
-Te cunosc!

Si el ma cunoaste? Deci nu imi joaca mintea feste.

Imi ridic capul spre el, captandu-mi atentia.

-Tu esti Laura nu? Din California? Iar Helen e prietena aia a ta nebuna care se tot tinea dupa mine...incepe sa rada si apoi se uita la mine zambind asteptandu-mi reactia.

O doamne...Gata! Stiu cine e.

-Ămm...Oliver? Chiar tu?

-Ha ha, da! Chiar eu. Ce cauti aici? In ploiosul New York? Cam trist orasul.

Wow!Oliver... Chiar nu ma asteptam la asta.

-Eh am venit aici pentru...uh, stii tu....Facultate, doar ca intai am de terminat liceul he he... ma balbai sperand ca mi-a inghitit minciuna.

Nu obisnuiesc sa mint nici sa ascund anumite lucruri, dar fugirea din California cu Derek este o informatie pretioasa ce mi-ar putea strica reputatia.

-Dar tu? il intreb mirata si curioasa.

-Eu tot la fel. Am aici facultatea. In California merg doar in vizita la parintii mei, face o apuza si ma analizeaza. Mai mai...chiar e o surpriza placuta ca ne revedem. Nu te-am mai intalnit inca de cand ai lesinat la mall.

Zambesc si aprob din cap. Oarecum revederea lui mi-a mai ridicat putin moralul.

CAPITOLUL 45

Cand am ajuns, Christopher era deja acasa. Cu ocazia asta, intai a inceput sa ma certe pentru ca am stat in ploaie atata timp neacoperita si ca ma gaseste uda pana in maduva oaselor, apoi a facut cunostinta cu Oliver. Nu... nu parea prea incantat de el.

-Oliver, vin in 10-15 minute. Ma duc sa ma schimb si sa imi fac un dus. Sper ca nu te superi... ii spun lui la ureche simtind privirea azatoare a lui Chris asupra noastra.

Oliver imi zambeste si imi face semn cu mana sa ma duc.

-Stai linistita draga, spune chicotind.

Nu pot sa cred ca l-am ignorat pe tipul asta pentru Derek. Daca nu plecam de la acea petrecere probabil ca evenimentele ar fii decurs altfel. Nu... nu mi-as fii pierdut increderea in barbati si nu as fii avut inima ravasita.

Oftez in timp ce urc scarile.

Nu pot sa zic ca il mai iubesc pe Derek, dar inca are un loc in inima mea. Ma urasc pentru ca inca tin la el dupa ce mi-a facut. Trebuie sa imi revin. Uneori obosesc de la cat de mult incerc sa par in regula, desi nu sunt dar nu imi place sa ma arat slaba in fata celorlalti.

Stranut cum intru pe usa de la baie. Am racit deja. Super....!

CHRISTOPHER

Oliver? Cine e Oliver? De unde il cunoaste? De ce l-a adus acasa? Sunt apropiati? Prieteni vechi? Au fost impreuna? Sunt impreuna deja?!

Intrebarile mi se aduna in minte. Cu cat il privesc mai mult pe acest adolescent cu atat vreau sa stiu mai multe despre el si Laura.

Nu e nimic intre ei, nu?

Imi musc buza si il vad ca ma surprinde holbadu-ma la el. Ii ranjesc iar el isi intoarce privirea, intimidat. Isi scoate telefonul din buzunar si il vad butonand-ul.

-Vrei o cafea? il intreb incercand sa fac conversatie

Isi ridica privirea spre mine si imi zambeste politicos.

-Uh, nu beau cafea.

-Dar o tigara? iau pachetul de pe blat si il directionez spre el.

-Nu... nu fumez.

Dau din umeri indiferent si imi aprind tigara. Ma duc si inchid usa bucatariei pentru a nu raspandi fumul in casa si deschid geamul. Stiu ca Laurei nu ii place ca fumez, dar nu ma pot lasa. Nu vreau. Ma sprijind de chiuveta sufland fumul pe geamul larg deschis din spatele meu.

Il analizez pe Oliver. Arata bine sa fiu sincer dar nu vreau sa il vad prea des pe langa Laura. In perioada asta ea se poate indragostii asa de repede cum sa terminat intre ea si Derek. Inca de cand i-am vazut impreuna am stiut ca nu v-a dura decat cateva luni.

-Si, de unde esti?

-California, raspunde baiatul. Dar locuiesc in New York pentru studii.

California? Inseamna ca...

-Din California o cunosti pe Laura?

-Da, doar ca ne-am intalnit la o petrecere. Nu s-au intamplat multe oricum. In mijlocul petrecerii m-a lasat balta, imi raspunde razand.

-Deci nu o cunosti foarte bine...murmur mai mult pentru sine si simt cum o piatra de pe inima mi se ia.

-Nu, dar cred ca este o persoana minunata.

Si inima imi ingheata la loc.

-Dar oricum ar fii, nu sunt atras de Laura asa a nu iti face griji. Cu siguranta nu as vrea ca iubitul ei sa aiba pica pe mine, imi zice chicotind si imi face cu ochiul.

-Ce?! Dar Laura si cu mine nu sunte-

-Mai avem ceai verde?ma intrerupe Laura intrand in bucatarie.

Nu ne-a auzit conversatia, nu?

-D-da...ii raspund privind-o cum isi freaca parul ud de prosop, improșcand stropi de apa in jur.

Zambeste multumita si cauta dulapul unde tin ceaiul. Nu ii spun unde este. Avand in vedere ca locuieste cu mine trebuie sa invete si singura.

Chiar dam impresia ca suntem impreuna...? Acum putin timp eram intr-un pub si o femeie a spus ceva de genul "Ia uite! Plin de cupluri!" si arata spre noi. Nici macar nu ne tineam de mana iar spatiul dintre noi era de cel putin 10 centimetri.

Se uita la noi doi pret de cateva clipe.

-Iar terorizezi oamenii cu interogatorii? ma intreaba ea amuzata.

Imi dau ochii peste cap si fac semn din cap ca nu. Stie ca am obiceiul asta cu oricine ma intalnesc pentru prima data.

-Si? La ce facultate esti Oliver? il intreaba ea asezandu-se pe scanului din fata lui.

-FIT, raspunde el cu mandrie in voce.

(FIT:Fashion Institute of Technology)

-Woah, te pasioneaza moda? spun luandu-ma gura pe dinainte.

-Da, si chiar imi place ceea ce fac. Am avut noroc ca parintii ma sustin in ceea ce fac si am ajuns in topul studentilor din colegiu.

-Bravo, spune Laura cu o scanteie in ochi. Este admirativ! Nu aveam nicio idee ca te ocupi cu design-ul vestimentar. Nu pari genul acela de tip care....

Telefonul imi suna iar cei doi ma privesc putin deranjati ca le intrerupt conversatia. Oftez si imi sting tigara. Privesc apelantul si imi vine sa injur, dar tin pentru mine comentariile. Ies din bucatarie si accept apelul cerandumi scuze celor doi.

-Buna Derek, zic sec.

-Nu ma lua pe mine cu "Buna". Stii ca nu tu esti cel care ma intereseaza. Ce face Laura?

Rad amar si ies in curte, indreptandu-ma spre gradina din spatele casei.

-De ce ti-as spune asa ceva? Daca ea nu vrea sa te bage in seama atunci ar fii cazul sa te opresti din a o mai cauta.

Il aud oftand.

-M-am certat cu ea la liceu si a plecat in mijlocul orelor. D-aia.

-Stai putin... Din cauza ta a plecat Laura de la scoala?! A stat in ploaie jumatate de ora! Probabil a si plans. Esti un idiot, spun si imi duc o mana la tample, masându-le.

Ma asez pe bancuta si imi deschid primii trei nasturi de la camasa lasand aerul rece de dupa ploaie sa ma racoreasca.

-Da... mi se spune des.

-Atunci fa ceva in privinta asta! Ai de gand sa iti inseli toate iubitele toata viata ta?!

Ofteaza din nou.

-Pana acum nu m-am simtit atat de rau. Pana acum nu am regretat. O vreau inapoi Chris. Mi-a fost greu fara ea saptamanile astea. Imi e dor de ea.

-Este prea tarziu. Nu ai cum sa o recuceresti si stii bine asta. Stai si plangeti de mila pentru ca asta meriti.

Si inchid apelul telefonic. Cum are tupeul sa zica ca "O vrea inapoi" la cat de nemernic a fost cu ea? Hai sa fim seriosi acum... dar ma rog, la cat de naiva ar fii Laura... s-ar impaca din nou cu el. Trebuie sa fac in asa fel incat sa o tin departe de el. Nu e pentru egoismul si gelozia mea, ci pentru a o proteja... Pentu a o scuti de alte lacrimi. Ma doare cand o vad trista. Eu nu as face-o niciodata sa planga.

Imi pun telefonul alaturi si imi rezem spatele de spatarul bancii, privind stelele ce lumineaza cerul. Acum doua seri am facut asta cu Laura. Inca ii simt caldura corpului lipit de mine si parca ii simt respiratia usoara batandumi in umar. Inca imi imaginez chipul ei atat de senin si luminos. Tin minte ca discutam despre copilarie, chestii fara sens. Radeam si faceam glume cu tente perverse dar ne-am simtit bine... Totusi, ceva nu e in regula cu ea. Imi pun coatele pe genunchi si imi sprijin capun in palme, coborandu-mi privirea spre iaz. Nu pot sa imi dau seama ce, dar voi afla iar de indata ce voi alfa voi face ca problema sa dispara.

CAPITOLUL 46

LAURA

-Si aici trebuie doar sa imparti apoi il bagi sub radical. Pe asta il simplifici si apoi le aduni, ii explic lui Jeniffer.

-Tot nu inteleg! Geme enervata si se bosumfleaza.

Isi lasa capul pe masa. Oftez lung iar Brian incepe sa rade.

-Ei, haide iubito nu te supara! Nici eu nu inteleg asa de bine integralele. E ok. Nu trebuie sa iti bati atata capul, spune si ia o gura din sandwich-ul din mana lui. Nu ajungi avocata cu matematica, continua cu gura plina.

-Ai luat 95 de puncte in ultimul test. Eu am luat 49. Un punct nu a putut sa imi mai dea crizata aia de profesoara, murmura printre dinti fara sa isi ridice capul.

-Macar- incep sa spun dar sunt intrerupta de o voce.

-Laura!

Strabat sala de mese din priviri si il observ pe Derek la cativa metri in spatele meu, facandu-si loc printre scaune. Inghit in sec si imi intorc capul de parca nu am auzit, continuand propozitia.

-Laura, te rog...vocea vine fix din spatele meu si ii simt greutatea mainii pe umarul meu.

Jeniffer si Brian il saluta pe Derek, dar eu il ignor lovind cu fruntea suprafata mesei.

-Lasa-ma, murmur. Nu vorbesc cu tine.

Il aud oftand si ii indepartez mana de pe umarul meu. Dupa cateva secunde ii simt respiratia pe obrazul meu. Tresar si ii vad pe prietenii mei privindune cu ochii mari. Imi intorc capul in directia lui Derek si apoi realizez ca a fost o miscare prost gandita deoarece acum fetele noastre sunt la doar cativa centimetri distanta. Se holbeaza la buzele mele, apoi la ochii mei si din nou la buze. Il imping si imi intorc capul in directia opusa, muscandu-mi buza. Vine pe cealalta parte si ma prinde de mana, tragandu-ma de ea, dar opun rezistenta si nu ma clintesc.

-Inceteaza Derek! Te porti ca un copil mic! Cred ca ti-am spus ieri clar ca nu te mai vreau prin preajma.

-Doar asculta ce am de zis. Te rog.

Ma uit la el scurt apoi imi las capul in jos. Inchid ochii pentru cateva secunde si oftez lung.

Voi regreta ca fac asta.

-Daca vrei sa vorbim o facem in curtea scolii... Nu aici. Ai minte macar?!

Isi da ochii peste cap si ma urmeaza.

~

-Deci? Despre ce vrei sa mai vorbim? il intreb incrucisandu-mi mainile la piept, incercand sa nu il privesc si simtind cum ma doare pieptul.

-Despre tine, imi spune pe un ton jos dandu-mi fiori.

Se apropie de mine si ii simt respiratia calda abatandu-se asupra fetei mele. Inghit nodul din gat, dar dupa scurt timp apare altul.

-Despre mine.

Imi cuprinde spatele cu o mana, iar pe cealalta o pune dupa gatul meu. Ma trage intr-o imbratisare, profitand de faptul ca tot organismul meu a inghetat.

-Despre noi. Nu putem nega ca nu a fost nimic intre noi. Si ca inca mai este.

Inspir si expir adanc apoi imi plasez palmele pe pieptul lui si incerc sa il imping, dar forta mea este nimic pe langa a lui. Ma strange mai tare in brate si icnesc.

Asta nu e Derek. Asta nu e Derek! Nu este cel de care m-am indragostit. Nu il cunosc pe el. Imbratisarea imi este la fel de straina precum ochii pe care iam vazut ieri. Ma foiesc din nou dar niciun rezultat.

-Da-mi drumul! spun respirand greu. Vrei sa ma sufoci? il intreb exasperata, simtind o durere in gat iar lacrimile cum se aduna in coltul ochilor.

Stiam eu ca voi regreta.

-Derek! aud o voce patrunzatoare in spatele meu si amandoi tresarim.

Aud cativa pasi apasati apoi mana lui Christopher dezlipindu-i bratele lui Derek de pe mine. Oftez lung usurata cand in sfarsit simt cum aerul imi intra normal in plamani si imi sterg repede lacrimile cu manecile puloverului. Chris se pune in fata mea, blocandu-l pe Derek sa ma mai poata atinge.

Am simtit cum durerea din piept imi dispare treptat, simtindu-ma in siguranta ca acum Christopher imi este alaturi. Zambesc pentru sine si privesc peste umarul lui la chipul rosu a lui Derek.

-Am gresit Laura. Nu mai e ca inainte, normal, pentru ca acum Christopher este intre noi.

Il aud pe Chris maraind infundat, observandu-i corpul incordat, gata sa sara la bataie. Il prind de mana, incercamd sa il calmez si se pare ca reusesc. E o senzatie placuta. Simt cum interiorul meu se incalzeste odata cu atingerea lui calda.

Ii ia cateva secunde pana se reactioneze si imi strange mana si el la randul lui, oarecum multumindu-mi. Expira lung si ma priveste cu coada ochiului.

-Eu cred ca ce e intre voi acum este doar obsesia ta, Derek, spune Chris cu calm in voce.

-Obsesie?! pufneste dar doar atat este cababil sa spuna.

-Da. Eu cred ca esti obsedat de ea, dar nu intr-un sens romantic sau sexual. Pur si simplu obsedat de ea si ai lua-o razna daca ai vedea-o cu altcineva. Gresesc?

Cuvintele pe care Chris le rosteste imi dau o sensatie incredibil de calma, dar si fiori de spaima.

Derek nu raspunde. Isi uneste buzele formand o linie si se incrunta, dar un ranjet foarte mic pot deslusi pe fata lui.

Obsedat? De mine?! ma gandesc oarecum ingrozita.

-Vreau sa o lasi in pace, scuipa cuvintele. Nu cred ca ar vrea sa te mai vada, si spunand asta imi da drumul la mana si niste fiori de panica imi strabat sira spinarii. Gresesc? repeta intrebarea, dar de data asta mi-o adreseaza mie.

Se da din fata mea si ii simt privirea veninoasa a lui Derek.

Nu, nu e a lui Derek. Nu are cum sa fie a lui Derek! Asta nu e Derek! imi repet in minte dezamagita. Derek nu obisnuia sa ma sperie, sa ma faca sa fug de el, sa ma simt amenintata... ci sa ma simt in siguranta, iubita, dorita.

-Nu, nu gresesti, reusesc sa spun intr-un final.

Inghit in sec si ma apropii de Chris cat sa ii simt umarul lipit de umarul meu.

Derek rade slab si isi muta privirea de la unul la altul.

-Stiti ceva? Duce-ti-va naibii amandoi. Sa va ia dracu'!

Fac ochii mari la ceea ce a spus Derek.

Se infoieste nervos si pleaca in cladire, lasandu-ne pe mine si pe Chris singuri, dar nu pana nu imi mai arunca o ultima privire.

-Multumesc, soptesc si imi ridic privirea cu lacrimi in ochi, intalnind-o pe a lui.

Imi zambeste bland si isi duce palma la obrajii mei, stergandu-mi lacrimile.

-Cred ca daca nu erai tu.... ma opresc si suspin, daca nu ajungeai mai devr-

-Dar uite-ma aici, ma intrerupe pe o voce joasa. Nu ai de ce sa iti mai faci griji. Sunt alaturi de tine oricand ai nevoie. Iti promit.

La confesiunea lui simt cum inima mi-o ia razna. Un sentiment pe care nu lam mai simtit de ceva vreme. Pentru prima oara in atata timp nu ma mai simt atat goala pe interior.

Ma ia in brate tandru si isi adanceste capul in parul meu.

Simt cum bucati din inima mea sunt lipite la loc.

Aceasta ipostaza imi aminteste de acea seara, la carnavalul din California.

Imi da drumul, desi mi-as fii dorit sa nu o mai faca. Se simtea atat de bine. Ma simteam atat de protejata. Ma uit in sus la el si zambetul i-a ramas pe buze. Buzele lui...

Se uita la ceasul de pe mana lui si apoi la mine.

-Hai sa mergem. Incep orele.

Dau din cap si il urmez.

* * *

CHRISTOPHER

-De ce se comporta Derek asa? ma intreaba Laura in timp de virez la stanga. Nu... nu e el...

Oftez si ma relaxez in scaun. Imi umezesc buzele pregatit sa ii spun un intreg roman despre trecutul lui Derek.

-Nu cred ca ti-a spus asta niciodata doar ca el a fost indragostit de o fata. Era de varsta cu tine, erau in aceeasi clasa. Se iubeau enorm de mult. A fost o iubire adolescentina. Toti o traim si o uitam greu.

Ma uit la Laura observand ca i-am captat atentia.

-Parintii ei, fiind musulmani, nu au acceptat ca fiica lor sa aiba relatii, continui si privesc pentru o secunda in oglinzile retrovizorii asteptand la semafor. Cu toate astea, ei tot au fost impreuna. Relatia a durat doar cateva luni-

-De ce? ma intrerupe Laura.

-Pentru ca... fac o pauza alegandu-mi cuvintele. Pentru ca ea a facut un accident de masina. A fost catrastofal pentru Derek, pentru ea a murit atunci iar ei fix in ziua aceea se certasera. Niciodata nu il mai vazusem pe Derek asa... trist. Nu venise la scoala cateva saptamani si era sa ramana si corigent la cateva materii. Nu a mai avut vreo relatie stabila pana a plecat in California. Numai aventuri de-o noapte. Iar in California... ei bine nu stiu ce s-a intamplat. Acolo a plecat ca as predea si din cate stiam isi revenise. Probabil se comporta asa pentru ca s-a indragostit de tine si apoi a facut o greseala. Te-a ranit iar tu acum il ignori. Ti-ai peirdut.... sentimentele pentru el. Cred?

Ma uit la ea cu coada ochiului si o vada aproband usor din cap, privind in gol in fata.

Un bazait ma face sa tresar si realizez ca este telefonul si buzunarul blugilor mei. Deschid mesajul si observ ca este de la Derek.

Ce naiba sa mai vrea acum?

De la Derek: Ai de gand sa imi deschizi usa de la intrare? mStau de jumatate de ora si sun. Nu e nimeni acasa la ora asta?! E trecut de 22.

Catre Derek: Am fost cu Laura la Clubul lui Preston. Ce cauti la mine acasa?!!

De la Derek: Nu e treaba ta.

Catre Derek: Aha, dar a Laurei este?

De la Derek: :)

Baga-mi-as...

Arunc telefonul la picioarele mele si trag nervos de volan.

Nu il las pe nenorocitul ala sa se mai atinga sau sa o vada pe Laura, indiferent de trecutul lui.

-C-Chris! Ce faci? ma intreaba Laura perplexa tinandu-se tare de manerul usii.

Iau o curba larga intorcand masina si o iau drept inainte pe strada. Ma uit la ea si inghit in sec.

-Nu ai zis tu ca vrei sa vizitezi Manhatan?o intreb si zambesc crispat, controlandu-mi nervii.

-D-d-dar acum?? La ora asta? Ce te-a apucat? Maine-

-E vineri, o intrerup. O zi cred ca poti lipsi de la liceu, iar Brooklyn nu e asa departe de Manhatan. Facem doar o ora, ii zic incercand sa par calm.

Numai sa nu mai dea ochii cu el...ma gandesc si simt in piept o durere. Gelozie.... Pufnesc in sinea mea.

CAPITOLUL 47

Ma uit la Laura si observ ca a adormit imediat. Suntem la jumatatea drumului spre Manhatan. Sora mea e acolo asa ca nu imi fac griji cu "unde vom sta". Nu puteam sa o las pe Laura sa dea ochii cu Derek. Care e treaba lui cu ea acum? Parca a zis sa "ne ducem naibii amandoi". Era beat? Nu, nu are cum sa fii fost beat... la scoala. Desi pentru el nu ar fii exclus.

Catre Beth: Vin sa te vizitez.

Ii scriu un mesaj surorii mele. Nu stiu cum o sa reactioneze pentru faptul ca ii spun asa deodata, dar va fii amuzant.

De la Beth: Ce?!! Lol ai baut?

Catre Beth: Chiar deloc :) Vin cu o prietena. Iti explic cum sta treaba cand ajung.

De la Beth: Stai, stai... eu nici nu am apucat sa fac curat in casa. E dezastru!

Catre Beth: Chiar nu conteaza asta. Am nevoie de un loc in care sa stau pe weekend.

Si nu a mai raspuns. Probabil s-a pus sa aranjeze, chicotesc in sine. Ma uit din nou la Laura si o iau la dreapta, intrand in benzinarie. Ma pun sa alimentez si imi aprind o tigara.

Oare Laura mai are incredere in mine, in vreun barbat, dupa despartirea sfasietoare de Derek?

Nu apuc sa trag doua fumuri din tigara, cand dintr-o data o voce cunoscuta sa aude in spatele meu. E Laura. Cu o fata somnoroasa iese din masina si murmura un "Hei".

-Buna. Te-ai trezit in sfarsit.

-Da... nu credeam ca o sa mai pot adormi in seara asta, imi spune cascand.

Duc tigara la gura si o pufai.

-Pana la urma nu mi-ai spus... de ce am plecat? si se incrunta cand suflu fumul.

-Nu tu vroiai sa vezi Manhatan-ul? Si schitez un ranjet, ascunzandu-mi ingrijorarea.

Ridica o spranceana suspicioasa si isi incruciseaza bratele la piept.

-Chris... nu m-am nascut ieri.

Imi musc buza pe interior gandind ca am suparat-o.

-Ok...adevarul este ca Derek mi-a spus ca te asteapta acasa la mine.

-Deci de la el era mesajul ala... murmura mai mult pentru sine.

Imi relaxez umerii si sting tigara.

-Da... sper ca nu te-

-Nu, ma intrerupe. E bine. Multumesc! Nu aveam si inca nu am starea sa ma intalnesc cu el. Aveam...

Se uita in jur si expira lung.

-...chiar aveam nevoie de o pauza, continua si zambeste timid.

-Cu placere, spun si imi intorc capul spre pompa, simtind un sentiment de fericire ce mi se raspandeste in tot corpul, stiind ca am multumit-o. Ma duc sa platesc.

~

De la Beth: Chris, din pacate eu trebuie sa plec in seara asta, s-a ivit ceva important in programul meu, imi cer scuze! Se pare ca fiul unui prietem are nevoie de "bonă" dar ma intorc la micul dejun! :D Daca ai nevoie de ceva, ma poti suna la orice ora, distractie placuta cu prietena ta ;) ! Cheia de la casa stii unde e.

Inghit in sec cand vad mesajul de la sora mea. Imi bag telefonul in buzunar si ma uit in gol la o cutie de cafea cu lapte.

Fir-ar sa fie! Ultima oara cand am fost singur cu Laura asa am ajuns pe bancheta din spate a porche-ului meu. Eram beat, ce-i drept... dar atractia pentru ea nu a disparut. Si pentru ca asta nu e de ajuns, sentimentele incearca sa iasa la suprafata.

-Cumperi aia? aud o voce barbateasca in spatele meu.

Ma intorc si observ un adolescent. Ma uit putin confuz la el apoi la cutia de cafea cu lapte pe care o tineam in mana.

-Da.

-Haide omule... e ultima. Nu poti sa iei altceva?

Ma incrunt la el si apoi ma uit la raftul din spatele meu.

Laura mentionase odata intr-o conversatie ca ii place asta.(ca sa intelegeti ma refer la ceva gen cutiile acelea de Milka cu lapte, alea mici)

-Nu, ii raspund sec si dau sa il ocolesc dar ma prinde brat impiedincandu-ma sa inaintez.

-Prietena mea numai asa ceva bea. O sa faca urat daca nu ii aduc una.

Are o privire disperata.

-Si a mea la fel, zambesc si ii fac cu ochiul apoi ma indrept catre casa.

La casa stau la rand. Oftez si ma uit la pachetele de tigari din spatele casieriței.

Ar trebui sa fumez mai rar... ma gandesc cu gandul ca Laura s-ar fii uitat urat la mine daca mi-as fii cumparat inca un pachet.

Privirea imi coboara si mi se blocheaza pe un pachet de prezervative. Inghit in sec.

Nu se va intampla nimic in seara asta...suntem doar prieteni .

Ajunge randul meu sa platesc. Pun pe masa cutia cu cafea si lapte, o revista si murmur "Pompa 3" fara sa imi iau ochii de la pachetul de prezervative.

De ce as cumpara asa ceva? Nu am motiv.

Imi umezesc buzele cu limba. La naiba! Ma intind dupa pachetul la care ma holbam si il dau casieritei sa mi-l scaneze. Dupa ce platesc mi-l bag in buzunarul interior al jachetei.

Ma jur ca nu am sa le folosesc... Just in case.

Pufnesc in sinea mea in timp ce intru in masina unde o gasesc pe Laura jucandu-se ceva pe telefonul ei. Nu se deranjeaza sa isi ridice privirea ci doar se uita scurt la mine cu coada ochiului si se intoarce la ce facea. -Ti-am luat asa ceva. Ma gandeam ca ti-ar placea, spun zambind usor si aplecandu-mi capul putand sa ii prind privirea.

-Scuze Chris doar ca eu nu beau caf-

Dar s-a oprit cand a vazut ce fel de cafea i-am luat.

-De unde stiai ca imi place? imi spune si isi incruciseaza ochii cu ei mei observand o scanteie in ei.

Distanta dintre nasul nostru este doar de cativa centimetri. As putea foarte usor sa o sarut. Un nod in gat mi se formeaza si il inghit dar degeaba pentru ca altul ii ia locul.

-Ai... ai vorbit odata d-despre asta, ii raspund respirand greu.

Zambeste larg si ia cutia din mana mea privind-o.

-Multumesc, Chris, spune si roseste. Nu ma asteptam sa fii atent la toate porcariile pe care le spun... isi musca buza si deschide incet cutia.

-Oh dar nu sunt porcarii, Laura, ii spun pe un ton jos si ma apropii foarte incet de ea. Pentru tine probabil sunt lucruri importante, atunci aceste lucruri sunt inportante si pentru mine. Spre exemplu... scotocesc in buzunarul jachetei si scot pachetul de tigari. Ma las de fumat.

Sprancenele i se ridica in mirare.

-Chris... nu e nevoie sa faci asta doar pentru ca am spus ca nu imi plac tigarile. E ok, imi zice intimidata.

-Dar vreau... soptesc si ma apropii mai mult de ea.

Cand buzele noastre sunt pe cale sa se contopeasca un claxon ne trezeste pe amandoi din visare si tresarim. Inima sta sa imi iasa din piept si astept sa ma linistesc de la soc. Ma retrag putin jenat si pornesc motorul apoi o iau de pe loc.

***

Oftez cand observ ca sora-mea are doar doua dormitoare.

-Asta e camera ta, spun si o indrum catre dormitorul surorii mele. Eu sunt in camera de alaturi, in camera de oaspeti. Baia e aici, si ii indic catre usa din dreapta mea. E doar una singura cu dus in casa asta asa ca du-te tu prima.

Aproba din cap zambind si o las in pace.

Ma duc si eu in camera de oaspeti si imi dau jos jacheta, ivindu-se coltul albastru al pachetului de prezervative. Tresar si ma uit repede la usa asigurandu-ma ca e inchisa.

Ce aveam de gand sa fac cu el oricum?

Imi suflec manecile camasii si imi deschid trei nasturi, apoi ies din camera si cobor scarile indreptandu-ma catre bucatarie.

-Bine ca are mancare, murmur pentru sine si scot niste oale din frigider.

-Ce ai zis? aud vocea Laurei in spatele meu.

-Ti-e foame? o intreb privind-o cu coada ochiului.

-Da! Mor de foame! exclama ea si chicotesc.

O examinez si e imbracata doar cu un pulover lung ce si vine pana putin mai jos de fund. Imi musc buza pe interior si ma abtin sa nu ma holbez. Ii zambesc si o poftesc sa descopere bunatatile Bethei. Gateste foarte bine. E cu 5 ani mai mare ca mine si a avut grija de mine tot timpul. Chiar si acum ma mai suna din cand in cand sa ii dau raportul despre viata mea si ea la fel.

-Probabil o sa imi vizitez si parintii daca tot suntem aici, spun in timp ce deschid ceva impachetat in staniol.

Laura se opreste din ce face si se uita la mine cu ochii mari.

-O sa iti cunosc parintii?

Aprob din cap in timp ce scotocesc prin sertare dupa tacâmuri si farfurii.

Gura i se intredeschide si ma atinteste cu privirea, dar nu pare speriata sau panicata. Se relaxeaza si un zambet de incantare ii lumineaza fata. Cum poate sa fie atat de frumoasa fara nici macar putin machiaj pe fata?

-Asta cred ca o sa fie interesant, si mi se alatura cautarii.

~

-Noapte buna Laura, ii spun si o sarut pe frunte.

-Noapte buna, imi raspunde rosind si un zambet dulce ii apare pe buze pe care incearca din greu sa il ascunda.

O urmaresc pana intra in camera apoi intru si eu in a mea. Ma arunc in pat obosit si ma uit la ceas.

Ora trei si jumatate.

Am stat de vorba 3 ore. Nici nu am realizat cand a trecut timpul... Am aflat ca ii plac foarte mult animalele, in mod special cainii. Chiar ma gandeam sa imi iau unul.

Ma intorc pe o parte si inchid ochii, asteptand sa ma ia somnul.

Laura... acum stiu de ce s-a indragostit Derek de ea, dar nu inteleg cum si-a permis sa o piarda.

CAPITOLUL 48

LAURA

Ma trezesc si ma uit buimaca in jur. Imi ia cateva minute sa realizez unde sunt si ma asez pe marginea patului. Expir lung si imi frec ochii deranjata de lumina soarelui ce isi face loc printre jaluzele.

Manhatten.... de abia astept sa vizitez acest oras minunat.

Ma indrept ametita catre baie dar ma impiedic de tocul usii si cad in genunchi pe gresie. Spun niste injuraturi si ma ghemuiesc gemand de durere.

-Laura? Esti bine? se aude vocea lui Chris dupa un minut.

Atat de mare e ecoul in casa asta?

Mormai ceva dar nu cred ca m-a auzit. Ma ridic incet sprijinindu-ma de chiuveta.

-Laura? il aud din nou si bate in usa camerei mele.

Bine ca am incuiat-o pentru orice eventualitate.

-Ugh... da, sunt ok. M-am impiedicat, atata tot, ii spun indeajuns de tare incat sa fiu sigura ca ma aude si icnesc din nou cand imi intind picioarele.

Mai impiedicata de atat nici ca puteam sa fiu. Ma uit la genunchii mei si oftez cand ii vad inrositi. Asta o sa lase vanataie.

Imi prind parul intr-un coc si imi fac un dus rapid. Ma imbrac cu hainele ce le-am purtat ieri si cobor in bucatarie, unde aud cateva voci.

A sosit sora lui Christopher deja?! Cat e ora oricum?

Strabat camera din priviri cautand un ceas si observ unul chiar pe peretele din dreapta mea.

13:45. Oh doamne cat am dormit!!

Deschid usa bucatariei cu emotii ce-mi strabat corpul. Il observ pe Christopher stand sprijinit de bufet si muscand dintr-un mar verde, o femeie bruneta imbrancidu-l prieteneste si razand alaturi de el. La masa un barbat roscat sta privindu-i pe cei doi cu un zambet pe buze si un baietel blond in brate.

-Bună dimineața! zic încercând să le captez atenția, rusinoasa.

Pentru cateva momente se opresc toti si se holbeaza la mine. Pana si Christopher, ceea ce ma face sa ma rusinez si mai tare. Incep sa ma imbujorez si pasesc in incapere, inchizand usa in urma mea.

-Bunăăă!! spune femeia, presupun sora lui Chris, si vine spre mine cu un zambet pana la urechi.

-'Neața Laura! spune si Chris zambind.

Femeia ma ia in brate apoi se uita la mine.

-Eu sunt Beth, sora mai mare a lui Chris.

Sora mai mare? Inseamna ca are si una mai mica?

-Laura. Incantata,ii zambesc timid inapoi si ma dau doi pasi in spate.

-El este Jason, soțul meu.

Soțul ei? Cati ani are Beth de are si sot? Ma gandeam ca e mai mica decat Chris.

-Iar cel mic este Jayce. Este fiul prietenei mele, dar cum ea are de lucru ieri si astazi nu a putut sta cu el.

Cel mic coboara din bratele lui Jason si vine spre mine. Imi cuprinde picioarele cu bratele sale mici si rade.

-Woah... exclam cand il vad pe micut aproape dezechilibrandu-ma.

E asa adorabil!

-Dragul de el! Se pare ca s-a atasat de tine he he! spune Beth amuzata si ma pofteste sa iau loc la masa dupa ce Jayce imi da drumul.

Ma asez la masa si imi scot telefonul din buzunar. Incerc sa il deschid dar...

Fir-ar!! E descarcat!

-Ti-e foame, Laura? spune Chris asezandu-se langa mine.

Inghit in sec cand il observ ce aproape e de mine si aprob din cap, nereusind sa scot vreun sunet. Imi zambeste si se ridica, vorbind ceva cu Beth apoi se indreapta catre frigider si scoate niste farfurii si caserole.

Beth se pune pe scaunul din fata mea si isi sprijina capul pe palme.

-Si? Esti la liceu inca?

-D-da, ultimul an.

-Si ai de gand sa faci facultate?

-Uh... Nu m-am gandit la viitor meu pana acum am fost atat de ocupata cu... viata mea amoroasa incat am si uitat de viitor. Probabil ca da, ii raspund incercand sa par convingatoare.

-Si cati ani ai?

-Am facut 18 acum cateva saptamani. Dumneavoastra? si incerc sa zambesc. -Oh te rog! Nu imi vorbi cu 'dumneavoastra'.... asa de batrana par? si imi face cu ochiul. Treizeci si unu de ani, apoi imi zambeste.

Ce energie vesela emana! Acum observ ca asta e chestie de familie, avand in vedere ca si Chris are acelasi comportament.

-Cum v-ati cunoscut? face o pauza sa isi umezeasca buzele cu limba. Tu si
Chris? A refuzat sa imi dea prea multe informatii spunand ceva de genul ca 'numaj daca ii dai tu voie' , imi spune apoi se apleaca spre mine peste masa si imi sopteste: Sunteti impreuna?

Fac ochii mari si intredeschid gura simtind cum mi se formeaza un nod in gat.

-N-noi n-nu s-s-suntem.... doar ne-am intalnit acum ceva timp... si... uhh....

Beth incepe sa rada si se intoarce la locul ei.

-Glumeam pustoaico, nu te panica asa, si imi face din nou cu ochiul.

Zambesc si oftez usurata, apoi inghit nodul din gat. Imi intalnesc privirea cu a lui Chris si simt cum obrajii ma ard mai tare.

-Vrei friptura de piept de pui sau pulpe? imi zice acesta si isi coboara capul.

-Ce? Friptura? La ora asta?

-E... e ora 14 si ma gandeam ca... eh numai mai conteaza.

Imapcheteaza tot ce intinsese pe bufet si le baga inapoi in frigider. Scoate o tigaie si si intoarce cu ranjind catre mine.

-Vrei clatite? Si rade.

Chicotesc si aprob.

~

Beth si sotul ei ni l-au lasat pe Jayce in posesie. Cum a ajuns in bratele mele a insistat sa isi petreaca ziua cu mine. E un dulce. Are doar 4 ani si deja stie sa vorbeasca destul de coerent. Singura lui 'problema' daca pot sa ii zic asa este ca e sâsâit. Este foarte energic. Toata lumea de aici este foarte energica.

Mi-am propus, ca daca tot suntem aici sa si vizitam orasul iar Chris va fii ghidul meu. Ma bucur ca imi este alaturi... spre deosebire de Derek... Chiar ma intreb daca i-am facut ceva... daca l-am ranit. Nu stiu... poate nu am fost destul de buna pentru el...

Oftez si ma asez pe marginea canapelei.

Urasc faptul ca inca ma mai gandesc la el... ca inca mai simt ceva pentru el, chiar si dupa comportamentul de ticalos ce l-a avut in ultimul timp. Sper sa isi revina... Vreau sa isi revina!

-Lauraaaa! ii aud vocea subtire a lui Jayce chiar alaturi mine. Uitee uite!! si imi arata o foaie de hartie cu ceva desenat pe ea.

Zambesc senin si ma aplec asupra lui.

-Cine e aici? il intreb si il observ si pe Chris alaturi de el.

-Tu sssi Chrisss, mami ssi tati.

E sâsâit. E asa adorabil.

-Vai Jayce este foarte draguuut!!

Imi da desenul si ma ia in brate. Il strang la randul eu simtind cum ma incarca cu energie pozitiva iar dintr-o data ma simt atat de fericita ca simt ca explodez. Dupa ce ne indepartam salt de pe canapea si il trag pe Christopher deoparte, simtind ca acum 'fac parte' din familie.

-Chris hai sa mergem!

-C-ce? Unde sa mergem?(A/N: în pat să mergem unde naibii?)

Oftez si ma uit la el copilaresc. E prea incordat. Ii dau un branci peste umar cu umarul meu, amintindu-mi de Beth, azi dimineata(sa ma rog... la pranz).

-Relaxeaza, Chris. Voiam sa iti zic sa mergem sa ne plimbam. Cu Jayce.

Isi musca buza si ma priveste neutru, dupa cateva secunde aparandu-i zambetul familiar.

-Bine.

* * *

-Woah a fost o zi minunata! exclam fericita. In sfarsit am avut ocazia sa vad Empire State Building, Apollo Theater si American Museum of Natural History in realitate. Arata mult mai uimitor decat in poza!

Spun si ma arunc in patul meu. Chris se opreste in tocul usii si se uita la mine chicotind.

-Ma bucur ca ti-a placut. Mai sunt cateva locuri pe care vreau sa ti le arat inainte sa plecam.

-Chiar, cand ne intoarcem? il intreb si ma ridic in fund pe marginea patului si ma sprijin de maini.

-Maine seara.

Isi incruciseaza mainile la piept si priveste in jos ganditor.

Pe Jayce l-am dus acasa. Se pare ca prietena lui Beth, Gillian, si-a terminat treaba si acum isi poate petrece timpul cu fiul ei. Acum casa este iar a noastra in seara asta pentru ca Beth si Jason au fost invitati la o nunta undeva inafara Manhatten-unul si se pare ca aveau si cazare la hotel.

Din nou doar eu si Christopher.

-De ce stai la usa? il intreb.

-Nu-nu credeam ca vrei sa intru.

-Ce? De ce nu as vrea asta? si incep sa rad observand ca l-am facut sa roseasca.

Wow. Iar eu nu credeam ca poate 'sa roseasca'.

Se aseaza alaturi de mine pe pat si ma priveste fara sa spune nimic. Doar se holbeaza.

-La ce te gandesti? il intreb ezitand putin.

Zambeste slab si isi atinteste privirea in ochii mei, simtind fiori calzi ce-mi strabat sira spinarii.

-Ma gandesc la ce ma gandesc de ceva timp incoace... cum a putut Derek sa te piarda... adica, te-a pierdut? Daca ti-ar propune sa va impacati ai face-o?

Fac ochii mari uimita de intrebarea lui. De ce il macina problemele mele?

-Daca ti-ar spune ca s-a schimbat, l-ai crede? continua observand ca nu raspund.

-Chris eu... imi e imposibil sa raspund. Nu pot sa zic ca il mai iubesc. M-a ranit enorm de mult de-a lungul anilor. Chiar daca la un moment dat durerea a disparut, a fost temporar se pare pentru ca acum a plecat. Cred ca... daca ar veni inapoi m-ar face sa nu mai am acea durere in piept. Simt ca si cum inima mea ar fii sparta, precum o oglinda, iar el e acel cineva care o poate lipi la loc pana o sparge din nou, termin cu un oftat lung. Imi

e frica sa ma impac din nou cu el sincer, dar cred ca el poate sa fie leacul meu, adaug dupa o scurta pauza.

Christopher nu zice nimic. Isi muta privirea de la ochii mei la buze si inapoi, apoi deschide gura si nu zice nimic. Acum e randul meu sa ma holbez la buzele lui. Imi musc obrazul pe interior si simt un gust metalic, de sange.

Ar putea fii posibil ca Derek sa nu fie singura solutie? Ar putea fii posibil ca... nu, nu. Ne-am sarutat odata... de fapt de mai multe ori dar a fost o greseala.

-Ma pun sa ma culc, ii spun si ma ridic de pe pat.

Ma indrept catre baie dar mana lui o prinde pe a mea.

-Stai... vrei ceva de schimb?

-Pai.... nu stiu. Daca se poate numai

Iese din incapere si dupa 5 minute de asteptat se intoarce cu un tricou atat de mare incat ar putea fii o rochie.

-Al cui e? il intreb si inspectez tricoul simplu rosu.

-E al meu. Aveam geanta de sala in portbagaj dar nu iti face griji, e proaspat spalat.

Ii zambesc si ii multumesc apoi ma indrept catre baie.

~

-Laura... pot sa dorm in seara asta cu tine? intrebarea lui ma socheaza.

Atat de direct.

-D-de c-c-cee?ma balbai incepand sa rosesc mintea mea ducandu-ma cu gandul la altceva.

-Doar sa dormim, subliniaza. In camera mea am auzit ieri seara niste scomoneli in perete si am impresia ca... ca sunt.... ş-şoareci...

Il privesc amuzata incercand sa imi dsu seama daca e serios sau nu, desi fata lui speriata imi spune ca pare serios.

O sa regret asta!

-Ok...

Dupa ce ne asezam in pat si stingem veiozele ma pun la marginea patului, simtind cum parmul lui imi invaluie narile iar inima incepe sa o ia razna la gandul ca dorm in acelasi pat cu Chris.

Se fataie timp de 10 minute, mormaind din cand in cand niste injuraturi. Dintr-o data imi simt talia incornjurata de bratele lui.

-Chris... mormai dar nu pot sa spun di altceva.

Isi ingroapa capul in parul meu si ma lipeste cu spatele de pieptul lui. Daca inainte inima mi-o lua razna, acum mi-a ajuns in gat si nici nu sunt in stare sa o inchit la loc. Sentimentul e unul placut, simtind cum pieptul sau cald imi atinge spatele, cum respiratia se loveste pe pielea mea de gaina si de asemenea ii simt si inima sa accelerand anormal.

-E perfect acum, imi spune si ma saruta pe umar lent. Asta e pozitia perfecta.

CAPITOLUL 49

CHRISTOPHER

Ok faza cu soarecii nu a fost o minciuna. Chiar imi e frica de soareci iar Laura a facut bâză de chestia asta toata ziua, desi a meritat pentru ca am avut ocazia sa dorm alaturi de Laura... cine ar fii crezut ca as putea sa imi simt din nou inima tresaltand in halul ala...

-Unde mergem acum? ma intreaba Laura muscand cu pofta din sandwich-ul din mana ei.

-La parintii mei, spun si ma incrunt cand observ ca masina incepe sa incetineasca iar motorul se opreste brusc.

Incerc sa il repornesc dar nimic. Dupa cateva secunde simt miros de fum venind din fata.

-Ah fir-ar! imi musc buza abtinandu-ma sa nu injur. Crezi ca poti te rog sa imi aduci geanta rosie din portbagaj? ii zic Laurei in timp ce ies iritat din masina neasteptandu-i raspunsul.

Iese si ea din masina si dupa cateva secunde ii aud vocea.

-Umm Chris, ce e cu asta?

-Asta ce...? o intreb cu o incruntatura mai adanca intre sprancene in timp ce deschid capota tinandu-mi respiratia.

Ce naiba e cu fumul asta?

-Bara de la masina, continua iar eu ma dau doi pasi in spate putand sa observ problema.

E din cauza ca s-a supraincalzit motorul?

-Ce bară- dar ma opresc brusc realizand despre ce vorbeste.

Ma duc la ea si imi vine sa imi dau o palma peste fata ca nu m-am descotorosit de aia.

-Am... am facut un accident acum ceva timp si am uitat sa o arunc.

-Ceee!? Ai facut accident? Cand? Cu cine?

Imi feresc privirea de a ei si ma uit imprejur la campul ce ne inconjoara usor jenat.

-Nu... nu e mare chestie Laura, pe bune. A fost un mic incident si-

-Chris... ma intrerupe si automat imi cobor capul simtind un nod in stomac cand ochii ni se intalnesc. Cand s-a intamplat?

-Cand...? Off... Cand noi doi ne-am, uh, stii tu, in seara aia... se uita confuza la mine si expir lung. Cand noi doi ne-am sarutat in seara aia, spun si o vad inrosindu-se. Veneam de la club, unde am lucrat impreuna cu Preston, si asteptam la semafor.

-Asa... continua Christopher, imi spune ca fac o pauza prea lunga si inghit in sec.

-Ei bine... cineva a venit din spatele meu si mi-a buşit spatele masinii.

-Chris... cine???

-Derek, raspund si ma feresc de privirea ei.

-Derek!? Cu Derek ai facut accident??

-D-da.

-De ce nu mi-ai spus pana acum? Isi incruciseaza mainile la piept.

-Nu am avut nici ocazia si nici un motiv sa iti spun. Nu mi se pare asa important iar daca iti spuneam te suparai si mai tare pe el. Chiar nu conteaza asta. Sunt intreg. Masina e intreaga, acum hai sa mergem sa reparam motorul si sa plecam odata ca deja mi-a inghetat fata.

Se incrunta si deschide gura sa spuna ceva dar sfarseste cu un oftat si o aprobare din cap.

~

-Esti ok Laura? o intreb observand ca e cam ganditoate.

-Da, raspunde scurt.

-La ce te gandesti? o privesc scurt si imi mut din nou privirea la drum.

Parintii mei stau undeva la vreo doua ore de Manhatten. Au sediul birourilor acolo. Detin cateva hoteluri si sora mea mai mica vrea sa fie cea care le continua afacerea. Eu si Beth nu ne-am bagat pentru ca niciunul dintre noi nu a vrut sa aiba de-aface cu asa ceva. Asta e sursa principala de unde am atatia bani. Parintii mei insista sa imi trimita lunar o suma... destul de mare de bani si ce as putea sa zic... Nu?

-Nu ma gandesc la ceva important... doar ca inca sunt putin socata de faza cu accidentul. Era beat?

-Mda... Alfel nu se intampla accidentul, asa-i?

Bag mana in punga cu chipsuri si iau cat pot apoi îndes chipsurile in gura facand mizerie. Laura se uita amuzata la mine. E singurul prin care ma pot lasa de tigari: sa imi gasesc alt obicei.

-Si ce s-a intamplat? A iesit urat? continua dupa ce isi dreagă vocea apoi baga si ea mana in punga cu chipsuri.

Oftez cand observ ca e prea curioasa.

-Meai nemech, raspund cu gura plina.

Chicoteste si ma loveste usor in umar.

-Nu mai vorbi asa. De cate ori ti-am mai zis?

Imi dau ochii peste cap si zambesc.

-Scuze mamiiii!! ii spun pe un ton subtire si ii arunc o privire.

Incepe sa rada si porneste radio-ul.

Asa de repede a trecut peste faza cu accidentul? Ei bine, eu nu am nimic impotriva.

-Apropo, esti in regula cu intalnirea parintilor mei?

-Da, cred ca da. De ce nu as fii? imi spune pastrandu-si zambetul pe buze.

Incepe sa fredoneze piesa ce ruleaza la postul de radio iar eu o acompaniez. Virez la dreapta intrand pe o strada privata ce duce catre sediul parintilor mei.

~It's a quarter after one, I'm a little drunk and I need you now, I just need you now...

-Woooo aplauze pentru Mr. Carter!! spune Laura imediat cum se termina piesa si ma aplauza razand.

Incep sa rosesc si imi intorc capul cu un zambet larg pe buze sperand sa nu fii observat.

-Doamne Chris, ai o voce excelenta!

Obrajii incep sa ma arda. Ce e asta?

-Multumesc Laura, spun incercand sa am un ton cat mai normal.

Imi scot telefonul din buzunar si o apelez pe mama reglandu-mi bataile inimii prin respiratie.

~Alo? Bună Christieee!!

Nu Christie. Te rog. Nu spune asta de fata cu Laura.

-Bună mamă. Am ajuns, spun si iau o mana de pe volan trecandu-mi-o prin par de cateva ori.

-Oh oh! deja? Acum cobor!

Astept sa se ridice barierele si intru in parcare. Opresc motorul si inainte sa cobor din masina ma opresc cateva clipe sa o privesc pe Laura. Chiar ma bucur ca am adus-o, ca a venit cu mine. Nu mi-am mai vazut parintii de mult timp si cu ajutorul ei s-ar putea evit cateva discutii.

Coboram din masina si imi strecor mana dupa umarul ei lipind-o de mine,

observand ca pielea i s-a facut deja de gaina de la frig. Doar zambeste timid si lasa capul in pamant.

-Christieee!! aud vocea mamei mele.

Inchid ochii rusinat.

-Christie? sopteste Laura si incepe sa rada.

La naiba. Mersi mama.

O observ stand la intrarea din cladire cu un zambet imens pe buze si cu bratele incrucisate la piept. Grabesc pasul si Laura odata cu mine pana ajungem in dreptul ei.

Mama sare la gatul meu si ma strange sufocant intr-o imbratisare. Laura se da doi pasi mai in spate si se uita la noi cu un ranjet pe buze.

-Puiul meu! Mi-a fost asa dor de tine! A trecut asa de mult timp!

-Stiu mamă... si mie mi-a fost dor de voi, dar putem sa intram te rog inauntru? o intreb icnind si ne desprindem.

O ia inaintea noastra si o urmez alaturi de Laura.

-Tatăl tau ar trebuii sa ap- incepe sa spuna cum ajungem in interiorul cladirii dar e intrerupta.

-Christopher! aud vocea patrunzatoate a lui tata.

Iese dintr-un birou iar cu pasi mari apasati si bratele deschise vine spre mine. Ma ia si el in brate si ma strange mai ceva decat mama.

-Ma bucur ca ai reusit sa ajungi. Ma temeam ca nu o sa mai vii.

Imi da drumul si se dă doi pasi in spate. Isi trece privirea de la mine la Laura si o analizeaza din cap pana in picioare.

-Ea este iubita ta?

In acel moment ma innec cu saliva si tusesc de cateva ori.

Laura face ochii mari iar obrajii incep sa i se imbujoreze.

-Nu tată, ea este Laura, prietena mea. Suntem doar prieteni.

Incerc sa ii raspund pe un ton calm. Inauntrul meu as fii vrut sa o introduc ca pe "iubita mea". Imi feresc jenat privirea de a Laurei si deschid gura sa zic ceva dar sunt intrerupt.

-Unde e Jessie? intreaba mama holbandu-se la Laura.

-Jessie? Mamă... nu am mai vorbit cu ea de doi ani. De cate ori sa iti mai zic?

-Ce?! Pe bune? Dar era o fata asa bună si frumoasa! Cum de e posibil? spune ea cu o expresie de mirare.

Chiar are de gand sa joace piesa asta de treatru in fata Laurei??

Palmele incep sa ma manance iar temperatura corpului imi creste treptat clocotind de nervi deja. Subiectul Jessie intotdeauna m-a iritat.

-Ei bine, eu nu consider ca inselarea logodnicului tau... de 5 ori, de 5 ori m-a inselat mamă, este o fapta bună si ca mai conteaza cat de frumoasa, inteligenta sau cum naiba era! De ce aduci mereu vorba de ea cand trec pe la voi? Nu va plictisiti niciodata? imi schimb privirea de la parintii mei la Laura, care dupa privire pare socata.

Imi trec mainile prin par si imi musc buza pe interior. Nu i-am spus niciodata nimic despre relatiile din trecut. Nu mi-a placut sa vorbesc despre ele.

-Dar dragule, erati facuti unul pentru altul!

-Nu e adevarat. Voi doreati sa fim facuti unul pentru altul si numai asta vedeati. Eu ce vad acum este numai Laura si este singurul lucru care ma intereseaza acum. Daca nu aveti de gand sa o acceptati eu am plecat.

Observand ca niciunul dintre cei trei nu spune nimic o prind pe Laura de mana si o trag afara din cladire asigurandu-ma ca nu o strang prra tare dr incheietura.

Intram in masina si pornesc aerul cald. Raman cu mainile pe volan uitanduma in gol.

-E adevarat? spune dupa cateva minute ce pareau ore.

-Ce anume? spun si imi intorc fata catre ea.

Oricat as privi-o tot nu m-as plictisi.

-Că... eu sunt tot ce conteaza acum, pentru tine.

-Da, e adevarat. Laura, uite... stiu ca probabil tu inca mai ai sentimente pentru Derek si e in regula. Daca ai de gand sa te intorci la el nu am nimic impotriva doar ca eu-

Gura imi este acoperita de buzele ei moi. Tresar la atingere si impulsiv imi plasez palma pe obrazul ei. Putin confuz la inceput nu stiu mai exact ce sa fac, dar instinctiv incep sa o sarut lent, tachinator, gandindu-ma la cat de mult mi-am dorit asta. Imi da voie sa ii descopar interiorul gurii ei si nu ezit, profitand de fiecare moment. Geme infundat simtindu-i tot corpul vibrand. Zambesc pe buzele sale si ne desprindem cu greu, ramanand frunte-n frunte si privindu-ne adanc in ochii celuilalt.

-Nu ai idee cat am asteptat acest moment, ii soptesc inchizand ochii.

-Atunci hai sa il repetam.

CAPITOLUL 50

LAURA

A venit momentul când am ajuns să realizez că datorită lui Chris am reuşit să trec fără prea multă suferință peste Derek. Nu știu cum a reuşit. M-a făcut să mă îndrăgostesc doar prin... a fii el însuşi. Întotdeauna mi-a fost alături, m-a înveselit indiferent cât de tristă eram, mi-a dat printre

cele mai bune sfaturi indiferent de domeniu, a avut grijă de mine şi i-a păsat de fiecare lucru pe care îl scoteam pe gură. Nu mi-am dat seama ce simțeam pentru el decât abia astăzi, când a declarat în fața părinților săi cât de mult contez pentru el... deşi am mai auzit asta la altcineva şi a reuşit să mă dezamăgească. De unde ştiu că Christopher nu e precum Derek? Că dacă îi dau o şansă o nu să mă rănească? Nu, nu am de unde să ştiu. Şi care e faza cu Jessie?

-Laura, mă ajuți puțin aici? îmi bate Chris în geam şi tresar.

Ies din maşina şi iau două dintre pungile din brațele lui.

-De ce ai cumpărat atâtea pungi de chipsuri?

-Că să mă las de fumat trebuie să îmi formez alt obicei.

Se lasă de fumat pentru mine. Derek nu ar face asta. Cred.

-Obiceiul de a te îndopa cu chipsuri? Îl întreb chicotind şi intrăm în curte.

-Eu zic că ar merge, îmi răspunde dând din umeri şi mă urmează.

-Cred că defapt planul tău este să îmi faci poftă şi să mă faci şi pe mine să mănânc ca să mă îngraşi şi apoi să mă tai de Crăciun, nu-i aşa?

-Stai liniştită. Chiar nu mi-ar păsa dacă te-ai îngrăşa pentru că tot frumoasă ai rămâne, îmi spune pe un ton calm intrând în bucătărie.

Roşesc şi îmi unesc buzele neştiind ce să îi răspund. Lăsăm pungile pe bufet şi ies din încăpere îndreptându-mă către baie.

Când mă privesc în oglindă observ cât de roşie sunt. Îmi acopăr obrajii cu palmele şi încerc să îmi potolesc bătăile agitate ale inimii.

O doamne...! De ce mă simt aşa?

Mă spăl pe față cu apă rece holbându-mă la obrajii mei. Uneori îmi urăsc tenul alb.

Îmi dau uşor câteva palme calmându-mă şi ies din baie.

-Fac pasteee! țipă Chris din bucătărie iar eu mă îndrept către televizor şi dau drumul la muzică, volumul tare, apoi mă alătur lui.

-Mmm... de mult nu ai mai gătit.

Îl ajut să despacheteze cumpărăturile si liniştea se aşterne între noi. Simt cum mi se formează un nod în gât pe care nu îl pot înghiți. După ce terminăm, Christopher scoate nişte oale din dulap şi începe să fredoneze încet piesa ce cânta pe fundal.

E aşa de calm... sau oare cântatul e modul lui de a se calma? De a nu lăsa sentimentele să îl copleşească?

- Pune tu apă la fiert, îmi spune acesta şi îmi înmânează o oală. Eu mă pregătesc să fac sosul.

Să gătesc cu Chris. Ne comportăm de parcă am fii un cuplu, dar suntem defapt doar prieteni. Ştiu că sărutul de acum câteva ore a însemnat ceva şi că în viitor va avea să se schimbe ceva între noi. Oare pe el îl frământă asta la fel de mult cum mă frământă pe mine?

-Mă tot gândeam... tu ai să mai vorbeşti cu Derek?

Fac ochii mari uimită de întrebarea ce mi-o pune dintr-o dată.

-D-da. Chiar mâine, când ne vedem la liceu am de gând sa stau de vorbă cu el.

-Vrei să vin cu tine? Mă întreabă iar eu închid robinetul observând că am pus destulă apă pentru fierberea pastelor.

Încep să roşesc şi îmi scutur mâinile de picăturile de apă.

-Nu. Am nevoie de puțin timp cu el singură. Doar noi doi.

Îşi ţuguieşte buzele de parcă tocmai a mâncat o lămâie şi mă priveşte timp de câteva clipe fără să zică nimic.

-Bine, spune într-un final cu maxilarul încordat şi se întoarce înapoi la treaba lui.

E... e gelos? Pff ce prostii vorbesc.

~

-Nu mi-am imaginat că şi la gătit te pricepi atât de bine.

-Mulțumesc mult Laura! Chiar mă bucur că ți-a plăcut, îmi spune şi îmi ia farfuria goală din față punând-o în chiuvetă lângă celelalte vase murdare.

Mă ridic de la masă şi îmi suflec mânecile pregătindu-mă să fac curat în toată bucătăria dar el mă prinde de braț.

-Nu e nevoie sa faci asta. Am oameni pe care îi plătesc să facă asta, apoi îmi face cu ochiul.

Îmi dau ochii peste cap şi îl urmez afară din bucătărie. Închide luminile pe rând în tot parterul şi urcăm împreună scările spre etaj.

-Sper că nu te deranjează că deschid acest subiect, dar... umm... cine e Jessie?

Se opreşte pe penultima treaptă şi se holbează la mine. Îşi trece mâna prin păr apoi îşi drege glasul.

-Ea... adică noi...

Oftează lung şi îşi coboară privirea.

-Hai în cameră. Să nu stăm chiar aşa în mijlocul casei.

Aprobă din cap şi vine după mine în camera mea. Se aşează pe fotoliul de lângă mica bibliotecă şi îmi urmăreşte mişcările până mă aşez pe marginea patului.

-Părinții mei şi ai ei ne-au obligat sa ne căsătorim acum câțiva ani. Ținea de ceva chestie cu afaceri... nu ştiu. Ni s-a părut amuzant la început... eram ca doi prieteni buni. Pe parcurs eu am început să mă îndrăgostesc de ea încet încet. Mi se părea fascinant să simți din nou cum e să îți "curgă iubire" prin vene, să mă simt din nou un adolescent la prima iubire, dar sentimentele veneau numai din partea mea. Acum doi ani am aflat că mă înşela cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, sau cred că pot să îl numesc "fostul". Eram doar logodiți, deci nu era mare lucru. Ne-am despărțit şi am rupt legătura cu ea şi acel "prieten" pentru totdeauna, precum m-am certat şi cu părinții şi sora mai mică pentru că îi țineau oarecum partea lui Jessie. Am început să mă văd din ce în ce mai rar cu ei şi tot încearcă să îşi recucerească fiul prin bani.

Expresia lui a devenit una melancolică. Nici nu mă mai priveşte în ochi. Aşa de tare îl deranja subjectul? Iar eu l-am cam tras de limbă să îmi spună.

-Îmi pare rău Chrsitopher... nu mă gândeam-

-E în regulă. Dacă nu voiam să îți spun nu îți spuneam.

Aprob din cap neştiind ce să îi mai spun. El se ridică de pe fotoliu şi vine spre mine. Se apleacă asupra mea şi priveşte în jos, spre buzele mele dar mă sărută pe frunte. Simt câțiva fiori stimulându-mi inima agitată şi îmi cotrolez tentația de a nu sări eu la buzele lui.

-Noapte bună, îmi şopteşte după ce se îndepărtează de mine şi închide încet uşa când iese din încăpere fără să mai aştepte să îi spun şi eu.

~

-Am reuşit să iau 70 de puncte în acel test Laura numai datorită ție! îmi spune Jeniffer entuziasmată.

-Wow! Felicitări! Îi răspund, fiind fericită pentru ea.

-Nu ai de gând să mănânci aia? Mă întreabă Kayle dându-mi un cot. Nu te-ai atins de mâncare deloc.

-Nu îmi e foame. Vrei tu?

Dă negativ din cap şi atunci se întinde Brian peste masă cu un rânjet pe buze şi îmi ia tava din față.

-Prea bine... o mânânc eu.

Kayle şi Jeniffer încep să râdă dar eu sunt prea ocupată prin inspectarea sălii de mese, căutându-l pe Derek cu privirea. Nu stiu de ce mă simt aşa agitată.

Încep să fredonez foarte încet urmându-i comportamentul lui Christopher şi observ că treptat încep să mă liniştesc. Aşa deci...

-Cauți pe cineva? se aude o voce în spatele meu şi încep să simt fiori pe şira spinării ştiind a cui e vocea familiară

Mă ridic de pe scaun şi îmi anunț prietenii că mă întorc imediat.

-Da. Vreau să vorbim, îi spun lui Derek odată ce ajung alături de el. Haide în sala de muzică. Din câte ştiu nu e nimeni înăuntru.

O iau înainte iar el mă urmează în liniște. Ajungem în dreptul uşi şi mă asigur că nimeni nu e cu ochii pe noi. Intrăm şi mă aşez pe prima bancă. Derek rămâne în fața mea în picioare.

-Despre ce voiai sa vorbim?

De ce te comporți atât de nepăsător?

-Noi... noi nu am discutat niciodată despre motivul... adică de ce... te-ai... de ce m-ai înşelat.

Îşi încrucişează brațele la piept şi îşi mută privirea pe peisajul ce se observă prin geamul deschis alături de noi.

-E... e o problemă pe care o tot am din cauza unui incident din liceu. Nu vrea să-

-Ştiu despre el, îl întrerup şi îi captez privirea. Da, mi-a povestit Christopher.

-Ah la naiba cu el... şopteşte pentru sine şi se încruntă.

-Era ceva normal să îmi spună despre trecutul tău. Nu crezi?

-Nu şi lucrul ăla! Atâta timp am încercat să uit de acel lucru, să uit de ea şi... agh... e imposibil.

-Dar tot nu îmi pot explica de ce ai fost cu mine ca apoi să mă răneşti. Ai de gând să îți faci toate prietenele să sufere? Şi de ce tocmai Mavel!?

-Nu. Nu ai să înțelegi...

-Atunci fă-mă să înțeleg, îi spun şi mă apropii de el.

Înghite în sec şi îşi lasă privirea în jos.

-Am aflat că e sora mai mică a ei, a tipei cu care am fost acum câțiva ani.

Pentru un motiv necunoscut mă simt de parcă cineva mi-a înjunghiat inima. -Laura eu... nu pot. Încă mă simt îndragostit de ea.. de o persoană care nu mai e printre noi, ştiu, dar Mavel e singura care mă poate ajuta să trec peste. Nu e chiar tipa rea, curvă, proastă sau cum mai sunt pe aici zvonurile despre ea. Mulți vorbesc despre ea şi nici măcar nu o cunosc cât o cunosc eu.

-A da? Şi cât timp ai stat cu ea ca să o cunoşti cu adevărat?? Crezi că e sincera cu tine? Gata te-ai futut cu ea odată şi ştii totul despre ea. Hă!?

Îşi muşcă buza iritat şi se încordează. Dar nu răspunde. Simt câteva lacrimi adunându-se în spatele ochilor. De ce mă simt aşa dezamăgită? Se presupunea să nu mai am sentimente pentru el.

-Trebuia să mă aştept că nu ai să zici nimic... cum faci de fel. Te rog, pleacă. M-am lămurit, îi spun pe un ton tremurat şi îmi încleştez pumnii încercând să mă abțin din a spune lucruri pe care le-aş regreta.

-Laura... nu vreau să crezi că nu te-am iubit. Te-am iubit din tot sufletul, ai însemnat totul pentru mine cândva... doar că trecutul mă prinde din urmă. Îmi pare rău... e imposibil să nu ma uit în trecut.

Se apropie de mine şi mă prinde blând de umeri. Fără să realizez buzele lui sunt deja lipite de ale mele. Nu durează mult până se îndepărtează de mine şi mă priveşte în ochi.

-Ăsta a fost un sărut de "la revedere".

Şi pleacă.

Inima mi se prăbuşeşte din nou. Nu! De ce plâng? Nu se presupune să plâng după el! Am stabilit deja asta!

Dar degeaba. Nu pot oprii lacrimile aşa că mă las bătută şi mă ghemuiesc la piciorul băncii în hohote de plâns. E ultima oară când am să mai plâng după el.

-Laura... îi aud vocea lui Chris şi îmi ridic capul.

-Ce cauți aici? spun printre suspine.

-Ce caut eu aici? Ce cauți tu aici! Aici e clasa mea nu e normal sa fac ceva aici?

Încerc să mă ridic dar pieptul mă doare prea tare şi mă prăbuşesc la loc.

Chris trânteşte uşa în urma lui şi vine spre mine cu paşi mari. Se pune deasupra mea şi mă ia în brațe.

M-am înşelat. Încă îl mai iubesc pe Derek.

CAPITOLUL 51

Nu credeam că încă îl mai iubesc pe Derek. Credeam că l-am uitat, dar faptul că am vorbit cu el din nou... de data asta într-un mod civilizat, mi-a trezit amintirile. M-a făcut să uit pe moment de toată lumea exterioară cum se întâmpla deobicei când eram împreună cu el. Am crezut că eu o să fiu cea care va termina relația, dar... lucrurile nu au mers "ca la carte".

- Laura, trebuie să ne ridicăm, îmi spune Chris, dar nici măcar el nu se clinteşte.

Chris... Derek nu mai e, dar eu îl am pe Chris. Nu? El e salvarea mea. Derek o are pe Mavel, eu îl am pe Chris...

Îmi ridic capul încercând să îl privesc printre rândurile de lacrimi din ochi.

- E ok, dă-mi drumul, îi spun şi îmi forțez buzele să formeze un zâmbet şi suspin silențios.

Nu ştiu de ce o fac, dar urăsc ca lumea să mă vadă plângând. El se încruntă confuz dar nu mă lasă.

- Christopher, te rog, dă-mi drumul.

Îşi încordează maxilarul şi înghite în sec.

- Chiar vrei să fac asta?

- Da.

Slăbeşte cu greu strânsoarea şi se ridică în picioare privindu-mi fiecare mişcare.

Îmi şterg lacrimile cu mânecile hanoracului chiar dacă urmează altele. Mă sprijin cu mâinile de marginea băncii şi mă pun pe picioare trăgându-mi nasul. Rămân aşa blocată pentru câteva clipe iar Christopher vine alături de mine şi mă ia în braţe.

- Of... are legătură cu Derek, nu? L-am văzut ieşind din încăpere înainte să intru şi nu părea în toanele lui bune.

-M-hm... îi murmur în semn afirmativ.

Îmbrățișarea lui, atingerea lui mă liniştește. Dorința de a plânge dispare iar inima mi se potoleşte. Închid ochii puțin şi îmi las capul moale pe umărul lui. E incredibil cum poate să îmi schimbe starea.

- Îți mulțumesc că îți pasă de mine. Dacă nu ai fi ajuns tu probabil că încă aş fi zăcut pe podea cu obrajii înmuiați în lacrimi.

Îmi sărută creştetul capului şi mă strânge mai tare în brațe.

- Aş da orice numai să nu te mai văd supărată, să nu te mai văd plângând ci numai să zâmbeşti larg, fericită.

Iar în acel moment am zâmbit.

Ne îndepărtăm unul de altul iar el îmi şterge lacrimile din jurul ochilor. Îşi lipeşte fruntea de a mea şi se holbează în ochii mei.

- De ce nu îl uiți pe Derek... complet? îmi spune pe un ton jos, dându-mi fiori.

Inima îmi tresare la întrebarea lui.

- Pentru că... îl iubesc, Chris.

Pentru o secundă mirarea îi domină expresia dar imediat după un rânjet slab îi apare pe buze.

- Nu îl iubeşti. Doar crezi că îl iubeşti. Şi în plus, de ce l-ai mai iubi? Te-a lăsat baltă ca un nenorocit, ți-a frânt inima pentru una pe care abia a cunoscut-o. E prins în trecut, dar tu, tu mergi mai departe. Clădeşti un viitor unde trecutul nu te ajunge din urmă, ca pe Derek. Nu are rost să suferi pentru cineva care nu merită.

Deschid gura să zic ceva dar o închid la loc. Nu am nimic să îi spun înapoi pentru ca are perfectă dreptate.

- Dar tu, Chris... tu meriți?

Pare surprins de întrebarea mea. Îşi lipeşte şi nasul de al meu şi sopteşte un " Bineînțeles" apoi îşi striveşte buzele de ale mele simțind cum pielea mi se face de găină, luându-mi toată durerea din corp şi moleşindu-mă. Îşi încolăceşte limba cu a mea iar brațul îi alunecă încet pe spatele meu. Îmi explorează apoi fiecare colț al gurii în timp ce îmi lipeşte corpul de pieptul lui.

Ne-am mai sărutat, dar niciodată nu a fost atât de intens. Mintea mi se blocheaza şi pur simplu nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât la gustul lui. Total diferit de al lui Derek, dar îmi place.

După câteva minute buzele ni se dezlipesc cu greu dar fără să de depărtăm unul de altul. Îşi fixează privirea în ochii mei.

- Laura, vreau să nu mă mai vezi numai ca pe o opțiune a ta, îmi sopteşte la ureche simțindu-i vârful buzelor pe ea. Vreau să te țin în brațe şi să ştiu că eşti numai a mea. Vreau să te ştiu fericită şi că mintea ta nu mai zboară şi la altcineva. Vreau să mă ai numai pe mine în ochii tăi. Sunt egoist dar-

- Nu, Chris. Ai dreptate. Am jonglat prea mult cu tine şi Derek, spun şi îmi rezem bărbia pe umărul lui.

Îmi încolăcesc mâinule în jurul lui şi îl strâng în brațe de parcă ar fii jucăia mea preferată şi nu aş mai fii vrut să îmi mai scape vreodată.

Am decis să îl iubesc pe Christopher cu toată ființa mea iar Derek să rămână doar o amintire.(ops scuze pentru toți ăştia care țineau cu Derek :v)

CAPITOLUL 52

- Vreau să plecăm în trei ore. Sper că eşti gata până atunci, spune Christopher intrând în camera mea.

Aprob slab din cap şi mormăi un "da".

- Nu vreau să întârziem.

Mă ridic în capul oaselor somnoroasă şi mă încrunt deranjată de toată lumina orbitoare din încăpere.

- Neața şi ție, îi spun bosumflată.

- Bună dimineața, Laura. Scuze... sunt foarte agitat cu toată treaba asta.

- Care?

- Că mergem la părinții mei. Ultima oară a ieşit destul de naşpa.

Oftez scurt şi mă pun pe marginea patului frecându-mi ochii.

Mâine e Paştele, iar Christopher vrea să mergem la părinții săi. Am înțeles că or să fie acolo toată familia lui. Eu cred că ar trebui să fie cea

care se simte agitată şi emoționată că mă întâlnesc cu toate rudele iubitului meu, deşi, nu sunt.

-Bine, bine... Nu e nevoie să îți faci atâtea griji. O să fiu gata în timp.

Îmi zâmbeşte uşurat şi închide uşa camerei, dar nu înainte să mimeze un 'pupic' în aer.

E timpul meu să îi fiu alături, având în vedere că şi el mi-a fost, chiar dacă nu aştepta nimic în schimb.

Mă ridic din pat şi cu paşi mici mă îndrept către baie.

Au trecut două luni de când am vorbit ultima oară cu Derek - ei bine, exceptând atunci când mă scotea intenționat numai pe mine în fața clasei ca să mă asculte. Ştia că mereu învățam, dar voia să mă tachineze. Pe lângă asta, ăsta era singurul mod prin care mai interacționam. De obicei ne ignorăm reciproc. Obişnuieşe să umble în ultimul timp numai pe lângă Mavel. Pieptul încă mă mai doare de fiecare dată când îl văd, dar nu mai este o durere la fel de înțepătoare precum obişnuia să fie înainte să mă concentrez asupra relației cu Christopher.

Dau drumul la apă şi îmi pun mâinile dedesuptul jetului aşteptând să se încălzească. Câteva secunde mai târziu aud un chițăit la celălalt capăt al uşii. Realizez că e micul Ice, puiul de husky.

Acum două săptămâni Christopher mi-a făcut o surpriză plăcută şi a venit acasă cu un pui de husky foarte adorabil. Ştia cât de mult îmi plac câinii, mai ales rasa asta, şi, cumva, a făcut rost de un pui.

Închid robinetul şi mă duc să deschid uşa băii. Micuțul sare în brațele mele şi începe să îmi spele fața cu limbuța lui.

-S-a trezit iubițelul meu? Spun pe o voce piţigăiată.

-Sunt chiar aici, îl aud pe Chris, şi îmi ridic privirea observându-l în tocul uşii de la baie, rânjind.

Încep să râd şi îl văd lăsându-se pe vine, alături de mine. Acum pare mai calm. Se apleacă spre mine şi îmi sărută uşor buzele, deslipindu-se prea repede, parcă lăsându-mă cu ochii în soare. Voiam să dureze mai mult. Mă ridic şi el se ridică în picioare odată cu mine.

- Hai, afară! îi spun pe un ton jucăuş. Vreau să fac duş.

Rânjeşte pervers şi face câțiva paşi spre mine, făcându-mă să fac şi eu câțiva paşi în spate.

- Atunci, de ce nu facem împreună?

Inima îmi tresare la întrebarea lui şi simt cum obrajii încep să prindă culoare, arzându-mă. Mă opresc din mers când îmi simt spatele lovindu-se uşor de geamul cabinei de duş.

- E-eu... Chris...

Adevărul este că nu ştiu ce să zic. Vreau? Pentru că ştiu la ce se referă prin aşa-zisul "duş".

Chris îmi prinde bărbia şi îşi încrucişează limba cu a mea, sărutându-mă sălbatic. (A/N: Uh nebunaticii, în baie mă?) Se lipeşte de mine şi tresar când îi simt umflătura dintre picioare apăsând zona dintre coapsele mele. Sânii mi se strivesc de pieptul lui şi spatele de geamul rece al cabinei de duş. Îmi muşcă buza forțându-mă să scot un mic geamăt.

- Laura... eu nu am de gând să fac nimic dacă tu nu vrei, spune după ce buzele noastre se dezlipesc cu greu din sărut.

Simt cum toată umezeala din întregul meu corp s-a mutat în mod subit în punctul dintre picioarele mele. Sângele îmi fierbe în vene iar dorința de a vrea mai mult reapare.

- Îmi doresc... îi şoptesc la ureche şi apoi îl sărut pe gât, un lucru ce pare că îl înnebuneşte.

Îşi trece limba peste buzele mele cu privirea sa arzătoare fixată pe ochii mei, simțind de parcă mi-ar spune că el e în comandă acum. Gândul acesta îmi provoacă întregul corp să vibreze, dar îmi place senzația. Începe un sărut lent, amăgitor, ce îmi provoacă pielea de găină. Mâna îi alunecă pe spatele, strecurând-o pe sub maieul ce îl purtam şi atingerea sa caldă mă face să tresar. Fără mişcări bruşte îmi ridică foarte încet tricoul. După ce gurile noastre fac o pauză, îmi dă tricoul peste cap, eu ruşinându-mă că nu port sutien. Un zâmbet îi apare pe buze şi îmi sărută sânii, scoțând un alt geamăt înfundat. Avansează puțin, ajungând în dreptul gâtului meu, unde mă muşcă apoi linge rana, făcând ca usturimea să dispară.

Îmi dă jos şi pantalonii scurți şi se holbează la lengeria neagră pe care o port.

- Mmmsexy... murmură şi mă face să roşesc, apoi chicoteşe.

În timp ce îmi dă jos şi ultimul obiect vestimentar de pe mine mă cutremur când pielea mea fierbinte atinge din nou suprafața rece a cabinei de duş.

Chris îşi muşcă buza după ce mă examinează cap coadă, goală, simțindu-mă foarte vulnerabilă. Se apleacă să îşi dea şi el pantalonii de blugi scurți ca apoi să urmeze boxerii, având ocazia să mă holbez la muşchii săi,

contractându-se la fiecare mişcare. Privirea i se ridică şi o întâlneşte pe a mea, realizând - că acum - şi el este la fel de vulnerabil precum sunt şi eu. Din buzunarul pantalonilor săi scoate un prezervativ. Era pregătit? Sau "în caz că..."?

Mă trage după el în cabina de duş şi porneşte apa, lăsând stropii calzi să se lovească de trupurile noastre. Buzele noastre se lipesc din nou într-un sărut nebun, simțind apoi cum masculinitatea lui intră încet în mine. Îmi arcuiesc spatele şi îi muşc buza, înnecându-mi geamătul de plăcere. Îmi înfig unghiile în spatele lui, parcă îndemnându-l să nu mă mai tachineze atât.

CAPITOLUL 53

CHRISTOPHER

-Ajungem într-o oră. Da, ştiu că am întârziat. Aha... Ok. Bine. Nu... Dar-... Am înțeles, pa.

Închid conversația cu mama şi îmi pun telefonul între spațiul dintre cotieră şi frâna de mână.

-E totul în regulă? Spune Laura căscând.

A adormit imediat cum am pornit spre Manhatten. O privesc cu coada ochiului şi îmi încolăcesc subtil degetele cu ale ei.

Nu îmi vine să cred că am făcut dragoste cu ea. În duş.

-Da. Mama e stresată ca de obicei. Ca în fiecare an.

Îmi ridică mâna şi o duce la nivelul ochilor ei, apoi îşi lipeşte buzele de ea presărând un sărut, un gest ce a făcut să îmi tresare inima. Zâmbesc, gândindu-mă la cât de norocos sunt să am parte de iubirea ei.

Îmi întredeschid geamul lăsând aerul răcoros să pătrundă în maşină şi dau să spun ceva dar telefonul îmi bipăie, în semn că am primit un mesaj.

De la Derek: Ce faci frate?

"Ce faci frate?" Pe bune?

Mai vorbeam cu Derek rareori. În mare parte din cauză că suntem colegi de lucru şi noi doi suntem responsabili cu statul de servici pe şcoală în

fiecare vineri. E enervant. Mereu aduce vorba de Mavel şi soră-sa iar mie chiar nu îmi pasă.

Către Derek: Conduc. Ce vrei?

După nici un minut primesc răspunsul.

De la Derek: Ia ghici cine e invitată la marea cină de Paşte a familiei Carter.

Către Derek: Mă-ta? =)

Şi chicotesc în timp ce apăs pe "Send".

De la Derek: ... nope. Dar dacă crezi că asta e amuzant, atunci dacă îţi spun că Mavel e prietenă cu sor'ta aia mică şi că am fost învitaţi amândoi... asta o să ţi se pară şi mai amuzant.

Înghit în sec şi mă foiesc pe scaun, încercând să îmi controlez iritarea apărută brusc. Mă uit cu coada ochiului la Laura, care, aparent citea conversaţia cu Derek de pe ecranul telefonului din mâna mea.

Îşi ridică privirea şi îmi zâmbeşte senin.

- Stai liniştit, Chris. O să fie bine.

Şi se apleacă spre mine, sărutându-mă pe buze.

- Nu mai contează Derek pentru mine.

Muşchii mi se relaxează şi oftez uşurat, dar înăuntrul meu tot am o teamă. Nu teama că o voi pierde, ci teama că acel nenorocit o să o facă să plângă. Din nou. Telefonul îmi vibrează din nou în mână şi tresar.

De la Derek: Uită-te în dreapta ta.

În acelaşi timp cu Laura mă uit pe geamul întredeschis din dreapta mea şi îl las până jos. Maşina lui Derek. Lasă şi el jos geamul, iar pe locul de lângă el stă Mavel. Aceasta face ochii mari la vederea noastră şi se afundă în scaun. Acum îi este ruşine?

- Bună Derek! O aud pe Laura spunând şi îşi rezemă capul pe umărul meu.

- Hei, Laura! O salută şi Derek cu un zâmbet ştrengar pe buze apoi mă priveşte pe mine, batjocoritor, şi parcă îi scade intensitatea zâmbetului.

- Bună şi ție Derek, zic observând că mie nu îmk spune nimic.

Ridic la loc geamul şi accelerez, depăşindu-l. Observ că nu se lasă în urmă şi ajunge din nou în dreptul meu. Mă claxonează şi prin geamurile fumurii ale audi-ului său îl văd cu capul pe spate, râzând, apoi e rândul său să mă depăşească. Laura chicoteşe şi se pune înapoi în scaunul ei observând că am de gând să concurez cu el.

Micul Ice, iubițelul Laurei, latră scurt şi tresar. Eee acum şi latră? L-am luat şi pe el în această călatorie pentru că are doar câteva luni şi nu puteam să îl las acasă. Mi-ar fi fost prea milă de el.

Strâng de volan apăsând pe acceleraţie şi îl prind pe Derek din urmă. Nişte fiori ai naibii de plăcuți îmi străbat corpul. Iubesc viteza. Când eram în liceu mai făceam din când în când curse ilegale. Mi se pare că m-a prins poliția de câteva ori cu prietenii dar a meritat.

Pufnesc amuzat în sinea mea şi o privesc scurt pe Laura cu coada ochiului. Zâmbetul i se întinde pe toată fața. Şi ei îi place.

Îl claxonez pe Derek după ce îl depăşesc şi încep să râd împreună cu Laura, simțindu-mi adrenalina crescându-mi în vene.

- Eşti ok? Te deranjează viteza? O întreb pe Laura, încetinind foarte puțin, vrând să mă asigur că totuşi e de acord.

- Cred că glumeşti! Iubesc asta! Exclamă chicotind, iar eu oftez uşurat.

- Atunci... să băgăm viteză, nu?

* * *

- Hai Ice! Spune Laura deschizând portiera şi trăgând uşor câinele de lesă afară din maşină.

Îmi aranjez cămaşa puțin şifonată şi apoi bag doar partea din față a ei în pantaloni. Îmi aranjez catarama de la curea şi manşetele de la sacou, apoi o prind pe Laura de mijloc, trăgând-o aporape de mine.

- Bună Chris! Hei Laura... Îi aud vocea lui Derek în spatele meu.

Eu mă opresc, dar Laura o ia înainte, plimbând micul monstruleț. Oftez şi îmi ascund încruntătura dintre sprâncene printr-un zâmbet crispat.

- Bună Derek... Mavel, şi dau pe rând mâna cu ei. Bine ați venit...

Păcat că ați ajuns întregi.

Fără să mai aştept altceva din partea lor înaintez, prinzând-o pe Laura din urmă. Întrăm în clădire şi chiar în fața noastră stătea mama, cu telefonul la ureche, încruntată. Când ne vede tresare şi grăbeşte conversția, sfârşind-o în minutul următor.

- Christie! Laura! Ce mă bucur că ați ajuns în final!

Christie. La naiba.

Laura pufneşte uşor, amuzată, apoi este strivită de îmbrățişarea sufocantă mamei.

- Îmi pare foarte rău pentru comportament de necioplită pe care l-am avut eu precum şi soțul meu data trecută! Sper că mă poți ierta scumpa mea!

După ce o sărută pe frunte şi îi dă drumul, Laura icneşte şi zâmbeşte senin.

- Desigur, doamnă Carter. E în regulă. Toți facem greşeli şi vă înțeleg!

Mama chicoteşe roşind şi mă îmbrățişează apoi şi pe mine. Ne conduce la lift, spre ultimul etaj. Sala de mese. Acolo Laura face cunoştință apoi cu fiecare membru al familiei mele. Fiecare văr, bunică, unchi, mătuşă şi aşa mai departe.

~

- Tu nu bei? O aud pe Beth şi îmi întorc privirea către ea.

- Nu... spun şi o privesc sorbind ultimele picături din doza cu bere.

- Hai frățioaree bea! Distrează-te! Relaxează-te! Mă bate pe spate şi râde, apoi se rătăceşte prin mulțimea de oameni.

Nici nu e ziua de Paşte dar petrecerea deja a început iar soră-mea s-a şi îmbătat. Sunt tare curios să văd ce face Laura.

Îmi scot telefonul din buzunar verificându-mi ultimele mesaje. Mă răsucesc pe călcâie şi mă izbesc de ceva. Eu, dar şi persoana lovită, ne dezechilibrăm şi cădem.

- Îmi cer scuze... nu eram aten-

Dar mă opresc din vorbit când îmi ridic privirea şi ştiu cine este ea.

- Bună... Jessie.

Înghit în sec şi mă ridic în picioare.

- Christopher? Oh wow! Nu credeam că o să te văd aici!

- Umm... aici stau părinții mei?

- Ce mai faci? Cum o mai duci? Îmi evită afirmația şi fața i se înroşeşte, clar jenată.

Mai bine o ignor. Dar de ce nu mi se mişcă picioarele?

- Bine, îi răspund sec şi mă aplec să îmi iau telelefonul de pe jos.

Trec pe lângă ea, dar brațul ei subțire mă opreşte şi îmi cobor privirea în ochii săi mari şi albaştri, dar nu cei cu care eram obişnuiți.

Unde e Laura?

- Christopher... ascultă-mă.

Închid ochii câteva secunde şi oftez lung.

- Jessie. Discuția noastră s-a terminat odată cu divorțul.

Mâna stângă îmi este cuprinsă şi recunosc atingerea. Şi aici e şi Laura. Fără să las să spună o apuc de bărbie şi o sărut pasional.

- Vezi? Ea e iubita mea şi e tot ce contează pentru mine în momentul de față. Dacă te-ai întors cu speranța să te împaci cu mine ți-ai pierdut timpul. Să ai o seară plăcută în continuare, Jessie.

Şi cu astea fiind spuse am tras-o pe Laura cea confuză de mână, spre lift, departe de toată învălmăşeala asta.

Şatenă. Ochii albaştrii. Înaltă. Slabă. Jessie.

Pentru un motiv sau altul inima mi-a accelerat într-un mod inuman la vederea ei. Şocul şi uimirea a fost destul de mare... Dar asta nu scuteşte tot ce mi-a făcut în trecut şi că orice urmă de simpatie pentru ea a dispărut. Nu îmi mai pasă de persoana ei pentru că o iubesc pe Laura cu toată ființa mea.

- Ea... ea era Jessie, îi spun Laurei în timp ce apăs pe litera "P".

- Bănuiam... răspunde şi observ cum se înroşeste.

Îi ating obrazul cu vârful degetelor, pierdându-mă în oceanele ce reprezintă ochii ei. Îmi lipesc buzele de ale ei, simțând-o vibrând. Gustul de alcool îmi stârneşte papilele gustative, dar nu îl iau în seamă. Îşi aruncă brațele după gâtul meu şi se lipeşe de mine, provocându-mi masculinitatea să se "activeze". La dracu'! Nu acum e momentul! Nu într-un lift! Dar nu mă pot dezlipi de ea. Dorința îmi arde în piept. Dar nu e corect. A băut! Poate nici nu e conştientă ce face.

- Luați-vă o cameră!

Şi amândoi tresărim la auzul vocii familiare. Cine altcineva decât...

- Derek... şopteşte Laura în timp ce intră în lift şi ea se depărtează un pas de mine.

Pieptul începe să ma doară, gelozia crescând când privirea lui este fixată pe Laura. Întâi Jessie, acum el. Din nou. Perfect. Şi de ce suntem abia la etajul 7?!

- Sunteți beți hă? Spune Derek şi zâmbeşte ca un idiot.

- Nu, îi raspund încordat şi mă pun între el şi Laura. Dar tu eşti, continui după ce îi examinez expresia. Unde e Mavel? Nu ar trebui să fii cu ea?

Nu zice nimic dar zâmbetul îşi păstrează intensitatea.

Ahahaha s-au certat?

- E cu sor'ta, zice într-un final pe un ton sec, privirea încă fiind fixată pe Laura şi a ei pe el.

După 5 minute de linişte şi atmosferă tensionată în sfârşit ajungem la parter şi, spre fericirea noastră, Derek rămâne în lift, probabil ducându-se spre parcarea subterană. Dar chiar nu îmi pasă ce face.

- Unde mergem? Mă întreabă Laura si apoi sughite.

- Acasă la Beth.

- De ceee?? Petrecereaa nu e gataa! Spune bosumflată şi mai sughite odată.

- Pentru că eşti beată şi nu e frumos ca lumea să te vadă aşa. Ai da o impresie proastă. Mie chiar nu îmi pasă ce zic ei, dar când ai să fii conştientă probabil că ai să îmi dai în cap că nu am făcut nimic.

- Woah woah woah... mai uşor guralivuleee. Nu am înțeles nimiiic din ce ai ziss! Poți să mai repeți? Îmi țiuiee urechile!!

Îmi dau ochii peste cap şi deschid maşina. O pun pe locul din spate şi îi pun centura. Să fiu sigur că nu face niciun fel de prostie.

Mă pun la volan şi pornesc motorul. Îmi trec mâna prin păr şi mă las pe spătarul scaunului.

De ce mă simt atât de nesigur pe mine? Pentru că Laura s-a holbat la fostul ei timp de 5 minute neîncetat. Ce gândea? "Cum ar fi să mă întorc la el?" ORIBIL!

- Chris? Tresar şi mă întorc cu corpul spre Laura. Ştii... am realizat ceva... continuă cu o voce tremurată şi privirea tuburată.

Înghit în sec, trecându-mi prin minte replici de despărțire.

- Mă uitam la Derek în lift şi am realizat cât de puțin îmi mai pasă de el! Apoi m-am uitat la tine şi am realizat cât de mult te iubesc!! E uimitor nuu??!?

Mă încrunt şi simt cum o piatră mi se ia de pe inimă.

Asta era? Şi o spune cu aşa uşurință. Dacă era trează pun pariu că îi lua 10 ani să recunoască.

Mă ridic şi mă aplec spre ea sărutând-o pe frunte.

- Mă bucur să aud asta, Laura. Şi eu te iubesc... îi şoptesc şi îi stârnesc un zâmbet timid.

Apoi îi strivesc buzele cu ale mele, fericit că m-am îngrijorat ca un idiot, degeaba.

* * *

decid să trec peste partea cu sărbătoare de Paşte pentru că nu se mai întâmplă nimic interesant

- Unde eşti Lauraa?? O întreb şi bat cu degetele în catedră.

O clasă întreagă mă priveşte, dar nu îi bag în seamă. Am plecat foarte grăbit de acasă şi mi-am uitat chitara şi geanta de servici, iar cum ea era deja acasă o rugasem să mi le aducă ea.

- Cinci minuteee! Sunt pe strada "..." de lângă liceu. Acum traversez şi-

Dar tot ce aud este doar un claxon ce mă surzeşte şi convorbirea se întrerupe.

- Alo? Aloo?! Ce naiba?

Apăs pe reapelare dar îmi arată că telefonul ei este închis. Mai sun odată şi încă odată, dar nimic.

Mă uit câteva secunde confuz la ecranul telefonului şi apoi realizez ceva ce îmi străfulgeră corpul cu fiori reci. Accident?

- Oră liberă!! Țip la elevii mei şi îmi iau haina pe mine, ieşind din clasă în pas grăbit.

Nu se poate să se fii întâmplat asta! Nu! E imposibil!

Imediat ajung în parcare şi intru în maşină, apăsând cu putere accelerația. În doar cinci minute ajung la strada unde mi-a spus Laura că se afla. Parchez unde prind loc şi o iau pe jos până la trecerea de pietoni.

Nu nu nu nu nu...

Multă lume este adunată în cerc în jurul a ceva... sau cineva. Îmi fac cu greu loc printre ei, auzind deja în depărtare ambulanța. Ajung în centrul mulțimii şi cad în genunchi cu gâtul umed şi ochii în lacrimi.

Laura, întinsă pe jos. Sânge. Mult sânge.

Încontrolabil încep să plâng. Corpul mi se moleşeşte şi îmi tremură. Îi caut pulsul şi simt cum sunt pe cale să îmi vărs inima. Nu are puls. Îmi las capul pe corpul ei moale şi pentru prima oară în viața mea plâng în hohote.

Nu este adevărat! Te rog spune-mi doamne că este un coşmar! Spune-mi că nu este real!

Noduri în stomac mi se adună şi încep să urlu înfundat de durere.

Te rog spune-mi că e doar un vis...

VOLUMUL DOI

CAPITOLUL 1

- E numai vina ta, nenorocitule! Aud vocea lui Will şi îl îmbrânceşte pe Derek. Daca nu erai tu... Laura era bine mersi în California!! Sănătoasă!

Îl mai îmbrânceşte odată pe Derek în zid iar acesta icneşte de durere. Înghit în sec la vederea celor doi şi îi ascult cum se iau la ceartă. Casc obosit şi îmi las capul pe spate, închizând ochii pentru câteva secunde. Mă foiesc puțin în scaunul deloc confortabil de pe holul spitalului şi

încerc să ațipesc, aşteptând răspunsuri de la doctorul care o îngrijeşe pe Laura.

Vin aici de o săptămână, zilnic, şi stau toată ziua. Tot in comă este. Abia dacă am putut să dorm doar 13 ore în total zilele astea. Sper că Laura e bine. Măcar... trăieşte...

- Regret că te-am ajutat cu mutatul în California. Regret că te-am întâlnit, spune Will şi se prăbuşeste în scaunul de lângă mine cu mâinile în cap şi oftează lung.

Îşi întoarce capul iar privirea sa goală este ațintită asupra mea, săgetându-mi fiori reci în tot corpul, cutremurându-mă.

- Şi tu cine naiba mai eşti? Îmi vorbeşte tăios. Prieten cu ăsta? Şi indică cu bărbia către Derek, nervos.

Înghit în sec şi îmi dreg vocea.

- Am fost... cândva.

- Şi atunci ce cauți aici? Se încruntă şi îşi îndreaptă spatele de parcă se pregăteşte să sară şi la gâtul meu.

- Sunt iubitul Laurei, îi răspund pe un ton impunător, nelăsându-l să mă intimideze.

- Aha... şi ai fost aşa idiot încât să îți laşi iubita să pățească una ca asta?

- Şi ce era să fac?! Eram la liceu, acolo unde predau. Eram cu ea pe telefon în ziua respectivă! Zic controlându-mi iritația provocată de aroganța lui Will.

Ştiu că este cu nervii întinşi la maxim dar nu trebuie să îi toarne pe mine. Eu sunt şi mai agitat şi mai îngrijorat ca el. Şi mai irascibil, având în vedere că abia am dormit, iar când nu dorm devin foarte arțăgos.

Se încruntă şi deschide gura larg să spună ceva, dar o închide la loc, părând să fiarbă pe interior.

- Ai oarecum dreptate, murmură cuvintele printre dinți şi se lasă pe spătarul scaunul, întrerupând contactul vizual.

Îl observ pe Derek aşezându-se lângă mine pe celălat scaun şi îşi aranjează gulerul cămăşii. Nici nu încercă să mă privească şi îşi încrucişează mâinile la piept, bătând nervos din picior. Tensiunea din atmosferă numai înrăutățeşte situația şi mă agită şi pe mine.

După încă 30 de minute, în care toți trei ne-am tocat creierii în liniştea apăsătoare, uşa din fața noastră se deschide cu un scârțâit şi toți trei sărim în picioare. Doctorul iese prin crăpătura uşii şi oftează lung la vederea noastră. Cu un dosar în mână se îndreaptă spre noi şi îşi masează tâmplele.

- Bună seara domnilor, spune doctorul iar eu instinctiv îmi ridic mâna, privind limbile ceasului meu care indicau ora 22:30.

Îşi dreagă vocea apoi continuă.

- Eu vă sfătuiesc să luați loc, dar niciunul dintre noi nu se clinteşte.

Bărbatul îşi dă ochii peste cap dar nu spune nimic.

- Deci? Care sunt rezultate? Întreabă Will părând nerăbdător.

Cred şi eu că este, având în vedere că şi eu şi Derek suntem.

- Uitați aici dosarul cu analizele şi rezultatele ei.

Îi înmânează dosarul lui Will şi aştept să îl răsfoiască ca să îmi vină şi mie rândul. După 5 minute Will îi dă dosarul înapoi doctorului.

- Scuză-mă... dar nu am înțeles nimic. Poți să ne explici mai bine decât nişte cuvinte aiurea pe nişte bucăți de hârtie?

Doctorul pare uşor deranjat de comportamentul lui Will dar nu prea îl ia în seamă.

- Acele "bucăți de hârtie" indică starea Laurei, domnule Walter. Starea ei fizică este aproape intactă. Are câteva fisuri ale oaselor, dar nimic grav. Însă... despre starea ei psihică nu pot să spun aşa la fel. Din păcate memoria ei a fost... estompată. Mare parte din amintirile, persoanele şi evenimentele din ultimii 5-6 ani au fost uitate.

- Cum adică? mă ia gura pe dinainte şocat.

- Adică, domnul Carter, dacă acum vă duceți la ea nu o să vă recunoască, pentru că nu îşi va mai aduce aminte de dumneavoastră dacă o cunoaşteți de mai puțin de 5 ani.

Face o pauză, aşteptând să vadă dacă unul dintre noi mai are întrebări, apoi continuă observând că toți trei am rămas muți.

- De altfel, ea va urma un tratament care o va ajuta să îşi recapete treptate aceste părți estompate din trecutul ei.

Înghit în sec şi mă alături lui Will, pe scaun. Avea dreptate bărbatul când a spus că ar fi mai bine să ne aşezăm înainte de veste. Simt cum o amețeală îmi cuprinde corpul iar un gol în stomac îmi provoacă starea de greață. Îmi sprijin coatele pe genunchi şi capul în palme.

Nu ştiu ce e mai rău. Faptul că am devenit un necunoscut pentru ea sau că se poate îndrăgosti din nou de nenorocitul de Derek?

- Domnule Walter, vă poftesc să intrați primul la Laura.

Will aprobă din cap şi se ridică, alăturându-se doctorului, apoi intră în încăperea din fața noastră.

- Eu nu mă duc... şopteşte Derek şi mă priveşte cu coada ochiului.

- Ce? Cum adică să nu intri?

Oftează lung şi îmi copiază poziția.

- Îmi este frică. Îmi este frică de faptul că nu o să mă mai recunoască. Iar asta o să mă doară.

Şi mie îmi este frică, dar nu pot să mai reźist fără ea. Şi... O să îl doară? Tocmai pe el?

- Şi de ce mă rog te-ar durea?

- Pentru că încă o iubesc pe Laura. Nu ştiai, nu?

Înghit nodul ce îmi apare în gât, dar altul îi ia locul şi încep să mă fâțâi pe locul meu.

- Şi de ce ai lăsat-o pentru Mavel?

- Nu am lăsat-o pentru Mavel... face o scurtă pauză aşezându-se mai comod în scaun şi apoi continua. Laura nu avea să fie fericită alături de mine oricât de mult m-ar fi iubit. Nu mă merită... ştiu asta. Nu pot să mai fiu fidel niciunei relații încă de când a murit ea.

Nici nu e nevoie de nume, pentru că ştiu deja la cine se referă. Singura persoană pe care Derek a iubit-o cu toată ființa lui.

- Mavel... Mavel e doar o relație de fațadă. Mai mult un friends with benefits.

Mă las pe spătarul scaunului neştiind ce să îi spun. Conversația cu Derek m-a detaşat puțin de la realitate, dar acum că s-a terminat, gândurile îmi indundă mintea din nou.

Ce reacție va avea Laura când îi voi spune că sunt iubitul ei? Voi fi în stare să îi mărturisesc asta? Are rost?

Uşa din fața noastră se deschide cu un scârțâit iar Will iese cu o privire ceva mai senină decât cea pe care o avea acum ceva timp. Îmi face semn din cap să intru, trecând pe lângă doctor.

- Pe voi vă las singuri, îmi şopteşte bătatul şi închide uşa în urma mea.

Camera în care tocmai am intrat e una tipică, cu pereții albi, gresie deschisă ce acoperă podeaua, geamuri mari şi perdele albastre de o nuanță ştearsă, aparate şi dulapuri albe pline cu medicamente, cărora li se alătură un pat înalt cu aşternuturi tot albe în care stătea cu o privire confuză şi inocentă, Laura.

Doar privind-o îmi vine să o agăț de gâtul meu şi să o sărut cât pentru tot timpul în care nu am putut să o fac. Dar nu... este imposibil să fac asta...

Mă apropii de ea cu paşi mici, analizându-i fiecare părticică a chipului său. Roşul din obraji şi albastrul aprins din ochii săi îi sunt puse în contrast pe tenul ei, mai palid ca niciodată. Cu un zâmbet slab, forțat, îşi ridică capuln analizeazându-mă şi ea, la rândul său.

- Bună, reuşesc să spun printre buze, pe un ton tremurat.

- Hei... şopteşte.

Inima îmi tresare la auzul vocii sale. Mi-a fost dor de ea. Foarte dor.

- Ştii cine sunt?

Îşi muşcă buza de jos şi cu timiditate în privire îşi lasă capul în jos.

- Ar trebui? şopteşe din nou, răguşită.

Câteva lacrimi îmi alunecă incontrolabil pe obraji. Nu îmi stă în fire să plâng. Îmi trag nasul şi îmi şterg repede urmele umede de pe obraji, înainte ca ea să observe. Îmi trec mâna prin păr agitat şi mă arunc pe scaunul de lângă pat.

Şi acum ce?

CAPITOLUL 2

LAURA

Bărbatul din fața mea arată bine. Nu pot să mint. Iar acest lucru mă face să mă simt intimidată de el. Pentru un motiv sau altul am impresia că îl cunosc de undeva, dar mă jur că nu țin minte să îl mai fii văzut până acum... defapt nu mai țin minte ce s-a întâmplat cu mine încă din clasa a opta.

Mă cutremur la gândul că nu am nicio idee ce am făcut cu viața mea în tot acest timp.

- Ar trebui? zic şi tresar la reacția lui.

Plânge sau mi se pare? De ce ar plânge? Era cineva important?

- Îmi... îmi cer scuze. Chiar nu pot să te recunosc... continui observând că nu spune nimic.

- E în regulă... îmi spune cu o voce tremurată.

Nu pare că este.

- Spune-mi despre tine! Poate aşa pot să îmi aduc aminte câte ceva. Cu uchiul meu a mers puțin.

Deodată se luminează la față, dar apoi expresia îi este iar umbrită de câteva crestături între sprâncene. Oftează şi îmi fixează privirea. Nişe fiori reci îmi străbat corpul când observ tristețea din ochii săi.

- Mai contează?

- Da! Normal că da!

Închide ochii preț de câteva secunde.

- Numele meu este Christopher Parker. Sunt profesorul tău de muzică.

- Şi atât?? îl întreb observând că s-a oprit brusc.

- Locuieşti cu mine.

Locuiesc cu el!?

- Cum adică?? Asta înseamnă că noi doi... suntem rude?(A\N:Jeez Laura... you're so stupid.)

Îi analizez trăsăturile încercând să îmi dau seama dacă este vreun văr de-al meu, dacă seamă cu vreunul dintre părinții mei.

Îşi dă uşor ochii peste cap şi oftează din nou. Îşi sprijină coatele pe genunchi şi îşi trece o mână prin păr. Se strâmbă de parcă s-ar gândi la ceva jenant şi apoi mă priveşte în ochii, simțind din nou nişte fiori reci.

- Nu, Laura. Noi doi suntem... împreună. Sunt iubitul tău.

Iubitul meu? Eu am aşa ceva? Oh doamne! Nici nu pot să îmi imaginez cum se simte, ştiind că pentru mine el îmi este un necunoscut. Câți ani are? Cum ne-am cunoscut? Ce este între noi? Am atâtea întrebări! Ce naiba s-a întâmplat cu mine toți anii aceştia?

Mă las pe spate, sprijinindu-mă de peretele rece. Gem frustrată şi încep să îmi rod unghia de la degetul mare.

- Nu e nevoie să spui ceva. E... e în regulă.

Se ridică de pe scaun cu crestături pe frunte şi fără să se mai uite la mine spune:

- Am să te las acum... ai nevoie de timp ca să îți revii iar eu nu îți sunt de ajutor deloc...

Şi iese din încăpere.

L-am supărat. De ce mă simt aşa prost? Nici nu e vina mea... nu?

CHRISTOPHER

Ies din spital şi mă uit în jur.

După cum bănuiam. Derek a plecat. Ce idiot.

Scot din buzunarul interior al jachetei o țigară din pachetul negru şi aroape gol. O arunc în gură şi mă pun cu spatele la vânt, aprinzând-o.

M-am lăsat de fumat cu ajutorul Laurei, dar accidentul mi-a provocat atâta stres încât numai țigările mi-l pot alunga. Trag adânc fumul în piept şi mă uit în jur din nou, cutremurat de aerul umed.

O să plece înapoi în California? O să rămână aici? Şi... dacă rămâne aici, unde va sta?

- Dă-mi şi mie o țigară, îi aud vocea lui Will în spatele meu.

Mă întorc către el şi scot din nou pachetul din geaca de piele.

- Mersi... murmură şi îşi scoate o brichetă din buzunar.

- Ce ai de gând să faci cu Laura?

Mă ţinteşte cu privirea şi mă analizează preţ de câteva minute. Îşi îndreaptă spatele şi îşi întoarce capul.

- Eu trebuie să plec înapoi în Germania. Nu pot să o duc înapoi în California sau să o iau cu mine. Are de terminat aici studiile, aşa că am să îi cumpăr un apartament.

- Ştii... poate să stea la mine. Gratis...

Se uită la mine încruntat şi dă din cap negativ.

- Sub nicio formă.

- Eu cred ca este destul de matură ca să-

- Nu. În momentul de faţă ea nu poate să facă nicio alegere.

- Dar-

- Christopher. Nu ştiu ce sentimente ai față de ea şi nici nu îmi pasă. Nu vreau ca ea să locuiască în casa cuiva pe care nu l-am cunoscut niciodată.

Mereu este atât de ignorant?

- Nu este ca şi cum a locuit deja aproape jumătate de an în ea, pufnesc iritat.

Îşi întoarce spatele înapoi spre mine şi suflă fumul de la țigară fix în fața mea. Nu ştiu dacă a fost intenționat sau nu, dar a fost oricum un gest urât.

- Scuze. Nu am realizat că eşti atât de aproape.

Se dă un pas în spate şi îşi dreagă vocea.

- Nu poți să o laşi singură într-un oraş atât de agitat precum New York. Nu cunoaşte pe nimeni.

- De asta am apelat la un prieten de-al ei din California. Nu îl mai ține minte nici pe el dar în care măcar eu am încredere.

- Şi anume? pufnesc din nou.

- Oliver.

Nici nu stau să îmi termin ţigara şi o arunc pe jos. O strivesc cu talpa pantofului şi mă îndrept spre maşină.

- Christopher!

Mă opresc şi îl privesc cu coada ochiului pe Will.

- Asta nu te opreşte să o faci să se îndrăgostească de tine... din nou.

Mai trage un fum şi apoi procedează cu ţigara precum am făcut şi eu, apoi vine spre mine.

- Numai eu ştiu prin câte am trecut cu Laura. I-am promis surorii mele că dacă rămâne cu mine în America am să am grijă de ea ca de ochii din cap. Când i-am redat libertatea uite unde s-a ajuns. Acum memoria ei este dusă. Sunt aşa stresat. Nici nu ştiu cum să le spun părinţilor ei când mă întorc înapoi în Germania.

- Înțeleg. Îmi cer scuze că te-am presat atât. Şi eu sunt la fel de îngrijorat pentru Laura. Poate nu pentru acelaşi motiv, dar sunt mai mult decât ți-ai imagina...

- Crede-mă, pot să îmi imaginez cum ar fi ca persoana car o iubesc cel mai mult să nu mă recunoască. Numai gândul mă înfioară, dar apoi să mi se întâmple...

Aprob din cap şi mă uit în jos, la mâinile mele. Se pare că Will nu e chiar aşa o persoană "ignorantă". E doar îngrijorat şi are toate drepturile.

- Adevărul este că tu chiar îmi pari un tip simpatic, Christopher. Am vorbit cu tine aşa puțin dar cred că deja aş putea să îmi dau seama de ce s-ar fi îndragostit de tine Laura. Cred că poți să o recucereşti, dar tot nu îmi schimb ideea de a-i cumpăra un apartament iar Oliver să fie ghidul ei.

Şi dacă ea s-ar îndrăgosti de Oliver?

Intru în maşină fără să mai zic ceva şi pornesc motorul apoi accelerez ieşind din parcarea afurisitului de spital. Dau cu pumnul de nervi în volan şi scap câteva înjurături.

În bord mi se aprinde o luminiță, anunțându-mă că nu mai am benzină.

Când a fost oricum ultima oară când am alimentat?

Virez la dreapta auzind cum scârțâie cauciucurile pe asfalt şi intru în benzinărie. Opresc în dreptul pompei 3 şi când ies din maşină un BMW roşu, cu numerele de matriculare mult prea cunoscute se opreşte la pompa 4.

Cât de mare poate să fie coincidența asta?

Iese şi ea din maşină, iar cu un zâmbet mic pe buze se îndreaptă spre mine, tocurile formând ecou în benzinăria aproape pustie.

- Bună Christopher. Chiar te căutam.

Îmi dau ochii peste cap şi îmi încrucişez brațele la piept.

- Nu am chef acum de tine Jessie. De fapt, nu am niciodată chef de tine.

- Poți să mă asculți şi să taci din gură două secunde? Nu, nu sunt interesantă să ne împăcăm, îşi ridică brațele în semn de predare şi chicoteşe. Am o propunere pentru tine.

CAPITOLUL 2

Amestec zahărul cu linguriţa în cana simplă albă cu cafea şi casc obosit privind pe geam.

- Deci? Îi spun plictisit.

Îşi ţuguieşe buzele şi îşi sprijină coatele pe măsuţa de cafea. Chicoteşe şi soarbe zgomotos din cana cu ceai. Entuziasmul ei mă miră.

- Îl mai ţii minte pe Paiton?

Mijesc ochii şi apoi îmi mut privirea spre ea.

- Cum să nu? E tipul cu care m-ai înşelat. Fireşte că îl mai ţin minte, îi răspund pe un ton puţin prea ridicat.

Mă uit în spatele meu asigurându-mă că nu am atras atenţia nimănui din benzinărie.

Erau doar două cupluri care moţăiau după un drum care probabil a durat mai bine de câteva ore. Păreau prea atenţi la treburile lor ca să mai privească şi spre această măsuţă retrasă la care ne aflam noi.

Face ochii mari când îmi aude tonul răutăcios.

- Care e faza cu el? O întreb dregându-mi vocea şi iau o gură din cafeaua fierbinte.

- Vrea să înființeze o trupă. El e vocalist şi încă un prieten de-al său, chitarist, caută membrii.Mai are nevoie de un încă chitarist şi un toboşar. M-am gândit imediat la tine.

Mă las pe spătarul scaunul, dar nu înainte de a mai sorbi odată din cana de cafea.

- Ce te-ar face să crezi că vreau să întru într-o trupă? Mai ales când unul dintre membrii ei este şi cel care ne-a distrus căsnicia.

- Dragul meu Christie, ştim amândoi foarte bine că iubirea nu exista între noi doi. Acea relație a fost bazată numai pe bussinesul părinților noştri. Eram cam tineri şi naivi.

- Nu m-ai întrebat niciodată ce am simțit față de tine.

Expresia sa jucăuşă se schimbă brusc într-una mirată, însă nu spune nimic.

Nu ştiu de ce am spus asta.

- Am căzut amândoi de acord că divorțul este cea mai bună variantă, iar tu nu păreai deloc afectat de acea idee.

- Mda...

Oftez şi îmi întorc privirea spre geam, holbându-mă în reflexia mea.

- Te bagi sau nu în trupă? O aud spunând, fiind conştientă că subiectul "căsătorie" este închis.

Sincer să fiu, îmi surânde ideea de a face parte dintr-o trupă. Întotdeauna mi-am imaginat cum ar fi să fiu într-una. Să călătoresc în turnee, să am fani... dar...

- Nu pot să îți răspund acum. Am nevoie de timp.

- Ce? De ce? Ce poate fii atât de complicat? Ridică ea vocea indignată.

Mârâi înfundat şi mă fâțâi pe scaun sorbind din cana cu cafea.

- Iubita mea este în spital, Jessie! Are amnezie şi nici măcar nu ştiu dacă o să mă mai recunoască vreodată! Nu cred că ştii cum este ca persoana care a început să devină totul pentru tine să... să te uite... Nici nu am prea dormit zilele astea. Sunt în ultimul hal. Am nervii la pământ iar acum ai apărut şi tu flower-power şi îmi propui să intru în trupa prietenului tău.

Îşi muşcă buza de jos şi îmi studiază fața.

- Acum pot observa de ce arăți în halul ăsta. Îmi cer scuze dar dacă îți ştiam condiția nu mai băteam atâta drum până aici. Nu e vina mea că ți-ai schimbat numărul de telfon de atâtea ori încât nu mai ştiu pe ce să te contactez.

- Ai fi putut să vorbeşti cu unul dintre părinții mei să îți dea numărul meu.

- În fine... zice realizând că nu mai are nimic de spus în apărarea sa. De când are amnezie?

- De o săptămână încoace a fost în comă. Abia în seara asta s-a trezit şi am primit această veste minunată de la doctorul ei.

Se încruntă şi se lasă pe spate, luând ceaşca de ceai împodobită cu modele cu flori şi terminând ce mai era înăuntru. Asta îmi aminteşe şi mie că mai aveam cafea şi procedez la fel ca ea.

Apoi, se aşterne liniştea între noi.

- Poate e posibil să îşi amintească de tine. Du-o în locurile care crezi că au fost memorabile pentru ea înainte de accident sau orice i-o fi provocat amnezia, spune şi flutură cu mână în aer.

Să o pun să facă baie în cabina de duş în care ne-am tras-o de Paşte.

Pufnesc în sinea mea şi îmi trag o palmă peste față învinoțându-mă că mă gândesc la aşa ceva.

Jessie mă priveşte nedumerită dar nu mă străduiesc să îi explic de ce am reacționat aşa.

- Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu dacă v-a merge...

- Merită să încerci măcar...

O aprob, încercând să par mai optimist. Ne ridicăm de la măsuță şi verific ora.

2:14.

O salut pe Jessie şi îi las numărul meu de telefon ca să nu mai fie nevoită să conducă până în NewYork ca să îmi spună nu mai ştiu eu ce căcat de-al ei şi apoi plecăm fiecare în părți diferite.

DEREK

- Bună, Mavel? Ce faci?

- Îmi uscam părul. De ce mă suni la ora asta?

Virez la stânga şi mă opresc la semafor.

- Pentru că vreau să te anunț ceva.

- Ce anume? Ieşim undeva acum??

Vocea ei suna puțin entuziasmată. Închid ochii şi expir lung, stăpânindu-mi bătăile inimii.

- Nu, nu ieşim nici unde pentru că pun capăt relației.

Pentru câteva secunde nu îi mai aud nici măcar respirația.

- Nu mă mai suna când eşti beat...

- Sunt chiar foarte treaz. Ne despărțim Mavel. Am făcut atât de multe alegeri greşite încă de la moartea surorii tale încât să cred că având o relație cu tine o să le rezolve pe toate... ei bine am fost aşa... un nemernic pentru toate persoanele pe care le-am rănit! Nu are rost să mai continuăm asta.

- Cum adică? Şi te desparți de mine printr-un simplu apel telefonic?!

- Ah păi vrei să trec acum pe la tine? Poate îmi iau şi cele câteva tricouri care au rămas la tine şi poate am ocazia să te văd şi plângând.

- Nu!! Nu vreau să te mai văd! Tricourile îmi aparțin acum! Şi cine naiba ar plânge după tine?

O aud cum se răsteşte la mine şi un suspin îi scapă printre dinți, semn că... mda plânge.

- Nu-i nimic, dragă. Ne vedem la lice-

Dar nu apuc să termin că îmi închide în nas.

Mă strâmb şi arunc telefonul pe bancheta din spate dar aud cum aruncarea mea eşuează şi cade sub scaunul meu.

Fir-ar!

Pornesc de pe loc când culoarea semaforului se face verde şi oftez, simțind un junghi de vinovăție în piept. Nu mă aşteptam să îmi pară puțin rău pentru Mavel. Cum se face că pe toată lumea pe care o întâlnesc... o rănesc?

Oricum, vreau să îmi fac curat în viața mea şi asta includea în special înlăturarea oricărei relații. Nu pot să zic că am fost cine-ştie ce cuplul perfect cu Mavel pentru că pentru mine de fapt era mai mult o relație de prieteni cu beneficii.

Bat nerăbdător cu degetul mare în volan când mă opresc la un alt semafor din oraşul ăsta afurisit. Acum ştiu de ce am plecat din New York acum câțiva ani şi m-am dus în California.

Îmi aud telefonul vibrând dar nu mă sinchisesc să îl mai caut.

Pun pariu că e Mavel oricum.

Deşi e un apel destul de insistent pentru a fi Mavel. Gem iritat şi trag pe dreapta sucindu-mă pe scaun astfel încât să pot ajunge cu mâna sub el. Pipăi până când dau de telefon şi observ numele lui Will.

- Mda? Răspund aşteptându-mă să țipe la mine.

- Vreau să îmi spui ce părere ai despre Christopher, mi se adresează pe un ton calm.

- Hm? Ce? Îl întreb, nefiind de fapt atent la întrebarea lui dar l-am auzit spunând "Christopher" iar atunci mi-a stârnit interesul.

- Ce părere ai despre Christopher.

- Adică? Ce te-a apucat?

- Adică dacă să am încredere în el... dacă o las pe Laura în jurul lui.

Pff e un criminal în serie care preferă să îşi violeze victima înainte de a o ucide, indiferent de sex. Bine nu am să îi spun asta dar ar fi amuzant să o fac.

- Nu ştiu.

- Cum adică nu ştii?? E prietenul tău! Ar trebui să îți cunoşti prietenii. Din câte am înțeles el este prietenul Laurei şi am nevoie de informații. Stiu că Laura nu se uită la oricine şi având în vedere că l-a ales pe acel om a avut motivele ei.

- M-a ales pe mine.

- Bine că te faci indirect cea mai proastă opțiune pe care o putea avea. Acum te punem deoparte pentru că nu tu mă interesezi.

- Asta a cam durut... îl aud pufnind şi îmi dau seama că nu are chef de sarcasmul meu. Ce pot să zic... a fost o persoană mult mai bună cu ea. Spre deosebire de mine...

Care am fost un nemernic.

- Aha. Pot să observ şi eu asta. Tu care nici măcar nu te-ai dus să o vezi...

- Şi ce puteam să îi spun!? Sunt fostul tău şi motivul pentru care nu mai suntem împreună este pentru că m-am lăsat cuprins de trecut şi te-am înşelat cu presupusa cea mai bună prietenă a ta? îi răspund nervos.

- Ai înşelat-o!??

Şi brusc îmi vine să îmi dau palme peste gură pentru ceea ce am spus.

Îmi parchez maşina în fața blocului meu şi opresc motorul, rămânând în întuneric, amuțit.

- Cum ai putut să îi faci asta? Ohoho cu siguraţă Christopher ăla e mai bun decât tine!

- Şi de unde ştii tu asta? Ai zis că nu l-ai cunoscut. Poate şi el îşi înşeală prietenele.

- Nu, dar pot să citesc oamenii, iar expresia lui îmi indica (,) că el chiar este rănit de faptul că Laura nu îşi mai aduce aminte de el. Ţie nici măcar nu îţi pasă.

- Dar-

- Pa. Discuţie încheiată. Aştept totuşi să îmi spui mai multe despre el mâine.

Şi îmi inchide şi el in nas. Mai rămân pentru încă câteva minute în maşină, măcinat de tot felul de gânduri apoi cobor din maşină şi urc în apartamentul meu.

Cum intru în el mă trântesc pe canapea şi observ pe măsuţă parfumul cu care m-am dat azi dimineaţă. Parfumul primit de la Laura... de Crăciun. Nici nu am mai apucat să îi mulţumesc. Închid ochii iar prima imagine ce îmi vine în minte este privirea ei când am sărutat-o de "adio". Iar apoi când am îmbrăţisat-o prima dată la carnavalul din California, când i-am furat primul sărut, când i-am mărturisit că o iubesc, când mi-a spus că simte la fel. Zâmbetul ei, vocea ei, ochii ei albaştrii. Unde e acel Derek? Ce s-a întâmplat cu mine? La dracu' cu Mavel. Cât de nenorocit să fiu să îmi iau ochii de pe Laura şi să ma uit la aia?

Simt o picătură fierbinte ce se prelinge pe obrazul meu.

Abia acum... când sunt înnecat în gânduri realizez ce ființă minunată am pierdut. Dar... nici nu cred că e prea târziu să o recuceresc. Ea... ea merită încercarea. Este cea de care chiar m-am îndrăgostit cu adevărat.

CAPITOLUL 4

LAURA

- Aici vei locui tu, îmi spune unchiul în timp ce cobor din maşină.

Îmi ridic capul, privind blocul din fața mea. Oftez lung, neştiind la ce aş putea să mă aştept. Will mă bate uşor pe spate, îndemnându-ma sa înaintez, apoi se îndreaptă spre portbagajul maşinii scoțând geamantanul plin cu o parte din lucrurile mele. Se pare ca le-a strâns cât timp eu eram în spital.

Înghit în sec şi introduc codul în interfon- un cod pe care mi l-am repetat de o mie de ori în minte în maşină, încercând să nu îl uit - deschizând blocul. Nişte emoții îmi străbat corpul.

Mă simt de parcă aş fii încă odată clasa întâi şi păşesc pentru prima dată în şcoala în care voi învăța timp de opt ani de acum încolo.

Îl aştept la uşa blocului pe unchiul meu şi intrăm apoi amândoi în lift. Apasă cifra 4 şi îşi sprijină brațul pe umărul meu.

- O să îți placă. Pun pariu. Chiar Oliver ți-a amenajat apartamentul.

După ce aud acel ding anunțându-ne că am ajuns deja, Will îmi înmânează cheia de la uşă şi înaintez cu paşi mari, deschizând-o.

Casc ochii pe măsură ce înaintez. Mobila crem se armoniza perfect cu tapetul şi covorul de nuanța ierbii. Apoi baia turcoaz şi covoraşul de lângă cadă, roz pal, bucătăria simplă, dar foarte drăguță, şi nu in ultimul rând, dormitorul meu. Cu un pat matrimonial in milocul camerei, o oglinda mare ce statea pe post de usa catre dressing, mobila dintr-un lemn de culoare roscata... totul era amenajat perfect! Chitai fericita si ma plimb dintr-o camera intr-alta, descoperind de fiecare data cate ceva noi. Oliver s-a gandit la fiecare detaliu, precum erau bibelourile asezate intr-o ordine anume pe pe unul dintre rafturile bibliotecii, sau magnoliile de pe pervazul geamului de la bucatarie sau sau sau...

-Cum ti se pare? ma intreaba unchiul meu iesind din camera mea, unde mi-a lasat geamantanul.

-Fascinant! Nici nu imi imaginam asa lux. Iti multumesc din suflet! Ii spun si ma duc sa il imbratisez. Iar aici voi locui singura? Il intreb dupa ce ne departam.

-Da, dar oricum Oliver este prin apropiere si mi-a spus ca o sa vina sa te viziteze mai tarziu.

Aprob din cap ganditoare si strabat camera de zi cu privirea pentru a 10-a oara.

-Acum, Laura imi pare rau ca nu pot sa stau mai mult dar ma duc la Christopher sa il ajut cu stransul restul lucrurilor tale. Ne vedem maine, in regula?

-Cee? Deja pleci? Il intreb usor dezamagita.

Ofteaza si ne imbratisam din nou, sarutandu-ma apoi pe frunte.

-Iti promit ca maine petrecem mai mult timp impreuna.

Zambesc incantata si ii dau drumul. Ne salutam apoi ma pune sa incui usa dupa el.

De indata ma apuc sa despachetez hainele mele pe care le asez pe grupe si dupa culori in raft. Nu stiu cum era Laura in trecut, dar stiu ca acum imi place ca tot sa fie in ordine. Imi asez o parte din cosmetice in baie si observ ca oricine mi-a cumparat cele doua parfumuri are gusturi excelente. Dupa patru ore obositoare ma arunc in patul extrem de confortabil si expir lung.

Privesc in jos, spre geamantanul meu si observ un coltisor turcoaz ce iesea de sub un prosop. Ma incrunt si ma ridic dupa el, curioasa. Trag de el si descopar o agenda simpla. O deschid si primul lucru pe care il citesc este Keep Out. Dau din umeri si continui sa dau paginile. Mare parte, pana la jumatate, erau goale.

"Septembrie, 25. Oficial eu si Derek formam un cuplu, dar numai Helen stie. Nu stiu daca ar trebui sa le spun si baietilor."

Citesc ce este scris acolo unde este pus semnul agendei. Cateva inimioare erau desenate alaturi de text. Rasfoiesc cateva pagini in urma dar nu, de aici incepe. Fix de la jumatate. Eu aveam jurnale? Din cate stiu urasc sa scriu.

"Octombrie, 25. Unchiul meu si Derek s-au certat. Cred ca unchiul meu si-a dat seama ca suntem intr-o relatie. Intradevar, este gresit, avand in vedere ca el este profesorul meu si ii inteleg motivele, dar nu poti concura cu dragostea."

-Ce? Eu am avut o relatie cu un anume profesor numit "Derek"?? Sper ca nu era una... sexuala.

"Vrea sa ne mutam in Germania, la parintii mei. Ce sa caut cu ei!? Toata viata am apartinut Americii! Nu am ce sa caut in Europa. Derek a venit cu propunerea sa fugim in New York, iar acum imi impachetez hainele."

Fac ochii mari la ceea ce scrie pe hartie.

Sa fugim in NY!? Iar eu am acceptat? Cine e tipul asta Derek?

"Noiembrie, 25."

-Se pare ca imi place numarul 25.

"Am fost in Las Vegas de ziua mea. A fost cea mai frumoasa experienta din viata mea. Il iubesc enorm pe acest barbat. Este... tot pentru mine. Cred ca as fii devastata sa il pierd, din nou. Acum pot sa zic ca ii apartin lui... mai ales dupa ce 《am facut-o》 in acea excursie. Sincer, ma bucur ca el este primul si sper sa fie si ultimul."

-Nu mai sunt virgina!?

Sar din pat ca arsa si recitesc socata de inca vreo 3 ori ultimele doua fraze.

-Oare unchiul meu stie? O doamne,vreau sa il cunosc pe tipul asta... Derek. De ce sunt impreuna cu Christopher daca eu il iubesc pe Derek?

Imi cobor capul in agenda si imi musc buza.

-Se pare ca este o singura modalitate de a afla.

CHRISTOPHER

-I-ai pus-o in bagaj? Ma intreaba Will in timp ce se tranteste pe pat.

-Fireste. Doar nu am stat sa ii scriu amintirile in agenda aia toata noaptea. Sper ca totul este corect. Adica, eu am scris tot ce imi povestea ea...

-Crezi ca o sa isi aminteasca ceva?

Oftez si ma pun alaturi de acesta. Sunt o fire mai pesimista deci...

-Nu cred.

Imi trec mainile prin par si privesc imprejur, in camera in care obisnuia sa stea Laura. Inca miroase a parfumul ei, dar arata depresiv fara dezordinea ce ii facea placere sa o mentina. Mereu veneam dupa ea si ii strangeam hainele, dar parca din adins le rasfira la loc. Zambesc trist la cate nebunij faceam impreuna si ma uit in jos, la mainile mele.

Ce sa fac? Daca nu o sa ma aleaga pe mine... ? Probabil ca sentimente nu vor reveni, chit ca citeste din "trecutul" ei. Poate... poate ar trebui sa merg mai departe... asa cum si ea face. Poate ar trebui sa fiu indiferent, ca Derek.

Inchid ochii abtinandu-ma sa nu plang, mai ales de fata cu Will.

-Hai sa ne apucam sa strangem restul, bat din palme si ii spun acestuia, dregandu-i glasul.

LAURA

-Ce nemernic! Nu mai vreau sa cunosc niciun Derek vreodata! Exclam pentru sine, socata. Christopher pare asa dragut... si mai e si sexy, chicotesc soptind ultima fraza.

Cred ca am innebunit, acum ca vorbesc cu mine insami.

Pun agenda pe pat si masur casa cu pasii, analizand tot din ce scria in agenda. Trec pe langa usa de la intrare si vad o sfoara ce porneste putin din interior si trece pe sub spatiul minuscul dintre usa si podea. Trag de sfoara dar ceva o blocheaza pe cealalta parte asa ca descui usa si ma aplec sa vad ce este. Un breloc cu semnul "BMW". Sa fie a unchiului meu? Ma ridic de pe vine si ma rezem de tocul usii, privindu-l. Tresar cand aud un clinchet iar usa din fata mea se deschide in clipele urmatoare. Un baiat înalt, roscat, iese pe usa si ma priveste la fel de uimit precum il privesc si eu. Nu parea mai mare de 20 de ani.

-Esti noua aici? spune incruntat si vine cu pasi mici spre mine.

-Uhm... da. Astazi m-am mutat, ii raspund si gesticulez cu mana in aer. De ce?

-Wow. Acel apartament nu a mai fost locuit de cateva luni. Oricum, eu sunt Andrew.

-Laura, ii spun si dam mana.

-As sta sa mai vorbim dar ma grabesc undeva. Incantat de cunostinta. Daca este, vorbim cand ajung. Pa, Laura!

-Pa... Andrew.

Imi arunca un zambet si intra in lift.

Andrew...

CAPITOLUL 5

-Şi apoi mi-am spart nasul, spune Andrew şi începem să râdem.

Noul vecin este chiar de treabă. Iar cu sora lui geamănă, Anais, am impresia ca o sa leg o prietenie destul de frumoasa. Am aflat ca stau singuri in acel apartament, parintii lor stand tot in New York, dar undeva la cateva cartiere departare de acesta. Au amandoi 20 de ani si sunt la aceeasi facultate. Sunt identici atat la infatisare cat si la gandire. Ar fii fost frumos daca si eu as fii avut vreun frate sau vreo sora.

-Eram putin cam malefici cand eram mici, mai ales cand eram impreuna... remarca Anais.

Chicotesc si ridic paharul luand o gura de apa.

-Ei bine, Laura... ne-a parut bine sa te cunoastem! Spune Andrew cu entuziasm in voce.

Amandoi se ridica de pe canapea si isi susotesc ceva apoi Andrew iese primul din apartament, salutandu-ma inainte sa inchida usa.

-Laura... uite vreau sa te avertizez cu ceva in legatura cu Andrew.

Ma incrunt usor si imi relaxez umerii, asteptand.

-El... stii tu... are deja prietena. Sunt impreuna de doi ani si au relatie minunata. Nu as vrea sa prinzi sentimente cu el, crezand ca ai avea sanse cand de fapt el-

-Pff stai linistita Anais. E in regula. Si eu am prieten... cred.

-Ahh... scuza-ma! spune repede si incepe sa roseasca.

-Nu e nicio problema. Apreciez ca ai incercat sa faci ceva pentru binele meu.

Zambeste larg si ma imbratiseaza, apoi ne salutam si inchid dupa ea.

Ma pun pe canapea, dand drumul la televizor, nestiind mai exact ce as putea sa fac acum, avand in vedere ca vine weekendul.

Aah! Telefonul!

Topai de pe canapea si ma duc in camera. Cotrobai prin geanta de bagaj si gasesc mobilul. Il bag la incarcat in incarcatorul ce il aveam scos de cand imi despachetasem bagajul si astept. Dupa ce scoate un bipait si vibreaza in semn ca s-a deschis incep sa il butonez. Observ ca aveam foarte multe apeluri nepreluate si mesaje nedeschise. Se pare ca nu eram adepta tehnologiei.

Chris♡♡♡

Ii vad numele si simt cum mi se face pielea de gaina, neputand sa imi inteleg reactia. Un gol in stomac mi se formeaza si ma incrunt. De ce?

Deschid conversatia si incep sa citesc mesajele. Observ ca nici prin mesaje nu vorbeam mult, insa dupa care observ la telefon vorbeam mult. Mare parte din apelurile telefonice durau mai mult de o ora.

Intru la poze si se pare ca imi placea sa fotografiez foarte mult. O treime din poze sunt cu natura, alta treime cu tot felul de poze amuzante luate de pe retele de socializare si restul cu mine si Chris.

Ce... ce cuplu dragut. Aia sunt eu. Ala se presupune sa fie prietenul meu.

Cu cat privesc mai indelungat pozele cu Christopher cu atat inima incepe sa mi-o ia si mai razna. Incep sa rosesc si ies si din poze. Pun telefonul alaturi de mine si ma asez pe marginea patului cu coatele pe genunchi, privind in gol. Sunt confuza de sentimentele mele. Oare e normal sa ma simt asa? Inainte cum eram? Tresar cand telefonul vibreaza langa mine, si ca vorbim de lup, chiar "Chris♡♡♡" ma suna. Iau mobilul in mana si ma holbez la ecran, inghitind un nod din gat. Sa raspund? Sa nu raspund?

-Alo? zic dupa ce accept apelul.

-Laura... ii aud vocea patrunzatoare si parca un oftat la sfarsit. Ce faci?

-De fapt... chiar nu faceam ceva anume. Tocmai mi-am pus telefonul la incarcat si...

Nu mai aveam nimic de obiectat dar totusi am lasat propozitia neterminata.

-Am inteles... spune si acum realizez ca vocea sa are o tenta ragusita care mi se pare... sexy. Vreau sa te vad. Pot sa vin pe la tine? Am vorbit cu unchiul tau si mi-a dat adresa.

Fac ochii mari la ceea ce mi-a zis. Eram socata. Vrea sa ma vada? Suna... atat de dragut!

-Nu stiu Christopher eu-

-Si un minut imi este de ajuns.

Expir si inspir lung simtind cum inima mi-o ia la goana.

-In regula. Interfonul este #2806*.

-Doamne... nu ai idee cat de recunoscator iti sunt. Ne vedem intr-o jumatate de ora. Pa, Laura.

-Pa pa...

Incontrolabil zambesc si raman cu telefonul la ureche inca vreo 5 minute dupa terminarea apelului, amutita.

Cum si de ce am aprobat?? O doamne!

Pun telefonul inapoi la incarcat si imi acopar fata cu palmele. Inima nu mai inceteaza.

Ies din camera mea si traversez holul, intrand in baie si holbandu-ma la reflexia mea. Ce vede un tip ca el la mine? El arata de parca ar fii fotomodel iar eu zici ca sunt doar o copila. Oftez si ma spal pe fata, calmandu-ma. Apoi ma duc in camera de zi si ma asez pe canapea, vizionand o emisiune de pe History Channel, nefiind de fapt atenta. Gandurile ma macinau.

~

Se aude soneria iar eu tresar de pe loc, fiori de emotii petrecandu-mi corpul. Nici nu ma mai uit prin vizor si ii deschid usa.

-Buna, Christopher! il salut, controlandu-mi tonul mult prea entuziasmat.

Nu stiu de ce sunt asa entuziasmata.

-Laura... sopteste si un zambet imens ii apare pe buze.

Fara sa stea pe ganduri ma ridica intr-o imbratisare si ramanem asa in tocul usii pret de cateva minute. Daca atunci cand i-am auzit vocea inima mi-a luat-o razna, acum parca sunt in stare sa o si vars. Ma saruta pe frunte apasat si umed apoi ma priveste in ochi pentru cateva clipe. Ne departam si il poftesc inauntru.

-Astia-s pentru tine, si imi intinde trei trandafiri sangerii, legati de o fundita.

Fac o ochii mari si zambesc rosind.

-M-m-multumesc! ma balbai, neputand sa il privesc asa rusinata cum eram. Fă-te comod, ii spun si ii arat cu mana spre interiorul apartamentul.

Aproba din cap iar eu o iau inainte spre bucatarie, cautand o vaza potrivita in care sa pun florile.

Nu am mai primit in viata mea flori... cred.

Dupa ce gasesc in final dupa zece minute de cautare un vas pentru flori, le pun si il duc in living, asezandu-le in mijlocul masutei. Il gasesc pe Christopher asezat pe fotoliul de langa canapea, uitandu-se in jurul sau. Ii arunc un zambet atunci cand privirea sa cade pe mine si ma asez langa manerul canapelei astfel incat sa fiu cat mai aproape de el.

-Foarte frumoase florile. De unde le-ai cumparat? Pentru ca am vazut ca in partea asta a New York-ului nu prea sunt florarii dragute.

Ranjeste aratandu-si dantura perfecta si gropitele adorabile.

-Nu sunt cumparate. Le-am cules chiar din gradina mea.

-Gradina ta? repet mirata.

-Da... Nu obisnuiesc sa fac asa ceva dar pentru tine a meritat. Imi era dor sa iti readuc zambetul pe buze.

Si automat zambesc din nou. Inghit nodurile din gat si simt cum temperatura corpului imi creste. Imi musc buza de jos si neputand sa ii mai sustin privirea mi-o mut pe cei trei trandafiri superbi.

-Pot sa vin alaturi de tine? ma intreaba iar eu tresar.

-Desigur, ii raspund putin nesigura.

Daca vine langa mine s-ar putea sa lesin de emotii.

Si asa si face. Se ridica si se aseaza langa mine, lasand un mic spatiu intre noi.

-Nu cred ca stii ce a fost intre noi si nici nu cred ca o sa ajungem sa recuperam... dar vreau sa iti spun ca orice ar fii, eu sunt alaturi de tine. Oricand, oriunde, indiferent de motiv, eu o sa te ajut. Vreau sa te ajut.

Inghit in sec si imi mut privirea pe el.

-Stiu ce a fost intre noi... sau cel putin ce am citit din jurnalul meu.

Nu pare surprins ca i-am spus asta, dar probabil ca stia ca detin un jurnal. Altfel cine mi l-ar mai fii pus un bagaj... ?

-Eu... sunt foarte derutata, confuza si nu stiu cum sa iti raspund la ceea ce mi-ai spus. Iti multumesc foarte mult ca ma pot baza pe tine, avand in vedere ca in momentul de fata esti persoana despre care stiu cele mai multe si in care se pare ca pot sa am incredere. Chiar iti multumesc si de abia astept sa ne cunoastem mai bine. Asa... asa poate imi amintesc mai multe.

El aproba din cap observandu-i ochii lucind, parand la fel de entuziasmat precum mine. Imi zambeste cald, ceea ce ma topeste pe dinauntru.

Dupa aceea am inceput sa discutam despre trecut, despre anumite faze amuzante sau perle pe care le spuneam si a fost atat de placut sa port o conversatie cu el. De asemenea am discutat si despre pasiunea lui. Muzica. Cum ca ar vrea sa intre intr-o trupa si l-am incurajat, explicandu-i ca este o sansa unica si minunata.

-Maine ce faci? ma intreaba.

-De fapt chiar nu stiu.

-Vrei sa iti arat orasul?

Simt cum imi tresalta inima si aprob din cap destul de entuziasmata. Zambetul lui Christopher se mareste, ceea ce ma face fericita.

-Atunci ramane sa te sun maine sa iti dau detalii cand ne intalnim.

-Desigur! De abia astept!

Ne ridicam de pe canapea si il conduc de-a lungul holului pana la usa, se incalta si apoi ma imbratiseaza.

-Chiar aveam nevoie sa ne vedem. Pa, Laura! Sa ai o zi frumoasa in continuare, si imi face cu ochiul.

Inchid dupa el si raman rezemata de usa, tot corpul vibrandu-mi de emotii. Nu credeam ca e posibil ca eu... sa fiu de fapt indragostita de el si sa nu realizez.

CAPITOLUL 6

CHRISTOPHER

-Cum adica te-ai despartit de Mavel? il intreb aproape innecandu-ma cu propia saliva.

Da din umeri si se sprijina cu coatele de masa.

-Chiar credeai ca relatia aceea o sa mearga?

Nu! Dar cel putin te tinea departe de Laura!

-Daca ai de gand sa te intorci la Laura... sa stii ca e prea tarziu, ii spun relaxandu-mi umerii.

Asa este. Laura este iubita mea si nu pot sa il las pe Derek sau pe oricine altcineva sa se apropie de ea. Nu pot sa o pierd, cand abia am recuperat-o. Ar fii... nedrept.

-De ce ai zice asta? pufneste acesta si isi apleaca usor fruntea.

-Maine am intalnire cu ea, ii raspund si ii zambesc, ridicand barbia.

Deschide gura sa spuna ceva dar niciun sunet nu iese. Pare usor uimit.

-Cum? reuseste sa murmure.

-Nu cred ca este atat de greu sa suni pe cineva si sa ii faci o vizita. Adica, cel putin pentru mine nu este... dar pentru un las ca tine...

Isi incordeaza maxilarul si se lasa pe spatarul scaunului, impreunandu-si bratele la piept apoi se pregateste sa raspunda.

-As-

Insa nu apuca deoarece Ice incepe sa latre iar amandoi tresarim.

Am si uitat ca Ice era aici...

Iar asta imi da o idee.

-In plus, tu ce i-ai daruit Laurei? Ce i-ai facut ca sa iti arati afectiunea fata de ea? il intreb si ma aplec spre micul husky sa il mangai.

Inghite in sec si se incrunta.

-Si faptul ca... tu practic ai rapit-o din California si ai adus-o in New York nu e un lucru cu care s-ar mandri cineva.

-Am renuntat la tot ce aveam in California doar pentru ea. Iar asta nu a fost usor. I-am acordat toata atentia mea, am dus-o chiar si intr-o vacanta la Las Vegas. As fii facut orice pentru ea-

-Si pana la urma ai dat cu piciorul in tot si ai inselat-o nu?

-De ce toata lumea imi da in cap cu asta? maraie printre dinti si isi duce palma peste fata.

-Cum adica de ce? Pentru ca este un lucru grav, nemernicule! Nici macar nu ai realizat cat de mult ai ranit-o?? Fata aceea te-a iubit pe tine si numai pe tine timp de aproape 5 ani, te-a lasat sa ii furi primul sarut, ti-a "daruit" inocenta ei, a inghitit toate mofturile tale si te-a iertat de fiecare data cand o dadeai in bara, iar tu acum spui ceva in genul: si ce daca am inselat-o?

Ofteaza si se fâţâie pe scaun.

-Nu crezi ca regret?

-Regretele nu i-au vindecat inima franta. Cat timp ea plangea in hohote dupa tine, tu ti-o trageai pe unde prindea cu Măcel.

-Asa... si atunci tu ce i-ai daruit? Tot comentezi de mine, dar tu ce ai facut pentru ea?

Zambesc usor amuzat de prostia lui. Sau poate este doar faptul ca este putin cam panicat ca nu mai are niciun argument.

-Eu? Eu am fost mereu acolo cand ea avea nevoie de sustinere. Eu eram umarul pe care plangea si cel care o consola. Am primit-o in casa mea si

i-am platit toate cheltuielile fara sa imi pese ca ea nu imi era nimic mai mult decat o prietena. Dupa ce s-a despartit de tine m-am dedicat numai ei si am avut grija de ea, am avut grija sa nu o fac sa sufere-

-Gata! maraie Derek si bate cu pumnul in masa, provocandu-l pe Ice sa scoata un latrat scurt. De ajuns!sunt si eu un om! Si eu mai fac greseli. Am inteles ideea. Sunt un drac iar tu un inger! Bravo tie. Iti urez o viata fericita alaturi de Laura... daca nu as fi fost eu, tu ai fii ramas la prostituate. Ca relatia cu fosta ta te-a cam lasat cu coada intre picioare. Acum esti tu mare si tare, dar nu uita de unde ai inceput, amice. Hasta la vista.

Si se ridica de la masa, iesind din bucatarie. Se aude un clichet apoi o bufnitura, aia fiind usa de la intrare, trantita.

Imi las capul sa cada usor pe masa, fruntea facand contact cu blatul rece. Pentru prima oara in cativa ani... am ramas fara cuvinte. Nu am cum sa contrazic adevarul. Relatia cu Jessie m-a demoralizat pentru aproape doi ani. Intradevar, mai mergeam din cand in cand in cluburi pentru aventuri de-o noapte. Dar asta nu se compara cu ce facea si inca o face el. Macar eu nu am ranit pe nimeni. Macar eu nu am fost un nenorocit.

"Sunt un drac iar tu un inger." Vorbele lui imi deruleaza in minte. Prefer termenul de ingeri decazuti, pentru ca amandoi am devenit asa odata cu moartea prietenei lui din liceu. Deodata am luat-o pe alatura si am devenit parteneri in prostii, pana a decis ca vrea sa se mute in California. Ei bine... aici nu este vina mea ca eu am reusit sa "ma ridic" din "Iad", iar el a ramas undeva... catarat.

Imi scot telefonul din buzunar si il deschid, holbandu-ma la background-ul cu Laura si cu mine. Imi musc buza, gandindu-ma la ce face in acest moment.

LAURA

-Dar pe bune, Oliver, nu trebuia sa iti dai atat de mult silinta, desi chiar apreciez.

Ii zambesc politicos acestuia sorbind din cana cu ceai. S-a autoinvitat la mine, dar acest lucru nu m-a deranjat. A adus filmul "The Notebook" si ne-am uitat impreuna la el. Chiar daca l-am vazut de "n" ori, tot cu sufletul la gura îl vizionez de fiecare data. Am fost destul de stanjenita la inceput ca au fost unele faze unde plans, insa m-am amuzat ca si Oliver a plans cu mine.

Imi ridic privirea catre ceasul de pe peretele tapetat, indicand ora 23:15, dar ne simtim prea bine ca sa spun "stop" acum...

-Hmmm...Oliver, incep sa spun, nestiind cum sa folmulez intrebarea pe care aveam sa i-o pun. Stii tu, e ceva care imi starneste curiozitatea de fiecare data cand ne intalnim...

-Ce anume? se incrunta usor fixandu-mi privirea.

-Tu nu ai prietena?

Intrebarea mea il face sa se crispeze, dar inainte sa zica ceva continui:

-Ma refer la faptul ca... tu ti-ai petrecut atata timp impreuna cu mine si ma gandeam... ce spune prietena ta in legatura cu asta? Daca este de acord...

Ofteaza usor si se relaxeaza, apoi zambeste bland.

-Ei bine... nu ai de ce sa iti faci griji.

-De ce? il intreb usor confuza.

-Pai... fetele nu sunt genul meu, iar prietenul meu nu are nimic impotriva cu tine. Poate iti fac cunostinta cu el, spune si imi zambeste, dar mie tocmai mi-a picat fata.

Casc ochii si ridic sprancenele mirata. E... gay? Prietenul meu cel mai bun e gay.

Deschid gura sa ii spun ceva dar un bazait ma face sa tresar, realizand ca de fapt este mobilul meu.

Un mesaj de la Christopher.

Dar nu il deschid, insa imi da o idee de a schimba subiectul jenant, cel putin pentru mine.

-Astazi a venit Christopher pe la mine. De la el am acei trandafiri, ii spun acestuia si indic cu barbia spre vaza de pe masuta din fata noastra, observând că se relaxează și parca îmi mulțumește din priviri ca am schimbat subiectul. A fost chiar un gest dragut, si zambesc. Ce parere ai de el?

-Sincer nu am stat de vorba prea mult cu el, deoarece era foarte gelos si stii tu... nu prea ma lăsa in preajma ta, asa ca nu stiu ce sa iti raspund mai exact. Insa faptul ca era gelos demonstreaza ca te iubea.

Imi lipesc buzele formand o linie si aprob din cap, zambind. E frumos atunci cand stii ca cineva te iubeste, desi nu prea sunt sigura de sentimentele mele. Iar asta instristeaza cealalta jumatate din mine. Ma intristeaza pentru ca as putea rani pe cineva fara sa vreau. Chiar dacă mă gândeam acum câteva ore ca eu mă simt atrasa de Christopher, ca eu îl iubesc pe Christopher, nu sunt sigură că am avut și dreptate.

-Ce este Laura? îmi întrerupe Oliver firul gândirii.

-Nimic doar că... eu... nu știu. Nu sunt foarte sigură de ce ar trebui să fac.

-În legătură cu ce? se încruntă ușor.

-Mâine am întâlnire cu Christopher. Sunt... nu sunt emoționată pentru ca nu pot sa spun ca ma bucur cu totul. O sa mi se para ciudat.

Imi cobor privirea, in mobilul meu, citind mesajul primit.

De la Chris♡♡♡: Ce faci? :3

-Daca nu esti pregatita sa te revezi cu el... atunci probabil ar trebui sa amani aceasta intalnire. Ma gandesc ca el vede aceasta oportunitate pentru a te recuceri, iar asta nu este un lucru rau pentru ca arata cat de

mult vrea sa ii fii alaturi din nou, doar ca într-adevăr ai nevoie de timp pentru tine. Pun pariu că dacă îi explici o să înțeleagă.

Analizez putin vorbele lui Oliver, constatând că are dreptate. De când am iesit din coma nu am avut timp de nimic. Nici să mă gândesc ce fac cu liceul, nici ce voi face dupa liceu, nici unde voi locui, dar apoi sa ma mai gandesc si pe cine voi iubi. Oftez si imi afund capul in pieptul lui Oliver, realizand cat de greu este sa iau niste decizii. Decizii care ma vor afecta nu numai pe mine, ci si pe cei din jur.

-Multumesc ca ma ajuti, Oliver. Cred ca as fi dat-o in bara de vreo cateva ori pana acum daca nu ai fost alaturi de mine.

Isi pune bratele pe spatele meu si ma lipeste de el, intr-o imbratisare.

-Oricand, Laura... oricand.

DEREK

Daca cineva ar putea sa ilustreze cat de nervos sunt acum, probabil ar fi o eruptie de vulcan, un tsunami, un viscol, o tornada, o explozie, toate la un loc. Strang cu putere de volan si urlu, eliberand toata presiunea din interior.

De ce am luat-o pe atatea drumuri gresite? De ce am fost asa incostient?

Dar nu, acum am gandurile limpezite. Și știu ce vreau. O vreau pe Laura. Nu îmi pasa ce a fost în trecut. Eu am fost primul și plănuiesc sa fiu și ultimul. Asta e șansa mea sa îmi repar greșelile. Cu toții meritam o a doua șansă.

CAPITOLUL 7

LAURA

Un sunet mă trezește. Mă frec la ochi și mă uit încruntată în jur. Casc și îmi întind mușchii, gemând. Unde mă aflu? E prima întrebare care îmi

străfulgeră mintea. Miroase a scorțișoară, și totul pare mai clar deja. Obișnuită cu albul monoton al spitalului, mirosul de spirt și medicamente care îmi sucea stomacul în fiecare dimineață, am și uitat că am fost externată. Am și uitat că de astăzi mi-am început o nouă viață.

Mă ridic în fund, pe marginea patului, și privesc buimacă în jur. Îmi rotesc tălpile, dezmorțindu-le, apoi mă salt din pat, îndreptându-mă către baie. Îmi privesc reflexia, însă nu pare că sunt eu. Nu îmi amintesc cum eram înainte de accidentul ce mi-a provocat amnezia. Nu îmi amintesc când m-am maturizat și asta este frustrant. Cu ochii minții încă mă vedeam precum o fată de 13-14 ani, inocentă, naivă, fericită, fără griji. Acum sunt complet schimbată de ceea ce aveam in minte. Ei bine, nu chiar complet, dar ochii mari și rotunzi acum sunt mai înguști, iar albastrul intens, ce obișnuia sa oglindească cerul senin, acum este ușor șters, ducându-mă cu gândul la ghețari, la valurile învolburate ale mării. Fața ovală a căpătat o formă mai pătrățoasă, iar maxilarele mai proeminente. Părul blond care îmi ajungea până la jumătatea spatelui acum abia dacă trece de umeri. Tenul palid îmi scoate în evidență pistruii, iar buzele rozalii parcă sunt mai pline.

Cu toate astea, nu mă consider o fată frumoasă. Obișnuită, m-aș putea descrie. Nu știu de ce cineva precum Christopher s-ar îndrăgostiți de mine. Sau... cineva precum Derek, doar că eu habar nu am cum arată acesta, deşi cunosc un Derek. Dar nu, nu are cum să fie acel Derek.

Ridic din umeri şi mă dezbrac, apoi intru în duş.

* * *

Se pare ca sursa zgomotului ce m-a trezit a fost televizorul, care era pornit pe canalul de muzica încă de aseară. Mă așez pe canapea, înfășurându-mi prosopul în jurul capului și luând în mână telefonul de pe masă.

《Christopher: Înțeleg că nu te simți bine. E în regulă. Putem lăsa pe altă dată ieșirea asta. E ok dacă trec mai târziu pe la tine? 》

Oftez si privesc într-o parte, gândindu-mă la un răspuns. I-am schimbat numele în telefon pentru că mă simțeam ciudat să îl am cu multe

inimioare și emoticoane și toate cele. Decid să răspund mai încolo și trec la următorul SMS.

《Will: Bună, Laura! Cum te mai simți? O să vin astăzi după-amiază sa îmi iau "la revedere" deoarece plec pentru o scurtă durată înapoi în Germania. Sper că o să fii acasă. Am înțeles de la Chris că ar fi dorit să îți arate orașul. 》

De îndată vine și răspunsul meu:

《Eu: Bună! Îți mulțumesc pentru griji. Sunt bine, doar că nu mă simt în stare să plec cu el, așa că am amânat această ieșire pentru altă dată. Te aștept cu drag! 》

Următorul precum și ultimul mesaj...

《 x_x : Hei... sunt Derek. Cred că nu mai ai numărul meu... dar nici nu mă aştept să îl mai ai încă salvat. Vreau numai să îți spun că... o să vin astăzi pe la tine. Pe la 14. Ne vedem atunci! 》

- De ce toată lumea vrea să vină la mine!? murmur iritată și mă arunc pe spate în canapea. Vreau și eu o zi singură. O zi!!

Mă ridic leneșă de pe canapea și mă îndrept spre bucătărie, navigând rețelele de socializare. Pun telefonul pe blat apoi îmi iau un pahar cu apa și părăsesc încăperea.

Îmi ridic privirea la ceasul de pe peretele din față mea care indica ora treisprezece și patruzeci de minute.

Treisprezece și... Oh doamne... e două fără un sfert după-amiaza!! Derek... Derek ajunge în curând.

Tresar - aproape înnecându-mă cu apă - și mă învârt de câteva ori prin încăpere, aranjând pernele, păturile, aruncând ambalaje și șervețele și... Mă opresc în mijlocul încăperii holbându-mă la trandafirul primit de la Christopher. De la Christopher. De ce l-aș ascunde? E primit de la iubitul

meu. Adică... e iubitul meu, nu? Nu sunt sigură. Un fior rece îmi furnică corpul. Sunt într-o așa încurcătură...

Mă îndrept spre vaza de pe măsuță şi pun mâna pe ea, ridicând-o la nivelul ochilor mei și privind-o.

- La naiba! mă trezesc că înjur când deodată soneria se aude iar eu scap vasul pe jos, împrăştiindu-se cioburi peste tot.

Măresc ochii, privind panicată la ceea ce am făcut. Cioburile nu ar fi fost o problema dacă nu aș fi fost desculță.

Ce fac? Ce fac? Ce fac?

Mă uit în jur după ceva pe care aş putea să sar, dar totul este atât de departe în momentul ăsta. Înghit în sec și aud din nou soneria.

- Sunt eu, Derek.

O voce cunoscută de cealaltă se aude de cealaltă parte a uşii iar brusc o idee îmi sclipește în minte.

Îmi reglez respirația şi strig:

- Sub preș... e o cheie. Foloseşte-o!

Nu aud niciun răspuns, dar clinchetul ce răsună după câteva zeci de secunde îmi confirmă că m-a auzit. Deschide ușa de la intrare și pune cheia la loc. Când se întoarce cu fața spre mine ochii să se lărgesc în orbită iar sprâncenele i se arcuiesc.

- Ce... ce s-a întâmplat? privește către picioarele.

Mă uit si eu în jos, agitată. Se pare că niște cioburi mi-au străpuns pielea picioarele, din rănile mici curgând acum sânge.

- U-un accident, îi răspund bâjbâie cuvintele și îmi ridic din nou privirea, analizându-l curioasă pe Derek.

Deci până la urma este acel Derek.

- Domnule Tyson? Oau... Îmi duc mâna la gură, rămânând șocată.

- Mă cunoști? se încruntă acesta și pot observa speranța ce arde în privirea sa.

- Firește că da. Erai vecin cu unchiul meu, iar expresia de mai devreme este înlocuită de o expresie neutră.

Nu îmi vine să cred că am fost cu domnul Tyson. Nu avea prietenă? Avea o relație de lunga durată.

- Ce ar fi să ne oprim puțin din a devia de la subiect și să realizăm că tu ești desculță și înconjurată de cioburi? tonul său pare serios și se încruntă - îngrijorat?

Aprob din cap și îmi mut ochii din nou în jos, la picioarele mele însângerate. Derek închide ușa de la intrare și vine spre mine de-a lungul holului scurt, apoi străbate salonul şi striveşte sub paşii săi bucățile de sticlă. Se apleacă asupra mea şi mă priveşte adânc.

- Apucă-te de gâtul meu, spune lăsându-se ușor pe vine, astfel încât să ajung la umerii săi fără a mă ridica pe vârfuri.

Și așa și fac. Mă prinde de șold cu ambele sale palme mari și mă ridică pe sus, scoțând un oftat atunci când mă așează pe canapea. Până în acel moment nu am realizat cat de tare îmi tremurau mușchii gambelor.

- Unde e bucătăria? mă întreabă și se uita de jur împrejur.

- Prima ușă din dreapta, iar baia e ușa de după ea.

Își unește buzele aruncând o ultimă privire către rănile mele și apoi părăsește încăperea pentru câteva minute. Se întoarce înapoi cu un bol cu apă, o cârpă şi niște obiecte metalice pe care nu am putut sa le identific decât după ce le-a așezat lângă mine, pe canapea. Un cuțit și o pensetă.

- Am găsit penseta pe chiuveta din baie, îl aud spunând. Iar cuțitul l-am adus în caz că...

Se oprește, lăsând propoziția suspendată. Nu cred că a avut un motiv anume. Se strâmbă din coltul gurii apoi așează pe marginea mesei și îmi pune un picior la el în poale. Toarnă puțină apă peste piciorul meu, înlăturând în mare parte sângele. Icnesc când usturimea îmi săgetează tot corpul. Apoi ia pensetă de lângă mine și începe pe rând să scoată cioburile. Strâng cu putere pernele pe care le am la îndemână și scrânşnesc din dinți, abținându-mă să nu gem de durere.

- Îmi pare rău pentru că asta o să cam doară, dar nu am cum să procedez altcumva.

- E-n regulă, murmur. Îți mulțumesc din suflet ca mă ajuți, spun încordată și văd un zâmbet formându-se pe chipul său.

După 10 minute chinuitoare, Derek a terminat cu ambele picioare, apoi a insistat să nu mă ridic și să îl las pe el să se ocupe de mizerie. În ciuda protestelor mele, nu am putut sa îl fac sa se răzgândească. După ce mi-a bandajat tălpile cu un pansament de care nu aveam habar ca exista în casa mea, a început să mătură în liniște rămășițele din vază.

- Ai rămas la fel de neîndemânatică, obiectează în timp ce strânge toată mizeria într-un singur loc.

Zâmbește, parcă zicând asta niște amintiri i-au străbătut mintea.

- Îmi cer scuze, zic și îmi ridic capul spre el. M-am speriat când ai sunat la sonerie fix în momentul în care voiam să mut vaza.

Se oprește din ce face, privindu-mă. Abia acum îl analizez din cap până în picioare și observ cât de lejer este îmbrăcat, purtând doar un tricou și niște pantaloni de trening, iar încolăcit în jurul brâului fiind hanoracul.

- Nu ai de ce să îți ceri scuze. Asta îmi aduce aminte de vechea Laura și faptul ca nu pare că te-ai schimbat prea mult. Și mă bucură.

Nu știu ce să îi răspund, așa că doar îl privesc cum aruncă cioburile în coșul de lângă el. În timp ce se îndreaptă spre bucătărie din nou eu încep să butonez telecomanda televizorului, dând de un serial de comedie pe care l-am urmărit și ieri, așa că decid să las aici.

DEREK

Am fost puțin cam șocat și extrem de îngrijorat când am văzut-o pe Laura în mijlocul casei, înconjurată de cioburi. Iar când am luat-o în brațe, tot ce voiam să fac era sa o strâng la piept, până o fac sa icnească de durere. Nu voiam neapărat sa o sărut, ci doar o îmbrățișare de dor. Mirosul ei specific mi-a făcut tot corpul să mi se înfioare.

Dau să ies din bucătărie, însă un bipăit scurt ce vine din interiorul încăperii mă face să mă opresc în tocul ușii. Întorc capul, scrutând camera din privire. Din living murmure apoi pe Laura:

-Derek... eu nu pot sa mă ridic. Crezi ca poți să îmi spui tu de la cine am primit mesaj? Telefonul meu este lângă chiuvetă.

Insinuez că a încercat sa se ridice, însă nu a reușit și a scăpat câteva înjurături. Tipic ei.

-În regulă. Imediat, îi răspund și mă răsucesc pe călcâie.

Iau mobilul și îl deschid. Inima îmi îngheață când observ fundalul cu ea și Christopher. La ce m-aș fi putut aștepta? Deschid mesajul și ca tot vorbeam de lup...

-De la iubitul tău, îi spun sec și părăsesc încăperea, citând mesajul: Deci? Ești ok cu asta?

O văd oftând și abia reușesc sa îmi reprim un rânjet.

-Ce e? și mă așez alături de ea, lăsându-i destul spațiu intim.

-Scrie-i că nu mă simt bine. Oricum, în starea mea categoric nu pot să străbat ore în șir străzile NY-ului.

Dau din cap și asta fac.

-Nu sunt sigură că e iubitul meu, murmură şi îşi lasă capul pe spate, privind tavanul. Adică, probabil ca simt ceva pentru el, dar astea nu sunt sentimentele mele. Sunt sentimentele Laurei din trecut. Eu nu pot sa zic că îl iubesc, sau că îl plac și ar fi nedrept sa fiu cu el dacă nu simt pentru el nimic mai mult decât o atracție.

O piatră mi se ia de pe inimă și răsuflu silențios, ușurat.

-Și ce ai de gând sa faci atunci? O întreb după o pauză lungă.

-Nu știu. Îi voi spune probabil zilele astea, dar îmi este teama ca îl voi răni.

-Pff... la cum îl cunosc, puțin o să îi pese, pufnesc, mințind puțin.

-Chiar crezi asta? tresare și se răsucește spre mine, parcă luminându-se la față.

-Da. E un tip înțelegător. Va trece peste în doar câteva zile.

Oftează, parcă ușurată, însă nu întrerupe contactul vizual stabilit cu mine. Se mișcă din poziția ei spre mine și se sprijină în coate, micșorând spațiul dintre noi, fețele noastre fiind la doar câțiva centimetri distanță. Cu un zâmbet timid pe buze, continuă să mă privească arzător, făcându-mă că nu înțeleg ceea ce intenționează. Firește, mă abțin să o sărut, pentru că nu sunt încă prea sigur că asta este ce cere.

-De ce am plecat cu tine din California? Mă întreabă și îi simt respirația lovindu-se de față mea.

-Din iubire, răspund și înghit sec.

Părul de pe ceafă mi se zbărleste când îi observ ochii coborând la nivelul buzelor mele. Nu știam că pot să mai am astfel de reacții. Acum, alături de ea, realizez cât de nesimnificativă a fost relația mea cu Mavel - dacă aş putea numi relație ceea ce am avut noi - .

-Și de ce m-ai înșelat?

Nici nu mă întreb de unde știe. Christopher a programat totul din timp, în încercarea de a o face să se împotrivească mie.

-Am fost derutat de trecut, deși în mare parte idiot.

Chicoteşte și își ridică din nou privirea.

-Și de ce ai fost un idiot? continuă să mă interogheaze pe un ton jos

-Pentru că am pierdut o persoană așa minunată precum tine.

Zâmbetul i se lărgește și roșește.

-Cine a zis că m-ai pierdut?

-Cum adi-

Mă ia prin surprindere și mă întrerupe în momentul în care vârfurile buzelor noastre se ating. Fac ochii mari, dar aș fi nebun să mă retrag. Mă sărută apăsat și își strecoară brațele după gâtul meu. Eu îi cuprind mijlocul cu mâinile și o trag mai aproape de mine. Îmi dă acces liber la gura ei și profit, cercetând fiecare colțișor, parcă devorând-o. Mi-a fost dor de ea, de mirosul ei, de atingerea ei, de gustul ei, de tot. Îi simt tot corpul vibrând în brațele mele apoi îmi mușcă buza superioară și își depărtează fata de a mea.

-Ce a fost asta? O întreb, puțin tulburat.

-Nu ştiu, îmi răspunde zâmbind și se lasă moale în îmbrățișarea mea. Dar mi-a plăcut.

CAPITOLUL 8

LAURA

Imediat după sărut, i-am cerut lui Derek să plece. Am fost rea că l-am făcut sa creadă că mă poate avea înapoi. Totul fusese un test, pe care mai bine îl pica. Un test care îmi indica dacă mai are sentimente pentru mine. Până la urmă, asta nu este nimic în comparație cu ce mi-a făcut el mie, în trecut. Într-adevăr, sunt rea, dar nu regret ca am făcut asta cu el. Dar ce regret este că l-am ignorat pe Christopher. După ce o noapte întreagă m-am întors de pe o parte pe alta tocindu-mi creierii, am realizat că nu merită să îl las. Și am realizat că ceea ce am simțit când a venit ieri la mine a fost real. Sentimentele mele pentru el au fost reale. Poate am fost confuză când am discutat cu Oliver. Poate m-a derutat și confesiunea lui.

Păi... fetele nu sunt genul meu, iar prietenul meu nu are nimic împotriva cu tine. Poate îți fac cunoștință cu el.

Nu am nicio problemă. Îmi este prieten și mi-a fost alături mereu când am avut nevoie de el zilele astea.

Țin minte că eram la spital, trecut de miezul nopții, și nu mă simțeam deloc bine. Chiar dacă doctorul a spus ca nu aveam nimic decât o leziune, eu simt că mai e ceva. Am o durere de cap constantă. În fine, nu asta contează. Atunci când asistenta m-a întrebat dacă am pe cineva să sun să stea alături de mine, Oliver a fost primul la care mi-a zburat mintea. Și când l-am sunat dormea, însă nu s-a supărat că l-am deranjat și a acceptat cu drag.

Bâzâitul telefonului meu îmi atrage atenția. Scrutez toată încăperea, încercând să îmi localizeze mobilul. Îl găsesc pe fotoliul de lângă mine și din obișnuită mă salt pe picioare, însă durerea îmi săgetează corpul și nu mă pot ridica. Scap o înjurătură că am uitat de incidentul de mai devreme și mă prăbușesc înapoi pe canapea. Mă târăsc pe ea pana la mâner, apoi îmi iau avânt și mă arunc în fotoliul de alături. Recuperez telefonul de sub mine și verific mesajele.

《Christopher: Bună! Ce faci? Cum te mai simți? Ai nevoie de ceva? Putem să ne vedem?》

Închid ochii și zâmbesc. Se gândește la mine. E îngrijorat... e așa drăguț. De îndată îi și tastez răspunsul.

《Eu: Sunt așa și așa. Aș avea nevoie de ceva totuși. 》

După nici cinci minute îmi scrie din nou.

《Christopher : Ce anume? :o》

《Eu: Cred că m-aș simți mai bine dacă ai fi și tu aici... :)》

《Christopher : Atunci nici nu mai stau pe gânduri! Acum plec de acasă. <3》

Îmi duc telefonul la piept și chițăit fericită. E uimitor cum mi-a schimbat dispoziția. Acum parcă aș vrea să încep sa țopăi prin casa. De fapt cred aș fi făcut-o dacă nu aș fi avut rănile.

Tresar când telefonul vibrează din nou. Un alt mesaj. Dar acesta nu era de la Christopher.

《Will: Laura... Îmi pare nespus de rău dar nu pot să mai trec astăzi pe la tine. Chiar a intervenit ceva urgent în Germania. Mă întorc într-o săptămână și o-r să vină și părinții tăi. L-am trimis pe Derek ca să te verifice. Sper că ești în regulă. Te iubesc! Ai grijă de tine! Am intrat în avion. Îți dau un semn când aterizez. 》

Ce? L-a trimis pe Derek? Adică se referă la vizita lui Derek de dinainte, nu? Nu poate să vină acum. O să strice tot...

Mă grăbesc să îl apelez pe unchiul meu, dar are deja telefonul închis.

Fir-ar!!!

Mă las pe spate, cu gândul că cea de dinainte a fost vizita pe care a menționat-o Will și închid ochii, oftând lung.

O să fie bine. Și aștipesc.

Ceva mă trezește și îmi deschid ochii. Încep să chicotesc când acel ceva începe să mă gâdile și observ în brațele mele un pui câine. Gri, alb și niste ochi mari, albaștrii. Limba lui micuță îmi udă toată fața cu bale. Îmi ridic privirea cu buzele lipite și ochii pe jumătate deschiși, iar în dreapta mea este chiar Christopher.

- Bună, Laura! mă salută zâmbind și se apleacă să mă sărute pe frunte. Ușa de la intrare era deschisă, continuă după ce îmi observă expresia uimită. El e Ice, husky-ul nostru.

- Al nostru? îl întreb și încep să îl mângâi.

- L-am luat de Paște, acum o lună și jumătate, răspunde, zâmbetul mărindu-și intensitatea.

Îmi întorc privirea către Ice și îl sărut în creștetul capului. Nu știu dacă el mi-a umplut sufletul cu fericire, sau vederea lui Chris, dar nu îmi pasă. Probabil amândouă.

- Ce ai pățit la tălpi? mă întreabă imediat cum mi-am scos picioarele amorțite de sub mine.

Se apleacă și mi le ia în palmele sale, tresărind de durere la atingerea lui. Își cere scuze și deschide bandajele puse de Derek, inspectând rana. Sunt roșii și învinețite, dar arată categoric mult mai bine decât îmi imaginam.

- Făceam curat prin casă și am scăpat vaza în care am pus trandafirul de la tine... fix pe picioarele mele.

Oftează și se uită în jur, apoi se încruntă ușor.

- Unde sunt... umm... a fost cineva la tine? Adică nu văd mizeria. Intenționam să o curăț eu dar... Se oprește când privirea sa cade din nou pe mine.

- Da, a mai fost cineva.

- Oliver?

- Nu... mă strâmb din coltul gurii, jenându-mă. A venit Derek, spun foarte încet răspunsul și nu îndrăznesc să mă uit la Christopher.

- Ce? răsuflă lung și se sprijină de mânerul canapelei. Adică... Stai liniștită. Ți-am spus că nu am să te presez. E în regulă. Dacă... dacă simți ceva pentru el e în regulă, spune și deşi privirea îi este blândă, undeva în tonul lui îmi dau seama cât de tare îl deranjează.

- Nu e adevărat. Nu simt nimic pentru-

- Nimic? tresar când o altă voce se alătură convorbirii noastre.

Christopher se întoarce încordat în spate, iar în tocul ușii în văd pe Derek, încruntat. Casc ochii și îl țin pe Ice când începe să mârâie încet.

- Credeam că ușa deschisă era pentru mine dar... spune și se strâmbă, apoi își baga mânile în buzunarele blugilor.

- Ce cauți aici, Derek? se îndreaptă Chris către el.

- William m-a trimis, îi răspunde şi râde ironic apoi înaintează în casă. Dar tu?

- Am venit să îmi vizitez iubita, îi răspunde acesta și își încleștează pumnii.

- Și prietena ta ți-a spus ce a făcut cu mine acum o oră?

Oh nu... nu i-ar spune asta.

Aruncă o privire spre mine, mijind ochii iar zâmbetul îi dispare. Mă încrunt la el ușor panicată și mimez un "nu". Colțul gurii i se ridică într-o strâmbătură și revine la Christopher.

- M-a sărutat, continuă sec și își împreunează mâinile la piept.

Christopher se duce la el și îl ia de guler, dar Derek nu reacționează în niciun fel.

- Nu te lua de mine frate. Ea s-a dat la mine.

Icnesc, nevenindu-mi să cred că îi spune una ca asta.

- E adevărat? Mi se adresează Chris întorcându-se spre mine.

Deschid gura, dar nu iese niciun sunet. Acesta ridică o sprânceană și îi dă drumul lui Derek. Îmi unesc buzele și aprob din cap. El pufneste și se uită la mine cu o privire arzătoare, complet opusă de cea pe care a avut-o acum câteva minute.

- Pot să îți explic...

Scoate din buzunar un pachet de țigări și trece pe lângă Derek, lovindu-l intenționat în umăr, apoi iese din apartament trântind ușa în urma lui.

- De ce? murmur, aproape izbucnind în plâns, iar Derek se așează pe mânerului fotoliului, lângă mine.

Ice se încordează în brațele mele și încep sa îl mângâi pe creștet, calmându-l.

- Mi se pare corect că trebuia să ştie.

- Poftim!? izbucnește Christopher.

Și eu și Derek tresarim când dă buzna în apartament. Intră înăuntru, fumul de țigară ieșindu-i pe nas și gură. Pe moment arăta ca unul dintre taurii aceia nervoși care scot aburi pe nas înainte de competițiile anuale din Spania.

- Derek Tyson vorbește despre ce este corect! continuă acesta și aplaudă. Se pare căsculta convorbirea noastră. Oh da, acel Derek care și-a înșelat iubita cu cea mai bună prietena a ei, în patul ei! Si si-a băgat capul în pământ când a trebuit să recunoască! Ia spune Derek, e foarte corect, nu?

Acesta înghite în sec și îmi evită privirea. Oftează și se ridică, făcând schimb de priviri veninoase cu Christopher. Fără să mai zică ceva pleacă.

Christopher iese afară din apartament trăgând din țigară și închide ușa, apoi aud niște țipete. Se ceartă. Îl strâng pe micul Ice la piept, derutată. Nu mai înțeleg nimic. Vreau doar să mă întind în pat, să mă culc şi să dau uitării aceasta zi care nu se mai termină.

După câteva zeci de secunde Chris revine în apartament, ceva mai calm și intră în bucătărie - probabil aruncând ciotul de țigară. Se întoarce înapoi, fixându-mă cu privirea.Vine spre mine și îl ia pe Ice din brațele mele, lăsându-l jos. El se așează lângă mine, înghesuindu-ne în fotoliu. Mă pune pe picioarele sale și îmi ia fata în palmele lui. Inima începe să îmi bată puternic, atingerea sa provocându-mi niște furnicături pe ceafă.

- Uite, Laura... nu îmi pasă motivul pentru care Derek a venit aici mai devreme, acum, sau de ce l-ai sărutat, începe să imi spună pe un ton atat de blând încât mă face să uit de toată tensiunea de mai devreme. Vreau doar să îți spun că tu nu meriți o persoană ca el. Poate te-o iubi, dar nu știe sa te prețuiască.

Face o scurtă pauză și așteaptă să vadă dacă am ceva de obiectat, dar sunt mult prea emoționată să vorbesc. Ochii săi parcă văd prin mine, parcă văd în suflet meu, iar asta mă înfioară.

- Dacă... dacă îmi acorzi timp... o să îți arăt cât de mult însemni tu pentru mine. O să te duc peste tot unde am fost cu tine, am să fac tot posibilul ca să îți amintești tot. Doar... acordă-mi timp, precum și eu îți voi acorda ție. Nu te voi forța să faci ceea ce nu vrei, nu te voi grăbi...

Înghit în sec, pentru un moment având impresia că dă să mă sărute, dar mă înșel şi în schimb mă strânge la pieptul său. Mă relaxez şi îmi strecor brațele după gâtul lui. Îi simt inima bătând la fel de rapid precum a mea şi zâmbesc slab.

- Știi Laura... continuă după o pauză de aproape zece minute. Eu... adică nu vreau să te sperii. Ai ieșit din spital abia de două zile și practic mă cunoști de o săptămână, dar chiar nu pot sa mă abțin să îți spun că eu te iubesc. Te iubesc, Laura! Îmi pare rău că nu ti-am spus asta de mai multe ori înainte, zice şi mă sărută apăsat pe frunte, lăsând o urmă umedă.

Inima îmi bate nebunește, ca un fluture prins într-un glob de sticlă, apoi îi răspund cu respirația precipitată:

- Christopher... chiar dacă mintea mea te cunoaște de doar o săptămână, asta nu schimbă de cât timp te cunoaște inima mea. La cum reacționează am impresia că te cunosc încă din viețile anterioare.

Îl simt zâmbind și mă strânge mai tare, dar slăbește îmbrățișarea când încep să mă fâstăcesc.

- Ce e? mă întreabă, dar nu îi răspund.

Schimb poziția astfel încât sa îmi înolăcesc picioarele în jurul pieptului său. Îmi sprijin mâinile de umerii săi și îl privesc în ochi, uitând de fluturii ce se lovesc de pereții stomacului meu, de nodurile din gat, de bătăile inimii. Uitând de tot. Fața lui îmi pare necunoscută, dar știu sigur că el este cel pe care l-am iubit pana acum şi sunt gata să îmi încep noua viață alături de el.

Se apropie de mine și își propteşte fruntea de a mea. Deși e cu ochii pe buzele mele, nu le atinge.

- Christopher... șoptesc și zâmbesc.

Respirația lui grea îmi bate pe obraz și închid ochii.

- Săruta-mă!

CAPITOLUL 9

CHRISTOPHER

Aici serile sunt mult mai zgomotoase decât la mine acasă. Din zece în zece minute se aude câte o mașină, sau câte un om care intră în bloc, urca scările sau cheamă liftul.

Canapeaua Laurei este aproape la fel confortabilă precum salteaua patului meu, dar, la fel ca acasă, tot nu pot sa adorm. Încerc de aproape o oră, dar cine știa că cei din rasa husky sforăie? Ice a adormit fix pe pieptul meu, și parcă nu aș vrea să îl trezesc. Tot la ce mă gândesc este Laura și sunt fericit că m-a lăsat să intru în viața ei. Sper că picioarele sale se simt mai bine mâine, pentru că am de gând să îi arăt frumusețea New York-ului.

În jurul ei mă simt de parcă aș fi din nou un adolescent la prima dragoste. Sunt îndrăgostit până peste cap de ea. Nu știu ce aș fi făcut dacă l-ar fi ales pe nemernicul de Derek.

Zâmbesc pentru sine că totuși pe mine m-a vrut și mă decid să îl dau la o parte pe Ice. Acesta moțăie și mă privește preț de câteva secunde, apoi se culca la loc. Mă ridic de pe canapea și cu pasi ușori mă îndrept spre camera Laurei. Ușa e larg deschisă și ezit puțin să intru. Mă uit înapoi, la bezna așternută, apoi pășesc înăuntru unde încăperea este luminată de razelel lunii. Ajung în dreptul Laurei și mă las pe vine, privindu-i chipul.

Obișnuia să doarmă în brațele mele. O adormeam cu vorbele mele șoptite. Mereu îi povesteam câte ceva, iar ea iubea lucrul ăsta. Alteori îi cântăm. Îi dedicam melodii. În fiecare noapte eram din ce în ce mai apropiați... iar acum trebuie să o iau de la capăt. Nu că ar fi o problemă, pentru că aș face totul pentru ea oricum.

Îi dau o șuviță de păr la o parte și mă aplec să o sărut. Îi ating foarte ușor vârful buzelor apoi mă retrag. După câteva zeci de secunde o aud oftând slab, apoi se încruntă, dar nu este trează. Ori are un vis urât ori... ori o doare ceva. Mă aplec spre ea și îi ating fruntea cu buzele, verificând dacă are febră. E fierbinte.

Mă ridic în picioare și îmi trec mâna prin păr.

Nu înțeleg. Doctorul a zis că nu are nimic. Probabil că a răcit...

Încep să mă plimb ușor prin încăpere, simțind cum orice dorință de a mă culca la loc piere. Laura e răcită. Are febră.

Intru în bucătăria ei și încep să caut prin fiecare dulap orice fel de medicament. Din nefericire nu am găsit nimic. Atunci mă duc la baie, dar înafară de câteva cosmetice, nimic. Așa că mă încalț și îmi trag geaca de piele pe mine. Iau cheile de la mașină și telefonul de pe măsuța din salon apoi ies pe ușă. Spre farmacie.

- La naiba! șoptesc încercând să pornesc motorul, dar nu se aprinde. Din nou!!

Încep să cred că iubita mea mașină a fost afectată încă de la accidentul cu Derek de acum câteva luni, pentru că tot mi se oprește motorul, iar de încăpățânat ce sunt niciodată nu o duc la service. Poate ar fi timpul, îmi răsună vocea mustrătoare a Laurei. Sigur ea ar fi spus una ca asta.

Mă dau jos și deschid capota mașinii, verificând dacă totul este în regulă, dar nu este. Observ bateria deconectată și mă trezesc murmurând niște înjurături. Afurisitul de Derek. Cu siguranță el a fost. Conectez la loc bateria și intru înapoi în mașină, accelerând spre farmacie.

După ce schimb niște vorbe cu vânzătoarea sictirită, cumpăr câteva medicamente și siropuri, iar în drum spre cartierul în care locuiește ea opresc la un non-stop.

Mă gândesc să îi fac micul dejun Laurei și să i-l servesc la pat. Obișnuiam să mai fac asta din când în când iar ei îi plăcea foarte mult. Adică, să fim serioși. Cui nu i-ar place? Chicotesc și mă plimb printre rafturi, aruncând alimentele în coș. Făină, lapte, zahăr, fructe proaspete...

Ajung la casa de marcat, iar când casierul se întoarce spre mine casc ochii, surprins și ușor panicat.

- Chris? Spune acesta pe un ton răgușit. Oh doamne! Christopher!

Multe tatuaje, păr lung, lins pe spate, urmă de mustață și barbă. Înalt și slab. Ochi căprui și sprâncene stufoase. Un chip pe care nu l-aș putea

confunda nici într-un milion de ani. Nu s-a schimbat mai deloc. Mă încordez și pun coșul pe masa de marcat.

- Bună, Luc.

- Ce mai faci, amice? se întinde și îmi dă un pumn în piept, prietenește, zâmbind larg.

Îi lipsește un dinte.

- Diverse, răspund sec și îi evit privirea.

Îmi scaneze alimentele şi mi le bagă într-o pungă.

- Știi, Chris... începe să zică și simt cum inima mi-o ia la galop. Mă tot gândeam... în tot acești ani... face o pauză scurtă ceea ce îmi captează atenția și mă face să îmi ridic capul spre el, de ce m-ai lăsat? Apoi își îngustează ochii și expresia îi devine serioasă, fioroasă.

Îmi trec mâna prin păr și încerc să privesc în altă parte, dar rămân blocat.

- Tu, nemernicule, îşi schimbă totul brusc într-un mârâir. E numai vina ta! Și nu pot să cred că m-ai lăsat sa putrezesc cinci ani în închisoare!! Se răstește la mine și se apleacă ușor peste casa de marcat, privindu-mă furios.

- Treburile erau serioase, Lucian. Nu puteau să mă las prins. Urma să mă logodesc cu Jessie.

- Ți-ai dezamăgit oricum familia. Ești o rușine, scuipă cuvintele.

Ocolește casa de marcat și se pune în fața mea.

- Ai ceva de obiectat?

Dau negativ din cap și îmi cobor privirea.

- Să ştii că nu te-am iertat. Erai omul meu de încredere și m-ai părăsit fix când aveam cea mai mare nevoie.

- Te rog, dă-mi cumpărături, spun și întind banii.

Îmi dă peste mână și geme înfundat.

- Nu scapi așa ușor! Nu după ce mi-ai făcut!

Mă apucă de guler și mă trage mai aproape de el.

- Chiar crezi că nu am de gând să mă răzbun? Ai idee cât de greu mi-a fost să îmi găsesc de lucru cu un cazier ca ăla?

- Ți-ai făcut-o cu mâna ta! mă răstesc și îl îmbrâncesc, eliberandu-mă din strânsoarea lui. Ți-am zis ca nu mai vreau să iau parte la infracțiunile tale, dar puțin ți-a păsat!! Nu a fost vina mea că ai intrat la închisoare.

- Erai cu mine, omule! Eram împreună!! Iar tu stătea la volan. Mai aveam doar doi metri și săream înăuntru, în mașină, când tu te-ai decis să accelerezi și să mă lași în urmă!

- Voiai să fiu prins de poliție!?

Fără să am timp să reacționez îmi dă un pumn în maxilar, simțindu-mi dinții clănțănind.

- Cu mașina pe care o aveam la dispoziție? Să ne prindă poliția? Ești un bou.

Și un alt pumn vine. Simt un gust metalic în gură și îmi pipăi buza inferioară cu degetele, observând că e spartă. Ce o să îi spun Laurei când o să mă vadă așa? Mârâi nervos și sar pe Lucian, doborându-l la pământ. E mai înalt decât mine și mai masiv. Se pare că închisoarea l-a schimbat totuși.

- Am căzut de acord amândoi că dacă cumva apar autoritățile eu îmi iau tălpășița! TU ai fost de acord cu ideea!

- Pentru că aveam încredere! Nu mă gândeam că o să mă trădezi!

Mă aruncă alături de el şi se ridică în picioare. Își scutură hainele și îmi ia portofelul din buzunar. Ia de acolo trei bacnote de câte o sută de dolari şi mi-l aruncă pe piept. Ştiu că ce am cumpărat nu costa atât de mult, dar nu mă agit să îmi iau înapoi banii.

- Să nu crezi că nu o să mă răzbun, Christopher Carter. Lucian nu uită nimic. Niciodată.

Mă ajută să mă ridic şi mă feresc de un alt pumn, apoi îl îmbrâncesc. Iau punga cu produsele cumpărate și ies cu pași apăsați din magazin.

La dracu'! De ăsta mai aveam nevoie acum!! Mă gândesc şi lovesc cu piciorul un toberon, dărâmandu-l. De Lucian.

CAPITOLUL 10

LAURA

A fost un weekend minunat. Sunt fericită că l-am ales pe Christopher. Sunt fericită alături de el. Sâmbătă dimineața mi-a adus micul dejun la pat, un gest foarte drăguț din partea sa. Încă simt acea durere de cap, dar cred că este din cauza faptului că am răcit. Făcusem febră, iar în ciuda împotrivirii mele de a sta departe de mine, ca să nu îl îmbolnăvesc și pe el, a refuzat și m-a tratat. Mi-a făcut comprese, mi-a dat să beau multe ceaiuri şi am mâncat printre mese numai fructe proaspete. Toată ziua ne-am uitat la filme și a râs de mine de fiecare dată când începeam să plâng de emoții la anumite părți.

Duminică i-am chemat pe Andrew, Anais și Oliver la mine. Am dat un fel de mini petrecere. Oliver a adus mai multe jocuri precum Monopoly şi poker, cu care ne-am jucat toată după-amiaza. Mai pe seară Andrew şi-a adus consola video, iar băieții s-au adunat în fața televizorului, comportându-se ca niște puștani de zece ani. În timpul ăsta am stat de

vorbă cu Anais și ne-am cunoscut mai bine. Mi-a spus că weekendul viitor, dacă mă simt mai bine, va dori să mă ducă într-un local drăguț.

- Laura? Ești gata?

Tresar la intrebarea lui Christopher, dar nu îmi ridic ochii din reflexia mea. Care încă îmi este necunoscută. Inspir lung, apoi aprob din cap și îl urmez afară din baie.

~

- Am emoții... mari, spun în timp ce cobor din mașină.

Îmi arunc rucsacul pe umeri și îl privesc pe Chris, ușor speriată.

- Nu ai de ce, se apropie de mine zâmbind și îmi atinge cu vârful degetelor ușor obrazul, o atingere ce îmi provoacă părul de pe spate să mi se zbârlească. Dacă este ceva, pot să vin sa te ajut. Dacă cineva te supără, sunt aici. Oricum, ai prieteni care țin mult la tine și îți vor fi alături.

Tonul blând din glasul său mă liniștește și scap un oftat de ușurare. Se apleacă asupra mea, de parcă ar vrea să mă sărute, dar se oprește la jumătatea drumului și se retrage stânjenit. Se uită în jur și își trece mâna prin păr, apoi îmi face semn să îl urmez.

Prea mulți elevi, prea multe priviri ațintite asupra noastră.

- Eu trebuie să discut ceva cu directorul... despre starea ta, începe odată cum intrăm în clădire, apoi îmi înmânează o coală de hârtie. Aici este orarul tău, iar în dreptul fiecărei materii sunt notate etajul și sala de clasă. Am uitat să ti-l dau aseară... şi îmi pare rău că nu pot să te conduc chiar eu însumi.

- Înțeleg, îi spun zâmbind și dă să plece, dar se întoarce spre mine și deschide gura.

- Apropo, spune-mi domnul Carter cât timp ne aflăm în incinta liceului... e mai sigur.

Aprob din cap apoi îmi face cu ochiul și intră pe ușa de pe partea dreaptă a holului, deasupra ei atârnând o tăbliță pe care scrie cu litere majuscule DIRECTOR. Răsuflu lung și mă holbez la foaia pe care mi-a înmânat-o.

Istorie. Etajul unu, laboratorul de istorie.

- Hei... nu este asta tipa care a avut accident?

- Ba da. O doamne! Săraca!

Aud niște șușoteli și mă încrunt, tentată să îmi ridic privirea, dar nu le iau în seamă și străbat holul, îndreptându-mă către scări.

- Ea e tipa care a fost cu cei doi profesori?

- Aham.

- Cam curvă.

- De ce?

- Nu îi ajunge doar unul, ha ha!

Pufnesc cand aud alte voci dar le ignor si pe acelea.

- Mă întreb dacă au făcut-o în trei.

- Pff nu vorbi prostii. Nu vezi ce față de fată inocentă are?

- Ai dreptate. Nu știu ce au văzut cei mai sexy profesori din întreg liceul la ea. De ce tocmai ea? E... urâtă.

Casc ochii și grăbesc pasul, simțind cum ochii încep sa mă înțepe, dar șoaptele nu se opresc. Niște furnicături urcă din buricul degetelor și îmi străbat tot corpul. Fiecare elev pe care îl întâlnesc bârfind câte ceva despre mine. Îmi trag nasul și îmi mușc obrazul pe interior, abținându-mă să suspin.

- Blondo, strigă cineva și mă întorc. Cum e la pat domnul Tysson? icnesc la întrebarea acesteia, apoi izbucnește în râs apropiindu-se de mine.

Mă privește batjocoritor și se pregătește sa spună ceva, dar este întreruptă de o altă voce, de undeva din dreapta mea.

- Ce-ar fi să ne spui tu asta, Mavel. Pentru că tu știi cel mai bine.

- Oo da! Jeniffer la datorie, nu? Spune cea care s-a luat de mine apoi se depărtează ușor, pufnind.

Îmi aruncă niște priviri veninoase apoi se alătură unui grup mic de trei fete și părăsește holul.

- Îți mulțumesc că ai intervenit, o salut pe fata de adineauri odată ajunsă în dreptul meu.

"Oricum, ai prieteni care țin mult la tine și îți vor fi alături."

- Nu ai pentru ce, îmi răspunde mulatra, zâmbind larg, etalându-și dinții albi, imaculați. Mă enervează la culme fătuca aia, și își rotește ochii în orbită.

Îmi șterg cu dosul palmei lacrimile ce mi s-au adunat în colțul ochilor și îmi trag nasul.

- Hai să mergem la clasă.

Aprob din cap iar ea își trece un braț după gâtul meu.

- Cât timp tu ai lipsit, bârfele s-au răspândit repede. Mavel a fost cea care a început totul. Îmi pare rău că ai parte de așa ceva.

- Cine e Mavel oricum de ar face așa ceva?

Jeniffer se oprește și mă privește cu o expresie miloasă.

- Ea e... știi tu-

Nu apucă să continue răspunsul deoarece un clopoțel începe să sune fix deasupra noastră, iar eu sunt nevoită să îmi astup urechile cu palmele pentru a diminua zgomotul.

- Hai la clasă, se repede Jeniffer, forțând un zâmbet și mă îndrumă pe holuri.

Nu îi înțeleg reacția, dar probabil este un subiect jenant așa că nu o presez. Presupun că ea este o prietenă de-a mea, având în vedere că mi-a luat apărarea. Cred că aș fi izbucnit în plâns în fața tuturor dacă nu ar fi intervenit.

Când intrăm în sala de clasă toți se opresc din ceea treburile lor și mă privesc. Încep să mă înroșesc și îmi plec capul, cele două duzini de ochi ațintite asupra mea dându-mi o stare de nervozitate.

- Hai, nu îi bagă în seamă, spune Jeniffer și mă conduce spre ultima bancă.

Fata care ocupă unul dintre locuri sare peste masă, direct în brațele mele, chițăind. Scap un țipăt scurt și o aud suspinând.

- Doamne... Laura? Mă bucuuur aşa taree că eşti bine! Nu ai idee câte griji mi-am făcut! Nici nu am știut unde te-ai mutat ca să te vizitez! Nu am știut pe cine să întreb, iar pe nesuferitul de Derek nici nu am vrut să îndrăznesc să îl bag în seamă. Mă bucur ai starea necesară să vii la școală. Mi-a fost dor de tine. Știu că nu îți aduci aminte de mine, dar nu contează!

Șatena ia o pauză să respire și începe să râdă, ceea ce îmi stârnește și mie un zâmbet.

- Numele meu este Kayle, se prezintă ea și își îndreaptă spatele de parcă ar încerca să pară serioasă, apoi întinde mâna spre mine.

Dăm noroc și ne așezăm în bancă. Jeniffer se așează în cea alăturată și așteptăm să intre profesorul.

- Îmi pare rău că trebuie să dai ochii cu el, spune Kayle șoptind.

- Cu cine? o întreb, încă rânjind.

Însă nu îmi mai răspunde pentru că ușa clasei se deschide iar în sală se face brusc liniște. Întâi se observă un pantof, urmat încet de restul corpului, iar la final capul. Imediat liniștea dispare, fiind înlocuită de huiduieli și râsete. E unul dintre colegi. Face o plecăciune și spune ceva, dar nu pot descifra ce anume, apoi se îndreaptă țanțoș spre ultima bancă de pe mijloc, banca în care stă Jeniffer. Cei doi se sărută și se așează lângă ea.

- El e Brian, îmi spune Kayle și îl salută pe acesta.

- Wow! Laura? mi se adresează și dă să se ridice, dar ușa se deschide din nou iar în sală se face din nou liniște.

- Bună ziua elevi, răsună puternic glasul lui.... Derek? Derek este profesorul meu de istorie?!

Mă uit la Kayle și realizez la cine s-a referit.

"Îmi pare rău că trebuie să dai ochii cu el."

Îmi pun capul pe bancă și mă ascund după colegul din fața mea, urmărindu-l pe Derek. Are o privire severă și pare încordat.

Toată clasa îl salută în cor apoi își deschide agenda și o răsfoiește, deschide video-proiectorul și începe să facă prezența. Tonul său pare mai mult un mârâit.

- Mereu este așa... iritat? Îi șoptesc lui Kayle.

- Nu chiar... Este așa încă de când ai avut tu accidentul. Obișnuia să fie cel mai plăcut profesor înainte, dar acum este urât de toți. Acum este rău. Testele le corectează la sânge iar atunci când te ascultă îți dă numai punctaje mici, îmi șoptește înapoi, însă a fost destul de tare încât îi atragă lui atenția.

- Ce este așa de interesant, domnișoară Benson, de stați de vorbă cu colega de bancă?

Kayle face ochii mari și își îndreaptă spatele, apoi înghite în sec iar ochii i se dau peste cap în orbită. Pașii lui Derek formează un ecou slab în încăpere, ceea ce îmi dă chiar și mie fiori. Când ajunge în dreptul băncii din fața noastră, privirea sa cade pe mine și se blochează. Deschide gura să spună ceva dar nu reușește. Ridică sprâncenele surprins și își trece degetele prin păr.

- Nu știam că te-ai întors, Lau- domnișoară Walter. Mă bucur... că ți-ai revenit.

Brusc vocea și privirea i se îmblânzesc, fapt ce mă miră. Aprob din cap iar acesta trage ușor de nodul cravatei de la gât, lărgindu-l, și se întoarce înapoi în fața clasei.

- Deschideți niște geamuri, le ordonă colegilor mei și mai aruncă o ultimă privire spre mine, apoi își începe lecția.

- Asta a fost ciudat, îmi șoptește Kayle, de data asta mult mai încet, și observ cum se zbate să își rețină un zâmbet.

Da... a fost.

CHRISTOPHER

Lucian... L-am cunoscut prin intermediul surorii mele mai mici - era iubitul ei. Ea avea 16 ani, iar el 19. Nu am fost la început de acord cu relația lor. Ca frate mai mare se presupunea că ar fi trebuit să am grijă de ea, iar el era un distrus pe atunci. Când și-a pierdut ambii părinți, în perioada liceului, a luat-o pe alătură și a început să consume droguri, iar eu am stat pe lângă de el ca să mă asigur că nu îmi corupe sora. Am făcut parte din grupul lui și am devenit prieteni buni.

Asta s-a întâmplat după ce a murit prietena lui Derek și după ce el a plecat în California. Am fost foarte supărat după plecarea acestuia, așa că mi-am dedicat tot timpul anturajului lui Lucian și am început să facem

prostii împreună. Am început și eu să consum droguri, alcool. M-a influențat, dar măcar sora mea era "curată". Îmi dezamăgisem deja părinții din cauza comportamentului meu, dar după ce am omorât câțiva tipi în bătaie, acum vreo șase ani, și după ce a fost prins Lucian, pătasem numele familiei mele. I-am făcut de rușine.

Am fost și eu condamnat la 4 ani de închisoare, dar părinții mi-au plătit cauțiunea. O sumă imensă de bani, dar nici că ar fi fost o problemă pentru ei. Din momentul în care am fost eliberat, după treizeci de zile petrecute în spatele gratiilor, am decis să îmi îngrop trecutul iar familia mea a procedat la fel. Cu toate că nu au vrut să îi părăsesc, iar ei încă încearcă să mă facă sa mă întorc la ei, să îi ajut cu firma, să o moștenesc, eu nu pot să o fac. Prea multe s-au întâmplat în acel oraș. Nu mă pot întoarce înapoi acolo.

Reapariția lui Lucian în viața mea categoric mi-a dat peste cap viitorul și...

- Domnule Carter? Cineva vă caută, aud vocea subțire a Melaniei - o fată din corul liceului - din dreptul ușii de la cancelarie ce îmi întrerupe șirul gândurilor.

- Mda? Cine anume? o întreb fără să îmi ridic ochii din foile din fața mea.

- Nu știu. Nu a vrut să îmi spună numele dumnealui.

- Cum arată? plescăi plictisit.

- E... înalt, părul închis la culoare, dat pe spate... câteva tatuaje...

Tresar de pe scaun, dărâmandu-l. Melanie scoate un țipăt scurt, speriată de reacția mea bruscă și se dă câțiva pași în spate, făcându-mi loc să ies din încăpere.

- Domnule Cart....

Ce caută el aici?

Străbat rapid holul, cobor câte două trepte pe la scara profesorilor și ies din clădire, apoi trec de porțile liceului. Aud motorul motocicletei sale torcând, iar la vederea mea începe să râdă. Aruncă ciotul de țigară pe jos și coboară de pe automobil, suflând pe nări fumul, estompându-se în aer.

- Ce cauți tu aici? De unde știi că lucrez aici?

- Bună și ție, Christopher, mă salută iar eu doar clatin din cap. Am și eu relațiile mele, răspunde zâmbind și dă din umeri, apropiindu-se de mine.

- Ce vrei, Lucian? De ce ai venit aici?

- Ți-am mai spus ce vreau, spune și se oprește la un metru în fața mea, băgându-şi mâinile în buzunar. Răzbunare, mimează din buze și surâde, fapt ce mă irită și mai tare.

- Și trebuia să îmi reamintești, sau ce?

- Da, spune sec.

- Ce dorești mai exact? Îl întreb încleştându-mi pumnii.

- Să vedem, începe acesta și scuipă pe jos, lângă picioarele sale. Mă atrage mult blondina aia cu care tot umbli tu. Știi tu, cea cu ochii mari, albaștri. Ce zici de un pariu pe ea?

- Ce?? Nu! În niciun caz nu o amestecam pe ea în problemele noastre, mă răstesc și micșorez spațiul dintre noi cu câțiva centimetri.

- Taci, Christie! A venit momentul când eu fac regulile... sau poate ai uitat de ce sunt în stare?

Pufnesc și mă abțin cu greu să nu sar pe el. Ridic bărbia, în semn să continue și îmi încrucișez brațele la piept.

- Aşa... mă gândeam la bătăi stradale. Ilegale.

Face o pauză lungă schimbând priviri cu mine, apoi îngustându-şi pleoapele adaugă:

- Sâmbătă, la ora 18:40, în gangul de lângă magazinul meu. Eu câștig, o iau pe blondină. Tu câștigi, te las în pace, spune Lucian și începe din nou să râdă. Dar dacă vrei ca totul să fie în regulă, îmi vei da o sumă frumușică de bani.

- Am de ales şi alta variantă? întreb, mutându-mi greutatea corpului de pe un picior pe altul.

- Nope, răspunde zâmbind și se depărtează de mine, așezându-mă la loc pe motocicletă. Apropo, vreau ca și amoreza ta să participe la bătaie. Să fie în public.

- Ce!? De ce??

- Eu pun întrebările, nu tu.

Îmi face cu ochiul înainte să își pună casca pe cap și pornește de pe loc.

\(°□°)/

CAPITOLUL 11

După ce Lucian părăsește raza mea vizuala mai rămân încă câteva zeci de secunde în mijlocul trotuarului, holbându-mă în zare, măcinat pe interior de o mulțime de gânduri. Intru tulburat în liceu și îmi trec agitat mâna prin păr, îndreptându-mă spre cancelarie. Deschid ușa, iar în momentul următor dau nas în nas cu Derek. Acesta își șterge fruntea cu un șervețel și se dă doi pași în spate.

- Te simți bine? Îl întreb observând că nu mai poartă nici cravata, nici sacoul, iar cămașă lui are doi nasturi deschiși.

- M-hm, murmură și își ferește privirea de a mea.

Își umezește buzele și mototolește șervețelul, apoi aruncă o privire peste umărul său, în interiorul încăperii.

- De ce nu m-ai anunțat că... face o pauză scurtă și își dreagă vocea, domnișoara Walter şi-a reînceput cursurile?

- Nu eram nevoit, îi răspund îngustându-mi pleoapele.

- M-am comportat impertinent și nu voiam să mă vadă așa, spune mai încet, ceea ce mă forțează sa mă aplec spre el pentru a înțelege.

- O te rog, zic pufnind și îl dau la o parte din dreptul ușii, făcându-mi loc să intru. Tu mereu te porți cam impertinent. De ce îți pasă acum?

Oftează și fiecare își continuă drumul. Derek închide ușa după el iar eu mă las încet în scaun, încercând sa nu deranjezi ceilalți doi profesori care se află în încăpere. Inspir lung și cu coatele sprijinite de birou îmi las capul în palme.

Ce naiba fac cu Lucian? Cum o să îi spun asta Laurei? Imediat ce o sa afle... o să mă înlăture din viața ei. La naiba cu trecutul meu. La naiba cu "eu" cel vechi.

* * *

După ce mi-am terminat cursurile, am mai aşteptat-o pe Laura încă o oră, timp în care mă gândeam la variante în prin care îi pot mărturisi tot... fără să o departez de mine. Fără sa mă privească precum un... criminal. Însă asta am fost.

- Ești pregătită? o întreb în timp ce pornesc motorul.

Astăzi își începe prima ședință de recuperare prin terapie. Inspira adânc, închizând ochii și rămâne așa câteva minute. Apoi deschide pleoapele lent și un zâmbet îi apare pe față.

- Sunt foarte pregătită, răspunde și mă privește cu coada ochiului.

Aprob din cap, puțin cam încordat și ies din incinta liceului.

- Cum a fost azi? La liceu?

Tresare la întrebarea mea și mă uit scurt la ea, întocându-mă înapoi la drum.

- Umm... a fost... adică... Jen... Kayle... face o pauză oftând. A fost în regulă.

Ridic o sprânceană și opresc la semafor, profitând de aceasta ocazie ca să o privesc din nou. Își ferește în mod intenționat ochii de mine și își face de lucru cu fermoarul rucsacului ei.

- Poți să îmi spui ce te deranjează. Am promis că vom fi sinceri unul cu celălalt, nu?

Înghit în sec gândindu-mă că nici măcar eu nu sunt sincer cu ea. Că am atâtea secrete fața de ea.

- Ai dreptate, spune și într-un final își ridică capul spre mine, zâmbind sfios. Îmi cer scuze, doar că este un subiect puțin cam jenant... Se oprește și își mută ochii pe geam, în ei reflectandu-se culoarea roșie a semaforului. Mavel... sau cum o cheamă pe fata aia, a stârnit niște bârfe despre mine... asta este ceea ce mi-au spus Jeniffer și Kayle, continuă și la final dă din umeri. Dar nu le-am luat în seamă. Nu ar trebui, nu? Adică... nu au dreptate, bănuiesc.

Vocea începe să îi tremure și observ cum câteva lacrimi îi alunecă pe obraz. O prind blând de bărbie, putând să îi întorc capul spre mine și să îi privesc chipul. Mă apropii de ea, sărutând adâncitura dintre sprâncene. Expresia i se mai relaxează.

- Normal că nu au dreptate. Tu nu ești ca -

Un claxon mă întrerupe și realizez că s-a făcut verde, sucindu-mă înapoi cu privirea ațintită la drum. Pornesc de pe loc și îmi umezesc buza de jos cu limba.

- Nu ești ca ele. Nu ești ca Mavel.

- Dar cum sunt atunci?

- A mea, îi răspund și îi caut mâna.

Odată ce i-o găsesc o ridic la nivelul buzelor mele și mi le lipesc de pielea ei palidă, catifelată. O privesc pe Laura cu coada ochiului și o văd cu capul plecat, zâmbind timid și cu o roșeață în obraji.

Restul drumului până la psihologul care se ocupa de Laura l-am parcurs în liniște. Unchiul ei s-a ocupat de tot. Și de programare, și de plată, dând deja banii în avans. Parchez în fața clădirii unde se află cabinetului acestuia și mă uit la ceasul de pe mână, acele indicând ora 15 fără zece minute. O ședință durează două ore și jumătate ceea ce înseamnă că la 17 și jumătate trebuie să fiu aici.

- În regulă. Hai să te conduc, mă adresez ei și îmi împletesc degetele cu ale ei.

Îi mai privesc chipul încă odată, asigurându-mă că acțiunea mea nu o deranjează. Ba din contră, ar fi părut că o relaxează si mai mult. Pășim în clădire și ne îndreptăm spre lift. Intrăm în lift și apăs tasta doi.

- Dacă nu te simți în largul tău poți oricând sa mă apelezi și voi veni de îndată sa te iau, îi spun Laurei.

Aceasta aprobă din cap zâmbind blând, parcă mulțumindu-mi din priviri.

- Apreciez ajutorul tău. Sincer... cu unchiul plecat, iar cu Oliver la cursuri mai mereu, nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine.

Vreau să îi răspund, dar clichetul liftului ne anunță că am ajuns la destinație și uit ce voiam să spun. Ne îndreptăm spre ușa din fața noastră. Pe ea este o plăcuță cu litere majuscule inscripționate pe ea.

CABINETUL
DOMNULUI DOCTOR
GREENWICH.

et. 2, ap. 33

Laura mi-o ia înainte și bate prima în ușă. După nici cinci minute, clanța se mișcă și ușa este deschisă, un bărbat mai mic decât mine ca statură, cu riduri în jurul ochilor blânzi, căprui, și un zâmbet blajin. Fire lungi de păr arginti sunt linse pe spate, iar vestimentația este una tipică, cu un halat alb, pe dedesubt purtând o cămașă bleumarin și niște blugi închiși.

- Bună ziua! Eu sunt domnul doctor Greenwich! spune acesta și întinde mâna.

Dă noroc cu fiecare in parte și ne primește înăuntru, lăsându-se să ne prezentăm. După ce am stat câteva minute la discuții cu acesta, între patru ochi, am sărutat-o pe Laura pe frunte, murmurând niște vorbe liniștitoare. Îmi iau apoi rămas bun de la amândoi și părăsesc clădirea. Mă trântesc pe bancheta mașinii, simțind cum temperatura îmi crește.

Acum am de rezolvat problema cu Lucian, dar am nevoie de ajutor... Firește!

Iau telefonul și apelez ultima persoana de la care aș fi vrut ajutor, dar este cea mai potrivită. Omul ăsta se pricepe la de toate. Pornesc mașina de pe loc, accelerând către casă.

- Bună... murmură.

- Salut, Derek.

* * *

- Ohoho! Nu știam ca nemernicul ăla avea să mai iasă din închisoare, spune Derek apoi ia o gura din sticla de bere. Oricum... Cum ai de gând să îi spui Laurei asta?

- Momentan nu asta este grija mea, zic, jucându-se cu dopul metalic de la sticlă. Lucian a stat în închisoare. Acolo traiul e greu, iar cel mai puternic supraviețuiește. Pun pariu că tacticile lui de luptă sunt... mai avansate decât nivelul meu.

- Ai dreptate, dar hai să ne gândim altfel... începe și își aruncă o țigară între dinți; o aprinde și suflă fumul în dreapta sa. Este este mai înalt decât tine, dar doar cu puțin. Este mai slab, musculos, dar tu ești mai masiv. Ceea ce înseamnă că loviturile sale sunt mai rapide, dar mai slabe. În schimb, ale tale sunt mai lente, dar puternice. El o să dea în tine probabil ca într-un sac de box. O să obosească repede. Tu... tu stai mai mult în defensivă iar când își trage suflul îl mai pocnești în moacă. Asta până la a doua rundă. El o să fie destul de epuizat, însă tu, pentru că ai fost mai reținut, încă o sa ai energia necesară ca să îl dobori din câteva lovituri brutale.

Se oprește și trage un fum, așteptându - mi răspunsul, dar nu mai vine. Cad pe gânduri, analizând tot ce mi-a spus Derek.

- Nu pot obiecta în niciun fel ceea ce mi-ai zis, pentru că ai perfectă dreptate. Nici nu te întreb de unde știi toate astea.

- Îmi place să mă uit la meciuri de box, mărturisește ridicând din umeri.

- Atunci, acum că am stabilit tacticile, tor am nevoie sa mă anternez, spun pe un ton puțin mai sever decât mă așteptam.

Derek se saltă de pe scaun, cu un zâmbet tembel întins pe toată fața.

- Nu credeam că o să îl mai văd vreodată pe Christopher, cel adevărat. Adică... sa fim serioși omule. Carapacea asta de om-de-rând... nu ți se potrivește.

Mă încrunt la spusele acestuia și iau sticla cu bere din dreptul său, dând pe gât ceea ce mai rămăsese.

- Ce știi tu? Aveam nevoie de ea. Și încă am nevoie. Ăsta sunt eu, acum.

Derek râde amar, lucru ce mă irită.

- Ce prostii vorbești... este greșit. Ăsta nu ești tu. Tu ești cel care a omorât în bătaie oamenii care ți-a amenințat familia, tu ești drogatul care se ducea în fiecare seara la curve, care se lua în fiecare zi la harță cu oricine! De ce te ascunzi?

- M-am schimbat, răspund încleştându-mi pumnii. Eram tânăr. Un măgar. Am făcut greșeli pe care numai timpul mi le poarte ierta. Am crezut că o să putrezesc în închisoare alături de Lucian, dar când mi s-a oferit o a doua șansă, am decis să nu o irosesc şi să îmi repar acele greșeli. Sau, măcar dacă nu pot fi reparate, sa le dau uitării. Să le ascund. Să le îngrop. Nu îmi este ușor sa trăiesc cu ceea ce am isprăvit în trecut și cred că nici ție nu îți este ușor cu ceea ce i-ai facut Laurei.

Face ochii mari și icneste, realizând că l-am lovit unde doare mai tare.

- Așa că hai să lăsăm totul deoparte și să mă ajuți în numele lui Dumnezeu să mă antrenez.

Își mușcă nervos obrazul pe interior și aprobă din cap. Stinge țigara neterminată în scrumiera de pe masă și mă urmează în liniște, cu o atmosfera tensionată plutind intre noi, spre subsol. Acolo unde îmi țin echipamentul. Când am cumpărat casa asta, înainte să mă despart de Jessie, îmi plăcea să îmi descărc nervii în sacul de box din camera mea din casa părintească. Așa că am decis ca subsolul casei mele să fie un fel de sala de fitness. Nu am mai intrat de mult în el, iar obiectele sunt prăfuite, dar aranjate în ordine.

- Încă nu îți înțeleg obsesia de a avea totul ordonat, având în vedere trecutul învălmăşit pe care îl ai, comentează Derek amuzat, privind în jur.

Îmi dau jos tricoul și blugii, rămânând doar în boxeri, și îmi întind corpul, provocând câteva oase să trosnească. Scot de sub o masă de ping-pong o geantă mare, albastră, și o scutur de praf, strănutând. Din ea scot o pereche de pantaloni sport. Mă îmbrac cu ea apoi caut mănușile negre, din piele, pe care le foloseam ca să nu îmi julesc palmele. După ce le găsesc mi le trag pe mâini și închid geanta. Mă întorc către Derek care părea complet fascinat de posterele mele cu Muhammad Ali și Mike Tyson atârnate de-a lungul peretelui din dreapta. Tușesc, astfel încât să îi atrag atenția iar acesta tresare, urmându-mă spre mijlocul încăperii. Păşesc pe salteaua albastră, în mijlocul acesteia fiind atârnat de tavan sacul cu box. Îl lovesc cu palma, praful sărind din el și provocând din nou, atât pe mine cât și pe Derek, să strănutăm.

- În regulă. Gata cu joaca, începe acesta și își dă jos sacoul pe el, așezându-l pe una dintre cutiile din spatele său; își suflecă mânecile cămășii și își îndoaie genunchii, luând o poziție tipică pentru orice antrenor. Să trecem la treabă, continuă răstit și împinge sacul spre mine, aproape dezechilibrându-mă. Fii atent! Dă-l naibii pe Christopher om-de-rând. Reia postura de infractor. Trezește-l pe vechiul Christopher. Acela care zace în tine și urlă să iasă la suprafață.

Derek mai împinge odată sacul de box spre mine, dar de data asta în prind cu ambele mâini. Închid ochii inspirând și expirând lung, apoi mă dau un pas mai în față, mă cocoșez şi îmi îndoi coatele și genunchii, mârâind.

Asta e pentru tine, Laura.

Și încep să lovesc sacul de box nervos.

CAPITOLUL 12

Zilele au trecut ucigător de încet. Christopher își continua zilnic antrenamentul cât timp Laura era la recuperare. Nici nopțile nu le dormea. Era extenuat atât fizic, cât și psihic. Era deja joi, iar el nu reușise să îi recunoască iubitei lui ce se întâmplă de fapt. Era conştient, foarte conştient, că odată ce ii va dezvalui trecutul său... o sa il paraseasca, iar asta l-ar distruge. Ar fi trebuit sa faca asta de la inceput.

- Vii azi? i se adresa nervos Christopher lui Derek.

Era vizibil ca era foarte agitat. Era ultima zi de pregatire si nu se gandea ca va pierde lupta, ci pe Laura.

- Mda, plescăi Derek si se dezlipi de scaunul pe care statea.

Facusera o oprire la un magazin sportiv dupa ce au lasat-o pe Laura la doctorul Greenwich. Avea nevoie de o proteza ca sa se asigure ca Lucian nu ii spărgea dantura. Au urcat amandoi in Cayenne-ul lui Chris si au pornit spre casa sa. Tensiunea dintre ei crestea pe minut ce trecea, iar

linistea devenea din ce in ce mai apasatoare. Au avut o cearta inainte legata de trecutul lor.

- De ce ma ajuti, Derek? rupse brunetul tacerea.

Insa acesta ezita sa raspunda si isi scosese telefonul din buzunar, verificandu-si mailurile.

- Derek.

- Nu e treaba ta. Am motivele mele, zise taios.

- Si anume?

Derek isi freca ochii si ofta, ridicandu-si privirea spre parbriz.

- Sunt foarte constient de faptul ca eu mi-am pierdut sansa. Imi este ciuda, intr-adevar, dar este numai vina mea. Alaturi de mine nu ar fi fost fericita pentru ca inca încă am de invatat cum sa ma comport ca un domn. Nu am învățat sa iubesc. Experienta ta cu Jessie a fost una avantajoasa, dar eu nu am avut vreo ocazie de genul. Am dat gresi in fiecare incercare si am sfarsit prin a rani un suflet asa pur ca al ei. Decat sa o vad in mainile lui Lucian, facandu-i cine stie ce, mai sigur ma simt sa fie alaturi de tine. Sa stiu ca primeste atentia de care are nevoie si ca este iubita.

Christopher paru uimit de raspunsul primit. Iar tonul lui Derek era bland, un lucru si mai surprinzator. Spunea adevarul.

- Nu imi fac griji ca nu o sa castigi. Trebuie sa ne concentram pe modul in care ii marturisim toate astea. Apoi, ai nevoie de somn, Derek facu o pauza, dregandu-si vocea si umezindu-si buza inferioara cu limba. Deci cand o duci acasă la ea de la psiholog ii vei marturisi tot, apoi te culci. Ai nevoie de odihna, omule. Arati ca naiba.

Prietenul sau aproba din cap si arunca un ochi in oglinda retrovizie la reflexia sa, apoi o indrepta inapoi spre drum. Avea dreptate si trebuia sa faca ceva in privinta asta. Îl privi pe Derek cu coada ochiului, minunandu-se de comportamentul lui schimbat brusc. Acum parea relaxat. Probabil de mult voia sa ii marturiseasca asta, dar ii era greu sa

renunte la iubita lui. Acum in sfarsit gasise oportunitatea si isi facuse curaj, pana nu ii pierea la loc. Derek nu era genul de persoana care sa dea cartile pe fata. Avea un caracter foarte orgolios, iar ego-ul sau a fost usor ranit dupa ce spusese toate acele vorbe, dar se simtea impacat oarecum. Chris nu mai comentase nimic. Doar aproba din cap, recunoscator, si isi continuara drumul in liniste.

* * *

- Și? Cum a fost ședința de astăzi? o întrebă Christopher pe Laura în timp ce intrară în lift.

Acesta apăsa butonul ce indica cifra patru.

- Am început să avansez. Îmi amintesc din ce în mai multe noțiuni legate de școală și de vechii prieteni. Helen... parcă... ummm... Jacob și încă un băiat, dar i-am uitat numele. Doctorul Greenwich...

Christopher nu era de fapt atent la ce îi spunea iubita lui. Era mult prea nervos pe interior ca să gândească limpede. Nu știa cum avea de gând sa ii marturisească. Nu știa cu ce să înceapă. Începuse să își amintească toate momentele frumoase petrecute alături de ea, iar faptul că asta era ultima seară in care mai avea parte de ele... nu avea cuvinte sa descrie ce era în sufletul sau.

Clinchetul liftului i-a făcut pe amândoi sa tresară, inima lui Christopher luând-o la goană de emoții. Ieșiră din lift și ajunseră în dreptul apartamentului Laurei. Aceasta se ridică pe vârfuri, încercând să își sărute prietenul, dar el se feri lăsând-o cu ochii în soare.

- Ești bine? întrebă ea nedumerită.

Era prima dată când era refuzată.

- Laura eu... trebuie să îți mărturisesc ceva, începe Christopher simțind câteva noduri în gât adunându-se.

Ea se încruntă și își împreună mâinile la piept.

- Nu cred că ceea ce vom discuta ar fi ok să o avem chiar pe hol, spune el, trăgând oarecum de timp.

Ea aprobă din cap și băgă cheia în broască, deschizând ușa. Intrară amândoi, iar cât Laura puse să facă un ceai, ca să îi mai atenueze durerea de cap, Christopher se rotea prin tot salonul ei, agitat.

- Stai jos, îl trezi glasul Laurei în timp ce aceasta punea tava cu cele doua ceşti pe măsuța de cafea.

Christopher aprobă din cap și se așeză încet pe fotoliu, în timp ce ea se puse pe canapea. După ce sorbiră amândoi din căni, el începu să turuiască fără oprire, de frică că își va pierde curajul, despre trecutul său. Îi povesti despre familia sa puțin, despre relația surorii sale cu Lucian și faptul ca încerca să o protejeze, despre Derek si pierderea lui, apoi dependenta lui Christopher de droguri, despre infracțiunile pe care le-a insprăvit. Continuă cu faptul că Lucian intrase la închisoare iar vina picase pe el și acum acesta dorea sa se răzbune. Îi povesti și despre noaptea aceea când fusese la magazin și că dădu nas în nas cu el, apoi vizita la școală și modul lui de a-şi lua revanșa. Când termină de relatat, Christopher era deja leoarcă de transpirație. Și avea nevoie urgentă la baie deoarece terminase tot ceaiul pe care îl facuse Laura. Avea poftă și de o țigară, dar își promisese că nu se va mai atinge de ele. Se uita disperat la iubita lui, sau fosta, pentru că nu știa ce avea sa ii spună. Expresia ei era impasibilă, rece, nu exprima nici emoție. Asta era o față a ei pe care Christopher nu o văzuse niciodată.

- Eu... adică tu... începu aceasta iar expresia i se îmblânzi. Am nevoie de timp.

- Dacă nu ar fi fost pentru tine, nu aș fi luptat cu Lucian, obiectă el pe un ton tremurat.

Îi era frică că îl va părăsi.

- Înțeleg, spuse ea. Dar am nevoie de timp ca să mă gândesc. De ce nu mi-am spus asta din prima?

- Când?

- Când am făcut cunoștință. De ce nu mi-am spus despre trecutul tău?

- E... e un trecut pe care am vrut sa îl îngrop. Nu intenționam să te amestec în el. Mă simt jenat pentru ce eram în trecut. Am fost stupid și este și mai stupid ca te voi pierde din cauza lui.

Ea aprobă din cap, cu un zâmbet slab pe față.

- Îți mulțumesc că m-ai condus până acasă, Christopher, începu ea și se ridică de pe canapea, netezindu-și hainele.

- Laura... șovăi acesta când observă că ea îi ignoră privirea. Te rog... înțelege că-

- E în regulă, dar nu pot dau răspuns acum, îl întrerupe pe acesta oftând. Înțelege-mă și tu pe mine.

El înghiți în sec și o urmă spre ușa de la intrare. Și-au luat la revedere fără să se privească iar după ce Laura a închis ușa, Christopher mai rămăsese încă zece minute, uitându-se la ea, pierdut. Apoi s-a dus acasă, copleșit de tristețe.

* * *

《Derek: Vezi că nu voi putea ajunge la timp acolo. O să întârzii un sfert de oră probabil. 》

《Christopher: Poftim? Îți bați joc de mine?》

《Derek: Scuze frate.》

La naiba de trădător!

Se gândi nervos Christopher și trânti telefonul la picioarele sale, făcându-se bucăți. Se uita pret re cateva secunde la cioburile ce au sarit din el apoi înjură în barbă și începu să se plimbe agitat de colo-colo, călcând apăsat pe asfalt.

- Ce faci, amice? se auzi o voce în spatele acestuia și se răsuci pe călcâie. Unde-i blondina?

Christopher mârâi la vederea lui Lucian și se abținu impulsului de a sări acum pe el.

- Nu vine, îi răspunse sec și scrânşni din dinți.

Laura nu vorbise cu el toată ziua. Nu ii dăduse niciun semn iar la liceu l-a ignorat complet.

- Păcat. Voiam să asiste și ea la bătaia pe care o vei primi astăzi. Voiam sa vadă că viitorul ei iubit nu e un papă-lapte, precum tine.

- Taci naibii din gura! Nu poți obliga o persoană să fie cu tine! se răsti Christopher și se apropie cu pași mici de rivalul său.

- Ai nu mă înnebuni, pufni Lucian. Vrei să vezi că eu pot?

Îi zâmbi pe sub mustață și părăsi raza vizuală a lui Chris, lăsându-l să clocotească pe dinăuntru. Își înfășură palmele cu bandaje, apoi privi ceasul de pe mână. Mai erau cinci minute și era pe cont propiu. Luă o gură din sticla cu apă din geanta sa de sală, inspiră adânc încercând să mai reducă din fiorii ce ii străbăteau corpul și înaintă câțiva pași, privind după zid cele trei duzini de oameni adunați să vadă lupta. Mare parte dintre ei deja au făcut pariuri, ba pe Christopher, ba pe Lucian. Își puse proteza în gură și ieși din umbră, încordându-şi mușchii. Își făcu loc prin mulțime, ajungând în centru. Acolo Lucian stătea de vorbă cu un bărbat, râzând cu gura până la urechi. De abia aștepta să îi șteargă zâmbetul. Odată ce rivalul său îl observă pe brunet întrerupse conversația și făcu doi pași spre el. Chris mai privi odată ceasul. Mai erau trei minute. Se auzi un fluier și se făcu liniște.

- Regulile de vigoare. Lupta se termină atunci când celălalt nu mai este în stare să stea în picioare, vorbi o femeie din dreapta lor și înaintă până se stabilii intre ei.

Avea o banderolă pe frunte, îmbrăcată cu niște pantaloni militărești și un maiou galben ce i se mula perfect pe piept. Își dezlegă banderola neagră de pe frunte și începu să o fluture prin aer. Vorbele începuseră din nou și un alt fluier se auzi.

Cei doi bărbați din centul mulțimii se încordară și se puseră pe poziții. Cu pumnii încleștați în dreptul feței, au început să se rotească încet. Lucian zâmbi, dezvăluindu-și proteza neagră, apoi făcu primul pas, încercând să îl lovească pe Christopher în maxilar. Acesta se lasă, pe vine, ferindu-se, și întinse piciorul lovindu-l pe Lucian în gleznă. Se dezechilibră și căzu pe o parte, gemând. Era rândul brunetul să rânjească. Lucian se ridică imediat și îl luă prin surprindere pe Chris cu un genunchi în burtă, urmat de un pumn în gură. Împiedicându-se în propiile picioare, Christopher căzu pe spate, sprijinindu-se în coate. Lucian începu să râdă iar din mulțime se auzeau huiduieli și urale, amestecându-se și transformându-se apoi într-un țiuit asurzitor. Simți o greutate pe corpul său apoi pumni, venind unul după altul din lateral, izbindu-se fața sa. Nu au trecut nici zece minute iar el era deja aproape K.O.

- Gata? Te dai bătut? îi șopti Lucian apoi un pumn se lipi de obrazul său. Te credeam în stare de mai mult, și un alt pumn îl lovi. Dar se pare ca ai rămas la fel de incompetent, iar un fluier îl lasă cu pumnul la câțiva centimetri de fata lui Chris.

- Pauză, se auzi vocea femeii de mai devreme și Lucian se ridică în picioare mimând din buze "ai avut noroc".

- Christopher! strigă cineva dar el era cu mințile prea zdruncinate pentru a fi atent. Chris-to-pher!! se mai auzi odată, de data asta mai clar și mai răspicat, ceea ce i-a atras atenția.

S-a ridicat în genunchi icnind de durere și și-a pipăit față umflată. Avea un gust metalic în gură, știind că ori și-a muşcat limba, ori nenorocitul i-a spart buza. Probabil ambele variante. Se ridică în picioare iar la al treilea strigăt se întoarse. O văzu pe Laura încercând cu disperare să ajungă alături de Chris, dar Derek o ținea de mijloc cu palmele, fiindu-i imposibil să înainteze.

- O doamne, Christopher! Fața ta! țipă aceasta și aproape că izbucni în plâns. Îmi pare rău! continuă ea şi își duse palmele la gură.

El se încruntă, neștiință dacă începuse sa delireze sau Laura chiar se afla în fata sa, cu o expresie îngrozită, ținută cu greu de Derek ca să nu ajungă în mijlocul ringului.

- Amintește-ți ce am făcut la atrenament, se auzi glasul prietenului său. Adu-ți aminte de toate lucrurile pe care le-am discutat! continuă acesta şi scoase o sticlă cu apă de nu ştiu unde şi i-o aruncă lui Christopher.

Acesta bău recunoscător, apa alunecându-i pe gât, revigorându-l și trezindu-l la realitate. Glasul lui Derek îi răsună în minte, predominând printre miile de sunete pe care le auzea.

Un fluier îl făcu să tresară, în atenționarea că cea de-a doua rundă începea. Aruncă sticla cu apă înapoi la prietenul său şi se puse pe poziții, mai pregătit ca niciodată. Cu gândurile limpezit și cu încrederea recăpătată, se simții invincibil. Își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul iar brațele și le poziționă într-un mod defensiv.

Lucian înaintă zâmbind spre adversarul său şi se repezi să îi nimerească fața cu pumnul, dar el se lăsă pe spate, evitând impactul. Acest fapt îl făcu pe Lucian să se încrunte și se repezi din nou sa il lovească, dar Christopher reacționa la fel. Pe tot parcursul rundei s-a ferit de toate atentatele lui Lucian sa il rănească, provocându-i ciudă. Fluierul se auzi din nou iar cei doi se depărtară unul de altul.

Christopher se îndreptă spre Laura și Derek. Laura se eliberă din strânsoarea lui Derek care încerca să o oprească să nu sară în mijlocul ringului. Ea se aruncă în brațele lui Chris izbucnind în plâns.

- Îmi... îmi pare rău Chris... M-am... M-am comportat... așa urât cu... tine! spuse ea printre suspine.

Își încolăcit brațele în jurul ei și o lipi de pieptul său, sărutând-o pe frunte. Era ușurat că îl iertare deja.

- De asta ai întârziat? îl întrebă pe Derek în timp ce ii dădu drumul Laurei.

- Da. Am reușit să o conving imediat, răspunse acesta mândru de sine și își încolăci brațele la piept.

Semnalul că a treia rundă e pe cale să înceapă se auzi iar Laura se întoarse înapoi lângă Derek. Christopher mimă din buze un "multumesc" destinat prietenului său apoi se întoarse spre centrul ringului. Asta era runda lui. Runda în care avea să câștige şi să încheie odată acest capitol din viața sa.

- Pe poziții..... la luptă! strigă femeie şi flutură banderola deasupra capului.

Lucian îi privi preț de câteva formele iar Christopher profită de această ocazie şi îl atacă cu un cot în stomac. Din alte două mișcări asupra gambelor îl făcu să cadă în genunchi. Sări pe el, trântindu-l pe asfalt şi începu o serie de pumni, lovindu-l unde apucă. Lucian își duse mâinile deasupra feței, încercând să şi-o protejeze, dar Chris i le apucă şi i le întinse cu greu pe lângă corp, țintuindu-le cu genunchii. Apoi începu din nou să îi aplice niște lovituri puternice.

- G-g-gata! reuși să spună Lucian, dar Christopher nu se opri până când doi bărbați nu l-au luat pe sus şi l-au depărtat de cel întins pe jos.

Se cutremură la sentimut de plăcere pe care il avuse când dădea fără milă in Lucian si niste fiori reci îi străbatură corpul. Femeia în pantaloni militărești numără până la zece, dar Lucian nici că mai reacționa. Se zvârcolea și gemea de durere, în timp ce adversarul său era anunțat câștigător. Odată cu sfârşirea spectacolului lumea începu să se risipească.

Chiuitul Laurei se auzi și îl îmbrățișă pe Christopher de la spate, felicitându-l cu lacrimi în ochi. Acesta se întoarse spre ea şi o strânse la piept, mulțumindu-i pentru prezența și susținerea ei. Derek îi privi cu ciudă şi oftă, dar se simțea oarecum împlinit că reuşise să o facă pe Laura fericită. Chris se aplecă asupra Laurei, sărutând-o cu patimă, nepăsându-i de privirile pe care le primea de la cei din jur. O iubea şi voia să îi arate asta, chiar în fața tuturor.

CAPITOLUL 13

- Crezi că rochia asta mă avantajează? îl întrebă Laura pe Christopher, chicotind.

- Puțin prea mult, răspunse acesta, ridicandu-se în capul oaselor pe marginea patului. Probabil o să întorci prea multe priviri pe holurile universității. Eu zic sa încerci alta.

- Eei nu fii rău, zise ea și scoase limba la el, apoi începu să își dezbrace cămașa de noapte chiar în fața sa.

Odată ce obiectul vestimentar atinse podeaua, Chris se întinse spre iubita lui și o trase de mijloc spre el. Își îngropă nasul intre sânii dezgoliți și zâmbi.

- Si ziceai că te grăbești? mormăi el și plasă un sărut pe pielea ei fierbinte.

- Da... se cutremură aceasta și se depărtă de el, rezistând cu greu tentației.

- Dar nu poți sa te prezinți așa în fata mea și sa mă lași cu ochii în soare. Uită-te la mine, începu cu o față bosumflată și înlătură cearsaful de pe el, privind spre boxerii săi cu subînțeles.

- Chris... bâjbâi ea și rânji incontrolabil apoi își duse mâna la frunte. Nu pot, ofta după câteva clipe și se întoarse spre dulap, cautand un prosop.

Christopher se ridică de pe pat și își încolăci mainile în jurul mijlocului Laurei. O sărută pe ceafă apoi o strânse la piept.

- Nici măcar un pupic nu primesc?

Simțind cum inima ii sări din piept, Laura își mușcă ușor obrazul zâmbind. Se eliberă din brațele lui și se întoarse spre el, lipindu-și apăsat buzele de ale lui, apoi se îndreptă spre baie.

- Cee? Dar nu e corect! Ăsta nu a fost un sărut!

- Ai cerut "pupic", spuse ea apoi închise ușa de la baie, făcându-i cu ochiul jucăuș.

Laura avea aproape douăzeci de ani. Era în primul an la facultatea de drept. Învățase din greu în ultimii doi ani și încă continua să o facă. Chris era mândru de ea şi o susținea din toate punctele de vedere, atât moral cat si financiar. Ea încă mergea săptămânal la domnul Greenwich, aproape fiecare ședință ajutând-o să își aducă aminte din ce în ce mai multe amănunte din trecut.

Între timp, Christopher se împăcase cu familia lui la insistențele Laurei, care nu mai suporta să mai audă certuri între ei la telefon. De asemenea, lucrurile dintre el și Derek mergeau binișor, uneori ciondănindu-se, alteori ajutându-se reciproc. Își făcuse și el o prietenă, însă bineînțeles că era numai pe jumătate în acea relație, cealaltă jumătate fiind încă la Laura.

- Bună, Helen! o salută Laura pe prietena sa imediat ce intră în incita universității.

După ce s-au revăzut vara trecută în California, când Laura a fost să își viziteze unchiul care era doar în trecere prin America, au stat de vorbă și au realizat că drumurile lor se intersectează din nou. După ce Kayle s-a mutat împreună cu prietenul ei englez în Europa și după ce Jennifer și Brian erau plecați mai mereu prin tot continentul din cauza concursurilor de dans, Laura chiar avea nevoie de prieteni.

Cele două prietene se îmbrățișară apoi își verificară corespondența fiecare.

- Oh... săracul Jacob! exclamă ironică Helen, îndreptându-se către Laura cu o scrisoare deschisă între degete. Mi-a scris.

Laura pufni amuzată şi îşi roti ochii.

Jacob şi Helen s-au despărțit acum un an. După ce Helen aflase că el o înșela de ceva timp cu sora ei, a decis că nu mai voia sa aibă de-a face cu nimic legat de California. Așa decisese ea să plece în New York City la facultate și se găsi că fusese cea mai strălucită alegere făcută de ea vreodată.

- Ce scrie?

- Că vrea să ne vedem. Spune aici că pe 1 noiembrie are avion încoace.

- Si?

- Cum adică "si"? Categoric nu am de gând să mă întâlnesc cu el. Numai amintirile cu el îmi provoacă greață.

Laura clătină din cap aprobator, mulțumită de răspunsul Helenei. Dacă aceasta accepta, îl izgonea din oraș pe Jacob chiar ea, personal, în şuturi. Nu înțelegea persoanele de genul. Petreci timp îndelungat cu ele, le acorzi toată atenția ta, persoana respectiva îți declară nemuritoare dragoste, ca apoi mai târziu să te înjunghie pe la spate, metaforic vorbind. Aici îl includea și pe fostul ei profesor de istorie. Își adusese aminte de sentimentele pentru el, câteva din momentele petrecute cu el şi totuși, putea să îi dea dreptate. Diferența dintre ei era de aproape zece ani. În vremea liceului ea era doar o adolescentă iar el era un adult. Avea nevoile sale, bineînțeles. Ca orice bărbat. Iar Laura nu putea să i le împlinească. Ea a înțeles lucrul acesta pe parcursul cursurilor doctorului Greenwich. Și îl iertare. Dar Jacob nu avea niciun motiv. Prietena ei era frumoasă, inteligentă, tânără și drăgăstoasă, iar Jacob a dat cu piciorul în ea.

Verifică ora, apoi o trase pe Helen după ea. Cursurile erau pe cale sa înceapă iar sala se afla în celălalt capăt al universității.

Între timp, Christopher își făcea duș. Era ziua lui liberă și avea o mulțime de lucruri de făcut. Avea emoții pentru că avea sa se întâlnească într-o oră și jumătate cu Jessie. Aceasta era proaspăt căsătorită și era fericită alături de partenerul ei, iar cu toate astea, ea și Christopher se înțelegeau bine.

Dacă Laura a putut să îl ierte pe Derek, atunci și el o poate ierta pe ea. Și nu numai pe ea, ci și pe sine.

Odată ce primise acum o lună binecuvântarea lui William, era pregătit să facă următorul pas în relația lor. Nu știa dacă era puțin cam devreme, deoarece Laura era abia în primul an la facultate și nu voia să o împiedice cu ceva, sau să o distragă. Deși au avut de câteva ori discuții despre viitorul lor, iar ea părea încântată. În orice caz, dacă nu lua astăzi inelul, simțea că se sufoca. Avea impresia că ar putea să o piardă în orice moment şi încerca să profite de fiecare clipa alături de ea, sa se asigure că flacara dintre ei nu se va stinge niciodată, nici atunci când doar se cuibăresc unul lângă altul, dar nici atunci când se împreunează și devin un întreg.

Ieși din cabină înfăşurându-şi un prosop în jurul bazinului, zâmbind. Își trecu mâna prin părul ud, privindu-l reflexia în oglinda încorporată în ușa glisantă a dressingului. Era fericit, iar gândul la Laura îi umplea sufletul cu căldură. Probabil o iubea prea mult, însă nu avea ce face. Așa iubea sl și nu putea să o facă în alt mod.

Deși mai avea destul timp pana la întâlnirea lui Jessie, care îl ajuta cu alegerea inelului perfect, deja începuse nerăbdător să se pregatească. Întâi se bărbierise. Îi plăcea la nebunie părul facial, pe care l-a lăsat destul de mult să crească, dar știa cât de mult o irita pe Laura, așa că era timpul să se ocupe de el.

* * *

- Unde ești? i se adresă Chris Jessei, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Te aștept de un sfert de oră în față la Tiffany. Îți bați joc de mine sau ce?

- Christie, mai ușor dragule! Ia o gura de aer. Acum trec de intersecție. Hai pa!

Christopher ridică colțul buzelor într-o strâmbătură şi ieşi din SUV-ul său, căutând din priviri BMW-ul roșu al fostei sale soții. I se părea așa ciudat cum suna. Se întâlnește cu fosta soție ca să îl ajute să îi cumpere un inel de logodna viitoarei soții. Odată ce motorul automobilului Jessei

de opri, Christopher bătu nerăbdător din piciorul drept, cu mâinile în buzunarul pantalonilor săi raiați. Paşii mici și grăbiți ai femeii se apropia, iar când Chris își despărții buzele pentru a arunca un comentariu asupra ei, fusese întrerupt.

- Ce aranjat arătați astăzi, domnule Carter, chicoti ea apoi își netezi rochia la fel de aprinsa precum culoarea țipătoare a mașinii ei.

Își îndreptă spatele iar Christopher se strâmbă.

- Oricum, continuă aceasta. Aseară m-am uitat împreună cu Paiton în catalogul de la Tifanny&Co și am găsit două modele foarte frumoase. Cred că o să fiu foarte geloasă pe domnişoara Walter... pardon, viitoarea Carter, dacă te decizi să alegi unul dintre cele două.

Christopher se încordă când Jessie îl pomeni pe Paiton. Pur și simplu, nu il suporta. Probabil ar fi trebuit sa ii mulțumească, deoarece faptele sale l-au adus pe el alături de Laura, dar pur și simplu nu îl agrea.

Aprobă din cap și înaintă primul spre magazinul de bijuterii, cu Jessie pe urmele sale.

- Si te-ai gândit cum o să îi propui? I se adresă aceasta cum intrară în clădire.

- Nu, clătină el din cap și oftă, scrutând din priviri încăperea.

Era destul de multă lume, dar era mult prea adânc cuprins în gândurile sale ca să realizeze acest fapt. Începu cu vitrinele din dreapta sa, privind fiecare inel în parte și fiecare detaliu în parte.

- Știi, trebuie să fie ceva care sa o dea pe spate.

- Ce vrei? Să vin în dormitor cu un trandafir roșu în gură și cămașa descheiată pe jumătate, călare pe un cal și fredonând Besame Mucho? Care oricum nu are nicio relevață cu propunerea?

Jessie îl privii printre pleoape, pielea încrețindu-se în jurul ochii. Se abținu să nu izbucnească în râs la imaginea care i se formase în cap apoi reveni la el.

- Nu, deși nu aș fi o idee foarte rea. Ar fi bine sa o treci pe lista, răspunse ea cu același sarcasm, iar Christopher isi unii buzele aprobând din cap. Dar acum, revenind la treburile serioase, chiar ai nevoie de ceva magic, romantic. Nu într-un restaurant. Plictisitor, spuse gesticulând cu mâinile prin aer.

Chris se opri la a treia vitrină, zăbovind cu privirea asupra unui inel simplu, cu un diamant sclipitor în centrul lui, dar trecu peste, gândindu-se că este prea simplu, și își continuă căutarea. Nu voia ceva simplu pentru Laura. Părinții aveau să îl susțină, deci nu trebuia să își facă griji pentru preț. După ce au aflat că iubita lui, şi mai mult ca sigur viitoarea lui soție, a fost cea care l-a îndemnat sa se împace cu ei, au adorat-o, puțin cam mult, cerând de fiecare dată noutăți despre ea.

- Trebuie un loc care vă v-a aduce aminte întotdeauna de ziua în care i-ai cerut să îți fie alături toată viața de atunci încolo. Paiton m-a cerut în vacanța de vară, în Muai. Pe ultima insula hawaiană vizitată. Categoric nu o să uit niciodată acel moment perfect.

Christopher își dădu ochii peste cap, nefiind prea interesat de aceste informații. Nu voia să îi ceară mână Laurei când erau într-o vacanta pe o insula exotica. Era romantic, intr-adevar, dar prea clișeic. Iar el voia sa fie original. Plescăi zgomotos când nu găsi nimic potrivit în toate cele cinci vitrine din dreapta intrării, așa ca avansă la cele poziționate în mijlocul magazinului.

- Tu mă asculți măcar?

- Da, Jessie.

Profitând de un moment de liniște din partea ei, se opri pe loc și închise ochii câteva clipe, simțind cum o idee încerca să se facă auzită dintr-un colț mai întunecat al minții.

Își aminti de serile când Laura îl găsea de nenumărate ori cântând la chitara pe marginea iazului din curtea sa. Își aminti de momentele lor când ba priveau stelele și vorbeau chestii fără sens, ba în secunda următoare se găseau călare unul peste celălalt. Acolo era locul unde se duceau ca să se liniștească, precum și locul în care își petreceau mare parte din serile toride de vară. Zâmbi pentru sine la imaginile imprimate în subconștient, apoi realiză ceva. Tresări brusc, cu un licăr de entuziasm în ochi și o privi pe Jessie. Expresia ei era nedumerită și puțin plictisită.

- Ce?

- Știu unde.

- Unde?

- În spatele casei mele. Chiar lângă iaz.

Jessie ridică o sprânceană și își îngustă pleoapele.

- Asta... e banal, flutură cu o mână prin aer și îl ocoli, ajungând la următoarea vitrină. Uite primul inel pe care l-am ales, începu ea când Chris făcu câțiva pași spre ea.

- Crede-mă! E locul potrivit! continuă el nefiind atent la ce îi spusese ea mai devreme. Acolo avem o mulțime de amintiri și am de gând să fac și mai multe.

Jessie îl privi atent, apoi își relaxa umerii, parcă mulțumită.

- Atunci, și mie mi se pare în regulă. Dacă dichiseşti totul cum trebuie, o să fie minunat, îi făcu ea cu ochiul apoi bătu în geamul de sticlă cu unghia. Fii atent la al cincilea inel de pe al doilea rând....

* * *

Laura ațipise la una dintre ore, deoarece toată noaptea Christopher nu a lasat-o să doarmă. Nu că ar fi deranja-o, deoarece el era un maestru al

plăcerii şi al seducerii, iar numai gândul la asta o făcea să roșească. Nici nu voia să știe de unde avea așa experiență.

Odată ce cursul se terminase, o anunțase pe Helen printr-un mesaj că nu mai putea să iasă cu ea la prânz. Începe serviciul în curând și nu era timp de pierdut.

Nu îi plăcea să fie întreținută mereu de iubitul ei, aşa că se angajase, chiar dacă el incerca să o convinga că nu era nevoie de asa ceva și că ar trebui să se concentreze mai mult pe studii.

Tresări din banca ei, mișcarea bruscă provocându-i o amețeală. Se încruntă, neînțelegând reacția ieșită din comun și își acoperi fruntea cu palma, masându-şi tâmplele.

- Hei, ești bine? se auzi o voce în dreapta ei.

Își ridică genele și îl observă pe Quentin, tipul care stătea la respectivele cursuri lângă ea.

- Da, eu... sunt OK. Mulțumesc! răspunse ea și îi zâmbi politicos.

Ieși din bancă, băgându-şi telefonul în buzunar, gemând la amețeala ce începea să se transforme încet încet într-o durere de cap insuportabilă. Simți cum pământul i se mișcă sub paşii ei și se sprijinii de tocul ușii, chiar înainte sa părăsească sala.

- Sigur ești în regulă? se auzi din nou glasul lui Quentin, dar de data aceasta răspunsul nu veni.

Laura se întoarse spre el, mimând un zâmbet ce dădea mai mult a strâmbătură și deschise gura să spună ceva, însă își uită cuvintele în doar cateva milisecunde. Se încruntă și privi peste umărului lui duzina de studenți care așteptau nerăbdători să iasă din încăpere. Se dădu doi pași în spate luând o gură mare de aer, dar se împiedică în propiile picioare, apoi leșină.

* * *

- Deci, oficial, sunt geloasă pe Laura.

- Cred că ar trebui să îi dai în cap soțului tău că nu ți-a ales un inel pe placul tău, comentă Christopher, hlizindu-se la propia glumă, imaginându-şi cum ar fi un Paiton cu un topor în cap.

- Ce? Dar îmi place chiar foarte mult cel de pe mâna mea, se repezi înroșidu-se și privind bijuteria de pe inelarul ei.

Au ieșit din Tifanny, pregătiți să își spună la revedere, dar telefonul lui Christopher începu să îi vibreze în buzunar, iar amândoi s-au oprit în dreptul mașinii Jessei.

- Îmi cer scuze, spuse el și își scoase celularul.

Observând apelantul se încruntă. Își ridică ochii spre Jessie, transmințându-i prin priviri să aștepte puțin, apoi acceptă.

- Alo?... Bună ziua domnul doctor-... Sunt- ... Ce?! ... Unde? ... Ajung în- ... Ok. Salut!

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jessie cu o expresie curioasă.

Fața lui Christopher se întunecă și simți cum bătăile inimii i se întețiră. Cu privirea fixată pe femeia din fața lui, dar absent, se blocă. Nu reuşea sa se gândească la ceva anume. Respirația i se opri.

- Christie? se apropie Jessie de el și îl trase de braț.

Acesta tresări și inspiră zgomotos.

- Ce s-a întâmplat? continuă și îl prinse de bărbie observând că nu reacționează.

Își rotii ochii în orbite apoi îi trase o palmă zdravănă peste obraz.

- Ce naiba, Jessie? se răsti la ea, dându-se doi paşi în spate, expresia întunecându-i-se și mai tare, apoi își lipi o mână de obrazul roşu.

Inima îi zvâcnea în piept, revenind la realitate.

- Laura e în spital. A... ăăm... iar doctorul mi-a spus ca este ceva...

Spuse la repezeală cu glasul tremurat şi se îndreptă spre maşină sa, care era parcată cu doua locuri mai în față decât a Jessei. Se înnecă cu ultimul cuvânt și scotoci prin buzunare stângaci, căutând cheile. Cum le găsi, le şi scapă pe jos, aproape de o băltoacă cu apă. Se aplecă să le ridice, dar Jessie i-o luă înainte.

- Categoric nu am să te las să conduci cu starea de şoc în care te afli acum.

- Dar-

- Treci în maşină și taci naibii din gură! se răsti la el, iar acesta aprobă din cap.

În doar cinci minte au ajuns la spital. Au dat amândoi buzna în clădire, făcând câteva persoane să tresară. În timp ce Jessie se duse la recepție să se înregistreze, Christopher se îndreptă către medicul care îl aștepta pe un scaun, stând de vorbă cu un pacient.

- Doctore...

Fusese tot ce reușise să grăiască Chris.

Acesta întrerupse conversația și își dădu jos ochelarii de pe nas, frecându-şi ochii.

- Bună, Christopher. Mă bucur ca ai reușit sa ajungi aşa de repede. Uite cum stă treaba, ca să nu o mai lălăim. Doamna Walter, acum o oră şi zece minute a leșinat-

- Unde este? Vreau să o văd.

- Nu se poate. A intrat în comă, dar dă semne că se va trezi în curând.

Jessie se alătură celor doi, iar medicul a răsfoit dosarul pe care îl ținea în mâini. Își puse la loc ochelarii la ochi și își drese vocea.

- Aici, în luna octombrie 2012 putem observa starea doamnei Walter după accident, iar aici, în această radiografie este ilustrată starea ei din prezent. Care este mult mai urata decât cea veche.

- Poftim? Cum este posibil? Au trecut doi ani. Doi ani! începu Christopher.

Dacă înainte inima ii bubuia in piept, acum simțea cum i se urcă încet în gât, fiindu-i greu să respire.

- După ce am studiat mai mult, aceasta radiografie și am comparat-o cu cele ale altor pacienți, am ajuns la o concluzie.

- Care anume?

Doctorul oftă lung și zgomotos, dând pagina dosarului.

- Glioblastom.

Jessie tresări și suspină.

- Poftim? Cum poate ea sa sufere de așa ceva? interveni și clipi des, încercând să împrăștie umezeala din ce în ce mai abundentă din ochii ei.

- Ce înseamnă asta? întrebă Christopher total pe dinafara subiectului.

- Tatăl meu a suferit de așa ceva, continuă Jessie întrerupându-l pe doctor din orice voia sa răspundă.

Acum realizase. Imediat simți cum pământul îi fuge de sub picioare și fusese nevoit sa se aşeze pe scaunul de alături.

- Cum? De ce? De ce viitoarea mea soție a făcut o tumoare pe creier sub observația ta? Cum ai putut să lași așa ceva sa se întâmple?!? De ce nu a fost tratată? Am avut încredere în tine, că ești un doctor bun și ca știi sa ai grija de pacienții tai. Așa se presupunea!! Vreau să o văd.

- Christopher eu-

- Vreau sa o văd, repetă, de data asta mai sever, şi se ridică brusc de pe scaun. Vreau să o văd acum. Jessie, te rog, sună-i pe Derek si William.

Aceasta aprobă rapid din cap, trecându-şi degetele pe sub ochi, înlăturând lacrimile, în timp ce cei doi bărbați din fața ei se depărtau.

Cum ajunse în fața sălii în care se afla iubita lui, nu mai aşteptă confirmarea doctorului și intră. Se opri în tocul uşii, cu răsuflarea tăiată. Avea un sentiment de déjà-vu. Și nu era deloc unul plăcut.

- Laura... şopti şi se apropie cu paşi lenți spre ea, impingând uşor uşa în urma lui.

Își trecu o mână prin păr și își mușcă buza de jos, reținându-şi un suspin. Își simți stomacul ghem, o durere interioară provocându-i greață. Avea tenul pal, iar părul blond îi era ciufulit în toate direcțiile. Părea atât de liniștită cu pieptul care i se ridica și lăsa în jos constant, singurul lucru ce îi trăda starea fiind încruntătura pe care i se formase între sprâncene. Se așeză alături de ea, bazinul lui atingându-l pe al ei. O sărută apăsat pe frunte, durerea împrăştiindu-se în corp când simții cât de rece era.

- Nu mă lăsa, Laura, şopti pe un ton răgușit, buzele jucându-i-se pe obrazul ei. Te iubesc, şi adăugă un alt sărut, umed pe pometele ei. Știi asta, și isi cuprinse blând fața cu palmele. Dacă tu pleci... pleci cu tot cu sufletul meu. Nu poți sa îmi faci asta. Luptă. Nu mă-

Dar în secunda următoare, un bipăit lung îi făcu corpul să înghețe. Privi spre aparatele de lângă el, observând că linia inimii nu mai avea niciun fel de denivelare. Era dreaptă. Și scotea un sunet asurzitor. Sări ca ars de lângă ea, țipând după ajutor, dar între timp și la ea. Imediat, câțiva asistenți au dat buzna în încăpere, dându-l la o parte pe Christopher. Acesta privi împietrit cum iubita lui este deconectată de la aparate iar patul îi este tras afară din camera.

Se lăsă în genunchi, iar în ciuda insistențelor unui doctor sa părăsească și el încăperea, își îngropă capul în palme. Plângând în hohote. În doar

câteva clipe, o tristețe cumplită se izbi de el, de parcă viața îi dăduse un pumn grav, ceea ce i-a şi făcut. De două ori.

Laura? Cum? De ce? Moartă? Nu era posibil. Nu voia să creadă.

CAPITOLUL 14

Mă jucam cu inelul, rotindu-l pe degete. Stăteam într-o poziție deloc adecvată pentru un spital. Mi-a fost atrasa atenția de vreo câteva ori de câte un angajat, să nu mai stau așa tolănit pe scaun, că se împiedică lumea în picioarele mele, dar nu îmi păsa. De ce mi-ar fi păsat?

Puteam pur și simplu sa mă arunc de pe o clădire, că tot nu îmi păsa. Eram deja mort pe dinăuntru. O zi fără ea nu își mai avea rostul. Era ca și cum ai fi admirat un trandafir fără petale. Pentru că ea era ca un trandafir alb. Pură, îndrăzneață și fermecătoare. Cu o inimă mare, ba nu, imensă, şi sinceră. Iar când îți şoptea "Te iubesc", cu ochii ei imenși și pătimaşi, pur și simplu nu puteai să îi reziști. Orice avea de gând să facă, o ascultai.

Când eram în jurul ei mă simțeam de parcă aș fi fost din nou un adolescent în călduri, în gură după toate, dar acum era vorba numai de o singura persoana. Reușise să scoată din mine tot ce era mai bun. Nici nu s-a uitat la defectele mele. Nici nu a vrut să se uite la ele.

În orice caz, ar fi trebuit sa mă grăbesc acasă, sa mă bărbieresc, sa fac un dus, sa îmi aranjez părul și sa îmi dau doi pumni pentru a mă revigora. Nu am mai părăsit spitalul de vreo trei zile...? Sau săptămâni? Sau luni? La naiba. Pentru mine timpul s-a oprit atunci când s-a oprit și inima Laurei. Sau visam? Nu, nu visam. Era real. O întâmplare atât de reală precum era și venirea părinților ei, din Germania. (shits just got real)

Am căscat și m-am frecat la ochi, gemând înfundat. Mi-am ridicat mâna și am privit ceasul. Nu înțelegeam nimic din el. Niște liniuțe pur și simplu se învârteau alandala. Am oftat și m-am ridicat de pe scaun, amețit. Eram

nemâncat și nedormit de ore bune. Îmi mai cumpărasem niște porcarii de la automatele de pe holuri și cred ca mai ațipise de vreo câteva ori.

Asta îmi aducea din nou un sentiment de déjà-vu. Când Laura era în comă și am crezut ca accidentul a afectat-o atât de tare încât nu s-ar mai fi trezit niciodată. În schimb, s-a făcut cu o tumoare pe care un dobitoc de doctor nu a putut să o depisteze. De fapt, sa folosesc dobitoc pentru cineva ca el ar fi o jignire pentru cai. Sunt categoric niște ființe mult mai inteligente.

Am închis ochii, în încercarea de a risipi lacrimile. Eram așa o fetiță, pentru că plângeam. Nu se presupunea să plâng. Un bărbat în toată firea... să plângă după iubita lui.

- Christopher? am auzit o voce slabă, răgușită, angelică, mai mult decât cunoscută.

Am deschis ochii, și am rămas fără suflare. În fața mea era stafia Laurei. Tenul ei palid lucea, ochii îi erau sticloşi, iar buzele și pometii erau așa roșii... Aveam impresia că părul plutea pe lângă ea, iar halatul alb parcă se preschimba în aripi.

Zeii au trimis-o ca să mă chinuie, nu?

- Christopher... repetă ea și trecu de tocul ușii.

Era confuză. Un înger confuz care habar nu avea alte cuvinte decât numele meu. De ce eram terorizat în halul ăsta? Puteam să jur ca dacă o atingeam, mâna îmi trecea prin ea.

- De ce te-a trimis aici? am spus încet, cu glasul tremurând și am înaintat lent spre el.

- Poftim? mă privi ciudat. Unde mă aflu? continuă.

- Pe Pământ, am răspuns suspinând, și am întins mâna să îi ating obrazul.

- Ce?

Am împietrit când palma a făcut contact cu pielea ei subțire, puțin aspră, dar încă catifelată. Şi-a sprijinit capul pe mâna mea caldă și a închis ochii.

- Vreau acasă. Mă doare capul îngrozitor.

Inima îmi înghețase. Fiori reci porneau din vârful degetelor și îmi cutremurau tot corpul. Nu puteam să scot niciun sunet. Eram șocat. Crezusem ca operația Laurei nu o ajutase cu nimic, ca era prea târziu ca să mai fie salvată. Faptul ca era acolo, în fata mea, debusolata, pierduta, făcea ca acel coșmar sa se transforme încet - încet într-un vis. Era real tot. Ea era reală, iar asta îmi umplea puțin câte puțin sufletul cu căldură.

Mi-am lipit fruntea de a ei și am închis ochii, zâmbind.

- Christopher, a mai spus o dată dar de data asta pe un ton mai ciudat. Chris... a repetat, dar nu am putut să îmi dezlipesc pleoapele. Christie!!

Am tresarit, cu privirea încețoșată și confuz. Foarte confuz. În fața mea Jessie se prezenta destul de nerăbdătoare.

- Dumnezeule! Plângi cumva?

Nu puteam sa văd nimic în jur, decât chipul ei. Un miros de lumânări parfumate îmi invadară nările.

- Nu înțeleg... am șoptit și m-am frecat la ochi. Unde sunt?

-Hă? Cum adică unde esti? Te-ai lovit cumva la cap și nu am fost eu atentă?

- Ce?

- Doamne ciudat mai ești. Suntem la Tiffany.

Am căscat ochii și mi i-am plimbat prin jur, formele începând ușor ușor sa se materializeze. Cu mâinile tremurânde mi-am scos telefonul din buzunarul posterior al blugilor și i-am format numărul rapid. Am auzit un bipait, doua bipaituri, dar la al treilea un nod în gat a început sa mi se formeze.

- Alo? se auzi de la celălalt capăt. Chris, ce e? Știi că încep imediat cursul.

- Eu... este tot ce am putut sa spun.

Am simțit cum o piatra mi s-a luat de pe inimă la auzul glasului ei și am răsuflat ușor.

- Tu ce?

- Vreau sa mergem după ore la doctor sa iti facă niște radiografii. Vorbesc eu cu seful tau sa te scutească azi de la munca.

- De ce? Adică în fine. OK. Te sun cand termin! Te iubesc, pa!

- Și eu.

După ce am închis apelul am ignorat privirea ciudata pe care mi-o arunca Jessie și am ales inelul. Deja îl știam. Îl mai văzusem. Îl mai alesesem odată.

* * *

- Nu înțeleg ce te-a apucat.

- Eram doar îngrijorat, am spus și am dat din umeri, trăgând după mine ușa de la dormitor. Îmi era frică că... am continuat dar m-am oprit brusc.

- ....că? interveni ea și facu câțiva pași spre mine.

- Când am fost astăzi la... am început dar din nou m-am oprit.

Am înghițit în sec și am clipit de câteva ori, încercând să fac rotițele din creierul meu sa o ia din loc.

- ...cu Jessie la o cafenea...

- Uau, te-ai văzut cu Jessie? a spus ea chicotind și departandu-se de mine si-a aranjat haina în sifonier, apoi s-a sezat pe marginea patului, dandu-si dressurile jos.

Nu am putut sa nu mă opresc puțin din orice voiam sa spun și sa o admir. Să îi admir corpul, perfect conturat de rochia pe care azi dimineață mi-a arătat-o. Parul ei de un blond natural ce atârna în valuri și fire rebele pe lângă umeri. Zâmbetul acela care forma un mic crater în obrazul stâng. Ideea ca aceasta imagine ar fi putut sa fie doar reamintita, nu și revăzută, îmi provoca un gol imens în suflet.

- Hei... si-a ridicat privirea spre mine observand ca am pastrat linistea. Ce-i cu tine? Am evitat sa te întreb asta, dar te-ai comportat foarte ciudat astăzi.

Am oftat și m-am intins pe pat, alaturi de ea.

- Am avut o viziune... ăm... daca o pot numi asa... In orice caz, a fost oribilă.

- Despre ce era? m-a îndemnat sa continui și s-a cuibărit la pieptul meu.

Mușchii mi s-au mai relaxat când degetele ei subțiri au început sa se plimbe ușor pe brațul meu drept. Pe celălalt mi l-am strecurat după mijlocul ei și mi-am îngropat fața în părul său. Mirosea a vanilie, ca de obicei.

- Despre tine. Erai bolnava... facusei cancer din cauza accidentului, unul nedetectabil și grav. Greu de tratat. Iar inima ți se oprise la un moment dat. Părea atât de real. Am crezut ca era real, dar erau atât de multe semne ca de fapt eu doar visam cu ochii deschisi.

- Semne? se încruntă și își ridică genele spre mine. Ce fel de semne?

- Nu puteam sa spun cât era mai exact ceasul, cât timp trecuse. Fetele oamenilor nu erau bine conturate, dar pe moment nici nu realizasem. Iar tu, când te-am zărit, după ce facusei presupusa operatie, nu aveai nicio cicatrice. Dar am plâns. Am plâns ca un bebeluș.

Laura începu să râdă iar eu i-am aruncat o privire urata.

- Nu e amuzant!

- E dragut, a zis iar eu m-am prefacut bosumlat.

S-a foit în loc și și-a schimbat poziția, genunchii acum fiindu-i de o parte și de alta a mea. Mi-a cuprins fața cu palmele ei și și-a sprijinit fruntea de a mea.

- Sunt aici acum, şopti iar buzele ei mi-au mangaiat obrazul. Iar dacă radiografiile a doi doctori nu ți-au izgonit teama de a fi suferinda de nu știu ce tumoare, atunci o sa fac și analize, continuă si imi saruta coltul gurii. Dar, crede-mă, mă simt perfect sănătoasă. Nu îți mai face griji aiurea. OK?

Am scos un oftat când buzele ni s-au atins. Le-a apăsat peste ale mele apoi s-a retras încet. Mă fixă cu o flacara jucăușă în privire. Aceea era Laura, care îmi spunea cât de mult mă dorește, doar printr-o singură privire.

Cum puteam sa ii rezist?

Si-a trecut limba peste buzele mele, insistand sa deschid gura. Mi-am impletit limba cu a ei, savurand-o, dar m-am retras repede, muscandu-i buza si furandu-i un suspin.

-Te vreau, mi-a soptit si am simtit cum pantalonii mi se stramtau usor in jurul bazinului.

Am inchis ochii, din gat rasunandu-mi un geamat adanc. Mana mi-a alunecat in sus pe spatele ei si i-am deschis cei trei nasturi de la rochie. Am intredeschis pleoapele si am ramas captivat de albastrul intens din ochii ei. Dintr-o miscare eram deja asupra ei, astupandu-i gura cu buzele mele, in timp ce mainile mele ii strecurau rochia pe langa corp. Am arucant-o undeva pe langa pat si mi-am coborat genele privindu-i pieptul dezgolit.

-Azi dimineata nu ai vrut, am murmurat pe pielea ei, simtind cum vibreaza sub atingerea mea. Dar acum cred ca o sa platesti, am suras si am trasat cu limba un drum pana la elasticul slipului de pe ea.

Cu dintii i l-am dat jos, in timp ce mainile mi le plimbau de voie pe corpul ei. M-am ridica in genunchi si am mai admirat-o odata.

-Dumnezeule iubito, esti atat de superba, am spus si am observat cum un zambet ii reapare pe fata.

Mi-am trecut tricoul peste cap iar ea s-a ridicat in capul oaselor, atingandu-mi cu varful degetelor pieptul, incepand cu pectoralii, mangaindu-mi coastele si abdomenul, poposind apoi asupra curelei. O deschise si imi lasa blugii sa alunece de la sine, fapt ce ma innebunea pentru ca era atat de incet, iar e stia asta. A aplicat un sarut umed deasupra elasticului boxerilor si a suspinat usor cand mi-a vazut erectia. A prins-o cu ambele maini, frecand-o si i-am murmurat numele, asezandu-mi apoi bratele pe umerii ei.

-Nu ma mai chinui, i-am soptit gutural iar a a zambit pe sub mustati.

S-a lasat pe spate si m-a lasat sa imi dau jos singur boxerii. Mi-a urmarit cu privirea fiecare miscare si si-a muscat buza de jos cand mi-a vazut trupul gol. M-am aplecat asupra ei, urmarindu-i linia maxilarului cu limba apoi am sarutat-o in spatele urechii. I-am cuprins obrajii cu palmele si am napustit lacom asupra buzelor ei, tot aerul din incapere fiind acum incarcat cu tensieune sexuala. Si-a ridicat picioarele pe spatele meu, oferindu-mi acces total la ea. A tras in jos de buza mea, soldurile miscandu-i-se nelinistit pe ale mele. Cand le-am impins intr-ale ei, s-a cutremurat, arcuindu-se pe saltea. M-a sprijinit intr-un cot pe pat si cu cealalta mana tremurand i-am trasat o linie imaginara din varful degetelor pana la cot, umar si in final am coborat si poposit asupra sanului ei. L-am strans in mana in timp ce am intrat in ea, pulsand. La jumatatea drumului presiunea era una de neinchipuit.

Nu era nici prima si nici ultima data cand faceam dragoste, dar de fiecare data se simtea precum prima data. Flacara pasiunii nu a pierit niciodata timp de doi ani.

Mi-am unduit soldurile pana am intrat complet inauntrul ei, in camera rasunand numai gemetele noastre, niciunul dintre noi fiind capabil sa mai rosteasca ceva. Si-a infipt calcaiele in spatele meu iar buzele ni s-au atins intr-un sarut dulce, masandu-i sanii pe rand. Si-a impletit degetele in parul meu si si-a ridicat soldurile spre mine. Orice farama de retinere pe care o mai veam s-a destramat si am inceput sa ma balansez in ea, intrand mai adanc cu fiecare miscare lunga si puternica. Am stabilit un ritm lent, dulce si chinuitor atat pentru mine cat si pentru ea. Cu fiecare penetrare lina isi ridica bazinul, intalnindu-l pe al meu. A inchis ochii si mi-am ridicat palma mangaindu-i obrazul.

-Uita-te la mine, i-am soptit, buzele mele jucandu-se pe ale ei.

A deschis pleoapele si m-a fixat cu privirea, licairea din ei indemnandu-ma sa maresc ritmul, si asa am facut. Viteza loviturilor s-au intetit, la fel si gafaielile pe care le scoteam la fiecare miscare. Nu a durat mult iar bordura patului a inceput sa se loveasca sub puterea miscarilor mele. Corpul ei s-a incordat sub mine iar ghemul care se stransese in adancul meu incepuse sa se desfasoare intr-un ritm ametitor. A soptit un "te iubesc" si m-a sarutat, astupandu-si un alt geamat. Am dat frau liber salbaticiei actului iar soldurile mele s-au contopit cu ale ei intr-un ritm cutremurator. Am atins extazul odata cu ea, experimentand o eliberare puternica ce s-a extins in tot corpul meu pornind din centru, presarand fiori densi de-a lungul intregului meu trup. M-am retras numai dupa ce ultimele spasme ale ormasmului mi-au relaxat toti muschii. Am sarutat-o pe gat in timp ce mi-am indepartat de ea soldurile zvacnind, apoi m-a imbratisat si am ramas asa o vreme, asteptand ca respiratiile sa ne reveni la normal.

-A fost...

-Perfect, am completat-o si i-am astupat gura cu buzele.